

משרד החינוך
המנהל למדע וטכנולוגיה

University of Haifa
Celebrates 40 Years
THE ISRAELI MOSAIC

אוניברסיטת חיפה
חוגגת 40
ישראליות משובחת
جامعة حيفا
تحتفل بـ 40 سنة
الفسيفساء الإسرائيلية

הפקולטה למדעי הרוח
החוג לאמנות

אוניברסיטת חיפה
לבלוט בנוף האקדמי

קטלוג אינטרנטי

תערוכת עבודות נבחרות מגמת אמנויות העיצוב

פרויקט משותף של החוג לאמנות באוניברסיטת חיפה
והמנהל למדע ולטכנולוגיה במשרד החינוך

סתיו תשע"ד ספטמבר 2013

אוצרי התערוכה: שרון פוליאקין ויהודה יציב

בתערוכה מוצגות עבודות תלמידים משנת הלימודים תשע"ג

הקטלוג מכיל צילום מייצג ותקציר דף העמדה, של עבודות התלמידים המשתתפים בתערוכה.

עריכה לשונית: זהר בצר, עריכה: תמר כרמי, בחירת עבודות: אילנה דובר –נוי, רינה פרל, יהודה יציב,

שרון פוליאקין, תמר כרמי. עזרה ותמיכה: עינת קריצ'מן.

הקמת התערוכה : צוות האוניברסיטה, אירגון ומנהלה : מאירה רויטמן

עינת קרצ'מן

מפמ"ר מגמת אמנויות העיצוב
מנהל מדע וטכנולוגיה

עיניים

ורד אביאב

בית הספר תיכון חדרה בית אליעזר.

רישום על נייר

כשמסתכלים על אדם הוא יכול לחייך או לגרום לפניו להיראות באיזו הבעה שיבחר.
מבחינתי, העיניים הן אלה שמשקפות את מה שהאדם באמת מרגיש או חושב.
שילבתי בין דיוקנאות של הפנים השונות של חבריי ללימודים, לבין עיניים שהדגשתי
והתמקדתי בהן.

המבט של העיניים הוא הדבר הראשון שאני מבחינה בו כשאני פוגשת מישהו.
כשאוהבים מישהו, האישונים מתרחבים והמבט נעשה רך; כשכועסים, ניתן לראות
זאת במבט הקשה והכועס, ועוד....

ניסיתי לבטא את המשמעות של הלכי הנפש המשתקפים במבט.

עוצמות מתנגשות

דקל אביגדור

ביה"ס אורט גרינברג – קרית טבעון

אקריליק על בד

רעידות אדמה, התפרצויות הרי געש, פגיעת מטאור, מגיפה עולמית, שריפות ענק, צונאמי, טורנדו, כל אלו הם תרחישים שלא מעט חוקרים טוענים שיביאו לקץ האנושות. בעבר הרחוק, לפני המהפכות הטכנולוגיות, בני האדם נאלצו להיאבק עם הטבע על מנת לשרוד ולהתקיים. כיום, עם הקדמה קיימת תחושה של עליונות האדם על הטבע ושליטה בו.

עם כל הטכנולוגיה, האינטרנט המהיר, האייפדים, הסמארטפונים, הלוויינים, וייצור הנשק הגרעיני, בני האדם עומדים חסרי אונים, משתאים ולא מאמינים, אל מול כוחו האדיר, היפהפה ועוצר הנשימה של הטבע, העושה בנו כרצונו.

המפגש שבין הטבע החייתי לאדם המודרני מעניין אך גם עשוי להיות קטלני. האדם שינה את אופיו של הטבע - התאימו לצרכיו ופגע בו. מנגד, הטבע גם הוא השפיע על האדם ופגע בו בצורות שונות של אסונות.

אני עוסק בקשר שבין האדם לטבע מזווית קצת שונה: במשך השנים למד האדם כיצד לחיות עם אסונות הטבע כחלק בלתי נפרד מחייו. האדם בוחר לגור באזורי סכנה: ליד הרי געש פעילים, באזורים הידועים בסופות טורנדו ובמקומות העלולים להיפגע משיטפונות. בצירים תיארתי את האדם כקטן וחסר משמעות מול עוצמת הטבע ההרסנית.

Across The Magic Mirror

ליאור אביעד

בית ספר גינסבורג האורן, יבנה

עיבוד מחשב בתכנת פוטושופ

הסרטים שראיתי לאורך השנים היו ה'מקפצה' לפרוייקט הגמר שלי.
את העבודות יצרתי בפוטושופ בגלל הדיוק והריאליסטיות שניתן ליצור על ידי
האפקטים בתוכנה.
אני מתחבר לכל הדברים המוגזמים המוצגים כמדע הבדיוני שתיארתי בחלק
מהיצירות. רואים דברים מסוימים, אבל כל אחד יכול לקשר אותם למשהו מחייו כמו
שאני קישרתי אותם לחיי, או לדברים שמעניינים אותי.
הייתי מסביר מה כל אובייקט מסמל אבל זה לא ייתן לכל אחד ליצור את השיוך
האישי שלו.

Airship

Nuke

Portal

נוף ילדות

שלומית אביעזר

ביה"ס החקלאי ויצ"ו נהלל

9 פורמטים 40X40 ס"מ על מצע עץ בעובי 6 מ"מ, שמן על דיקט.

נולדתי בבאר שבע ובגיל ארבע עברתי עם כל משפחתי לנהלל. אני עוסקת במושג בית, בנופים של מקום, במעבר, בניגודיות של סביבה דרומית לעומת צפונית, חול מול צמחייה, צבעי מדבר מול צבעי ירק. אני חוזרת למחוזות ילדות. אני מנסה לשמר את המקומות באמצעות געגוע, נוסטלגיה והתרפקות. מנסה לתפוס מקום שהייתי רוצה ללכת אליו בשביל לזכור משהו, חוויה כלשהי. השימוש בצבעי השמן אפשר לי משחק בין טשטוש לחדות. הדגשת פירוק האור ועוצמתו כאמצעי להעברת הרעיון של הזיכרון. כל פורמט נבנה על פי תצלום של תמונה משפחתית, שבה נמצאים נוף ואנשים. מכל תצלום בודדתי ריבוע אחד של נוף והורדתי כל סממן של מעשה ידי אדם. כילדה קטנה אני זוכרת את המקום והחוויה ולא את האנשים. אני בודקת את המושג זיכרון - האם ניתן לבחור מה לזכור ?

בניתי את הפרויקט על בסיס משחק ילדים: פאזל- הזזה , שבו תשעה ריבועים שווים בגודלם נמצאים בתוך מסגרת מרובעת ואחד הריבועים חסר. על ידי הזזה של החלקים, מרכיבים את התמונה השלמה (המקום הריק מאפשר את פעולת ההזזה). מקום - לחזור הביתה .. לסמן דרך חזרה.

מפגן של רגישות

אגוזי תות

בית הספר מבואות עירון, עין שמר

טכניקה מעורבת: צמר, קרמיקה, נעצים, צמר פלדה, צמר גפן ועוד

הפרויקט עוסק בפער שבין הנורמות החברתיות לעולמו הרגשי והפרטי של כל אדם. פער זה מיוצג ע"י מפלצות. דמותן של המפלצות יוצרות כפילות: מצד אחד הן נראות צבעוניות וחמודות, ומצד שני הן מעלות אסוציאציות שליליות של פחד ושל חוסר ביטחון. היצירה "דיוקן עצמי בין מסכות" של ג'יימס אנסור מהווה מקור השראה לפרויקט. בפרויקט המקורי, לרגלי המפלצות מונחת כקורבן ערימת עפר המייצגת את הבסיס הכן של האדם - הרגשות הכמוסים - לעומת חיים המוכתבים על-ידי נורמות חברתיות.

ללא כותרת

גל אזולאי

תיכון מנור, כברי

מיצב חדר, טכניקה מעורבת, עצים ורדי-מייד

עבודתי ממוקדת בעבודה בעץ ובחלל.

ניסיתי ליצור בצופה תחושה שניתן לבחון את עולמי הפנימי, ולהרגיש את מה שאני

מרגישה, על-ידי עמידה בחלל והסתכלות.

יצרתי מספר רבדים ונקודות מבט שונות, כשכל אחת מהעבודות בחלל נוצרה בצורה

שונה ובטכניקות שונות.

ניסיתי ליצור עומס והצפה אצל הצופה.

הרגשתי שאני נוגעת בשני קטבים בחיי – אחד: ניקיון, אסתטיות, מחשבה

וספונטניות, ושני - עומס רגשי וכואב ומעין מבוי סתום.

עיניים

ליטל אזולאי

בית ספר תיכון אורט ביאליק

אקריליק על נייר

העיניים משקפות את התחושות והמחשבות שלנו. לעיתים הן חושפות את רגשותינו מבלי שנוכל לשלוט בכך. פעמים רבות אפשר לקלוט את רגשותינו מבלי שנאמר מילה - רק לפי הבעת עינינו. העיניים הן אמצעי תקשורת ללא מילים וזה הדבר הראשון שאליו אני מתייחסת. אני רוצה להראות כיצד אפשר להבין את הרגש ואת מצב הרוח של האדם רק לפי העיניים - מבלי לראות את הבעת הפנים ותנועות הגוף. אני מציגה ארבע זוגות עיניים שמשדרות רגשות שונים. כל הבעה בצבע שונה - צבע המסמל את הרגש ומצב הרוח. הצבע הוא חלק בלתי נפרד מהרגשות שלנו; הוא שפה - כל צבע מייצג רגש מסוים ולכן בחרתי להשתמש בצבעים כאמצעי לביטוי.

סגירת מעגל

מיכל אטיאס

אולפנית שח"ם, קריית אתא

קולאז' מן המוכן, רדי מייד (Ready Made), אסמבלאז'

מסגרת אחת מייצגת את סבא – מסגרת מפוארת, מוזהבת, מכובדת ועתיקה. היא אוספת לתוכה את הזיכרונות והגעגועים לסבא שהיה איש מכובד, איש ספר – הוא הקים בית כנסת והיה קשוב לסביבתו. הטלית שלו והדימוי של היד שתמיד ברכה, שמרה ונתנה תחושת ביטחון.

המסגרת השנייה עטופה בבדים ומסמלת רכות וחום – מספרת את זיכרונותי מסבתא שהרעיפה עלי תמיד חום, אהבה וחיבה רבה. בתוכה חפצים שאפיינו את סבתא, כמו המטפחת שחבשה ככיסוי ראש, סממני השבת שכבדה תמיד וכמובן את תמונות הצדיקים על קירות חדרה – כמו הבבא סאלי – ומשחקי הקלפים והרמי שנהגה לשחק עם נכדיה וחיות המשחק. דימוי היד שסבתא אחזה בי, ואני בה, כשעזרתי לה לעלות ולרדת במדרגות ולהחזיק אותה שלא תיפול; ואני אוחזת בה שלא תעזוב...

הכסא בשתי המסגרות מסמל את החסר – "הנוכח הנעדר". הכסא גם מבטא את אישיותו של האדם. המסגרת הינה סוג של סגירת מעגל עבורי. באמצעות סגירת מעגל זו עיכלתי את העובדה שהם אינם עוד בין החיים.

עמית אידלין

בית החינוך המשותף עמק החולה, כפר בלום

ציורי אקריליק על מזוודות

מזוודות נועדו להכיל מטען. בכל מזוודה יש סיפור שבעליה הפקיד בה בתקווה שישמר כזיכרון. כמו המזוודות, כך גם אנשים - הם בעלי מטען שהולך איתם בשבילי החיים.

המזוודות הישנות של סבתי, תרצה כהן ז"ל, היו פזורות ברחבי הבית ורובן אחסנו חפצים וזיכרונות שלה. הן קרצו לצייר עליהן ולהחיות בהן את סיפור חייה. עם התגבשות תהליך היצירה עברתי לספר עליהן ובתוכן את סיפור חיי. המזוודות מציגות זיכרונות, חלומות ותהליכים נפשיים המתקשרים לאהבתי הגדולה לטבע, לחוויות מהטיולים והמסעות עם משפחתי, לנוף ילדותי ולאנשים שעיצבו את מי שאני עד כה. המוטו של הפרויקט נגזר משירו הידוע של טשרניחובסקי: "האדם אינו אלא תבנית נוף מולדתו". משפט זה מתאר בתמציתיות את ראיית העולם שלי - אדם נבנה מהחוויות ומההתרשמות שלו מהנמצא סביבו. הוא סופג לתוכו את המשמעות של הדברים ונפשו מחברת את פיסות "החומר" הללו למהות גדולה הנקראת אישיות.

רקפות

רותם אליאסי

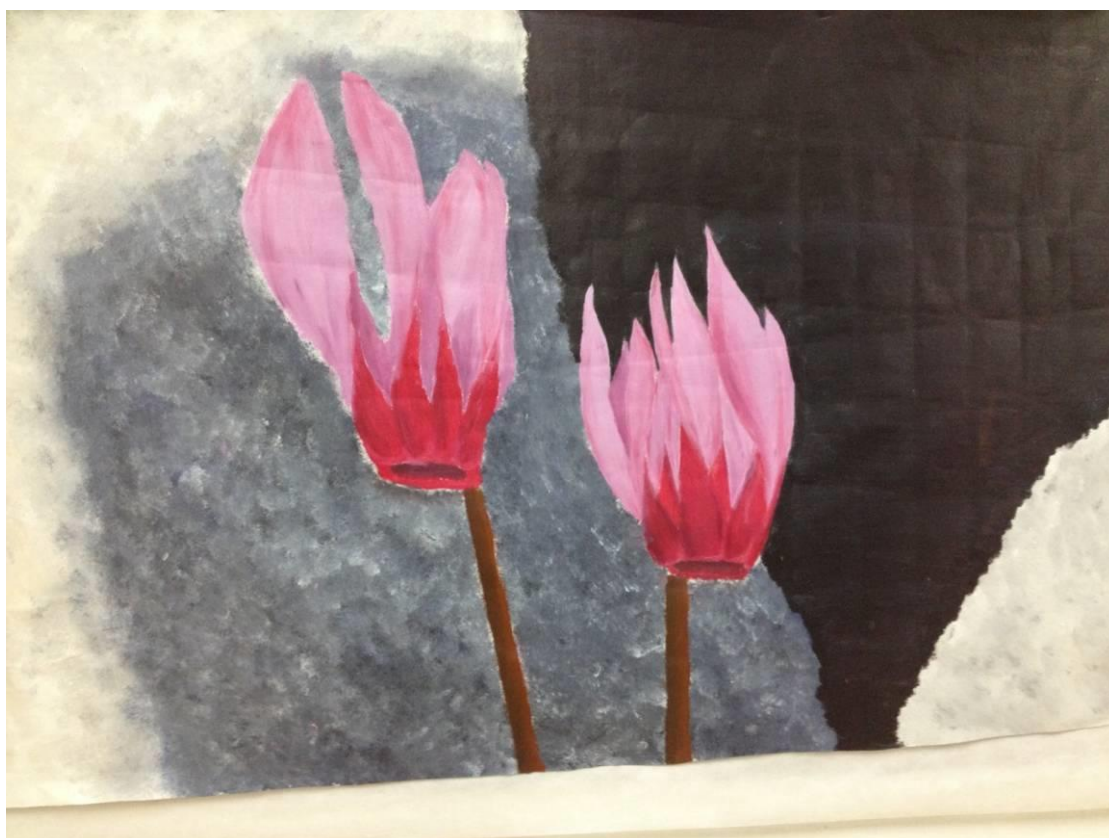
גינסבורג האורן, יבנה

אקריליק על בד

אני מציגה ציור של שתי רקפות בגודל לא רגיל כאשר הן מוצאות מההקשר המקורי שלהן. הן מבודדות מהסביבה הרגילה שלהן ומוצגות בתקריב ענק וכופות את עצמן על הצופה.

רקפת היא פרח ישראלי. מצד אחד הרקפת מרהיבה ביופייה, מיוחדת ומוחצנת ומצד שני ביישנית ומסתתרת בין הסלעים - שילוב של גלוי ונסתר. במובן מסוים, הרקפות מתארות אותי.

מקור ההשראה הינו הציירת ג'ורג'יה או'קיף - צירת פמיניסטית שציירה בעיקר פרחים שהארוטיקה והגוף הנשי משתקפים בהם באופן גלוי ונסתר. הטכניקה שהשתמשי בה מאפשרת לי לבטא את התחושות שלי במהלך העבודה. תחושות מנוגדות: התרגשות ושמחה מתבטאות במשיחות מכחול עדינות וממושכות, לעומת תחושות של כעס ובלבול אשר מתבטאות בתיפופים על הבד.

בית הספר השש-שנתי רעות לאמנויות, חיפה

חומרי פיסול שונים

הפרטים הקטנים סביבי מרתקים אותי. מעניין אותי לבחון פרטים כמו תפרים וקפלים בבד, רצועות וכיסים בתרמילים, כמות הצורות, הצבעים והגדלים השונים ברכיבים אלקטרוניים, סידור חוטים ברשת, מרקמים שונים ועוד ועוד... גם היחס בין אור וצל מעניין אותי מאד, וגם הוא מתקשר לפרטים ולתשומת הלב אליהם. אני נוהג להגדיל לפעמים תמונות על מנת לראות כל פרט ופרט בהן. פעם גם הייתי בוחן אובייקטים יומיומיים כמו צירי דלתות, מוצרים אלקטרוניים ואף אנשים, ומתכנן בראשי איך ליצור העתק מוקטן שלהם - באילו חומרים להשתמש ובאילו טכניקות. חפצים ואנשים מורכבים מהמון פרטים קטנים, והם כשלעצמם חשובים לפחות כמו כלל הפרטים שהוא אותו חפץ או אדם. את הפסלים, אפשר לבחון מכמה זוויות ראייה ולגלות פרטים חדשים בכל פעם. בהתאם לתפישה הזו, שהיא כמובן סובייקטיבית ואישית שלי, משמשים הרישומים בעיקר כהכנה לפסל חדש, כך שעיקר הפרויקט הוא הפסלים, ובהם הושקעו גם רוב הזמן והעבודה.

חוטים מקשרים

טהר אלניר

בית הספר כרמל-זבולון, יגור

מיצב בטכניקה מעורבת: הקן עשוי מקונסטרוקציה של ברזל ועיסת נייר ומצופה בקש.

סביבו תלויים אובייקטים שונים, עליהם מצוירים דימויים בצבעי אקריליק.

ביני לבין סבתי, החיה איתי באותו קיבוץ, יש קשר מיוחד - קשר שהוא רק שלנו. הדימוי הניצב במרכז העבודה - ה"קן" - מסמל עבורי בית, מקום בטוח, שליו, רגוע, יציב, חמים, אוהב, פרטי - המאפיינים את הקשר בינינו. הקן עשוי מקש אותו אספתי מאורוות הסוסים בקיבוץ בה אני עובדת כמדריכת רכיבה.

הקן מוקף בחפצים אישיים שונים - כל אחד מסמל רגעים או זיכרונות הקשורים אלי ואל סבתא. לצידם הצבתי חפצים הלקוחים מחיי הקיבוץ - כמו קרש החיתוך מחדר האוכל וכד החלב הישן. על חלק מן החפצים מופיעים ציורים שמתארים רגעים בקשר שלי עם סבתי.

הקן גדול הממדים והחפצים התלויים באוויר יוצרים סביבה המאפשרת לצופה לקחת חלק בקשר הזה - אך לקן הענק לא ניתן להיכנס ובחפצים לא ניתן לגעת - אפשר רק להתבונן בהם מרחוק - כמו בקשר שלי עם סבתא.

דכאון לפני פרידה

אמאני טאהט

תיכון נעמ"ת טמרה

צילום + צבע על קרטון ביצוע.

סיום ופרידה מבית הספר, דומים לעץ שעוקרים אותו משורשיו - קשה מאוד לשקמו. לתלמידה שרוב עולמה הוא חברות, כיתה, ובית הספר – סיום הלימודים בבית-הספר התיכון הוא דבר מאוד עצוב. הוא מתקשר לכאב, לעצב, לבכי, למרירות, לאכזבה, לסגירות, לייאוש, לתסכול, לבדידות, לכעס ולהצפה רגשית שמגיעה 'עד למוות' - אין לי לאן ללכת עכשיו, אין לי היכולת להסתגלות מחדש לאנשים ולחברים חדשים...

את "החווייה" של הנטישה הפנמתי הרבה לפני הפרידה. לא הפסקתי לדבר על הפרידה מאז שעליתי לכתה י"ב. האם אצליח להתגבר על הפרידה, או שאצטרך ללמוד להסתגל לכל מצב ולכל סיטואציה?

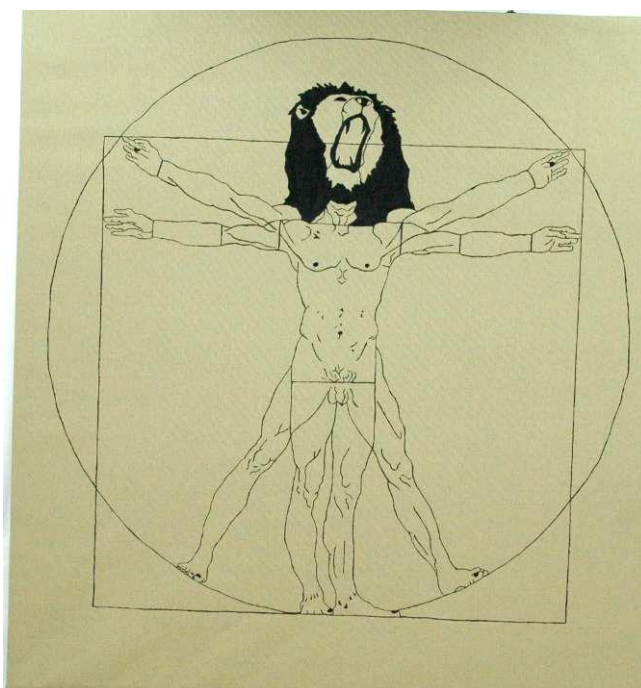

ציורים 50 X 70 ס"מ אקריליק על בד

ציור על קנבס הפוך 170X180 ס"מ

נושא העבודה שלי הוא בני אדם - לא בהכרח כפי שרגילים אנו לחשוב עליהם. אני מתמקדת בלא-נראה, בלא-מוסבר, בבלתי-נשלט: בדחף וביצר הגובלים לא פעם בחייתיות מכאיבה ולא פעם בנורמה שבעצם הופכת את כולנו לאנושיים. השחור והלבן מבטאים עבורי את המסתוריות, את האיפוק ואת הבסיסיות שבאדם. אין אני מבקרת את האדם, או את עצמי. אני יוצרת מתוך הבנה ולאחר אכזבה לא מבוטלת, שהרי לא סתם נאמר כי "יצר האדם רע מנעוריו". המבדיל את האדם מהחיה הוא היכולת להבדיל בין טוב לרע; לדעת מתי להגיד לא; לדעת לחוש בכאבו של אחר. אך יותר מכל, לדעת כי אין דבר כזה שלמות, אין דבר כזה שליטה מוחלטת. לדעת שאולי זה בעצם כל היופי.

עבורי - הפרויקט, כמו האמנות, הם ההזדמנות להתעסק במקובל, בטאבו, בבסיס, בתוספות, בגוף, בנפש ובעיקר בבני אדם. לדעתי, בני אדם הם ללא ספק 'היצירה' הכי שנויה במחלוקת שנוצרה.

בית הספר השש-שנתי רעות לאמנויות, חיפה

רישום בעט, פסטל ופחם-עץ על נייר 70X100 ס"מ

אני מציגה רישומים שתופסים מהות ותחושה של דמות או של רגע, מתוך התבוננות יסודית והכרה שלה. ציירתי דיוקנאות של האנשים סביבי תוך התמקדות והדגשה באלמנטים משמעותיים בעיני: כגון תנוחות הגוף, פירוט הידיים והרגליים, מבט וכו'. בעיני, הקו הוא בעל ערך משמעותי בתפיסה חדה ומדויקת של דברים שאני מזהה במודל. בחרתי להבליט את הקו על דקויותיו השונות בתהליך העבודה.

מחסן משפחתי

קאטי אקסנטון

בית הספר העל יסודי משגב, משגב.

הדפס שטח בשלוש שכבות 100X70 ס"מ

ספריי צבע על קרטון

יש לי מחסן - לא מחסן של חפצים - מחסן של זיכרונות.

אני מציגה את שורשי: את האנשים שגידלו אותי וגדלתי איתם, את האנשים שבנו אותי והפכו אותי למי שאני היום. אני מתארת אותם מזווית שונה, שגיליתי לא מזמן. זה מתחיל בסבתות שלי, ממשיך בהורי ונגמר בי ובאחי. בחרתי את הזיכרונות הכי מוקדמים של הבנייה העצמית של כל אחד מבני משפחתי. אני מציגה לכם את מסע הגילוי העצמי שלי - מנין באתי - לאחר שחקרתי וחיפשתי ואספתי זיכרונות.

מקומאחר

אקרמן שני

בית הספר אורט בנימינה

3 ציורים בגודל 90X60 ס"מ
אקריליק על מראה, ציפוי לכה.

"יש רגעים בחיים שרוצים להיות במקום אחר" (יש רגעים בחיים/ אבא קובנר).

שירים וסיפורים רבים כל כך עוסקים ברצון להיות במקום אחר. למי לא קרה שרצה להיות במקום אחר? פינטז להיות בבית, בחוף, בחו"ל, עם חברים, או בהרפתקה מרגשת, לשנות, לגנון, לברוח. כל פעם במקום אחר בהתאם להרגשה ומצב הרוח. כפי שתחושה זו היא אוניברסאלית, כך יכול כל אחד לעמוד מול המראות ולראות את דמותו משתקפת בהן ומשתלבת בסביבה המצוירת.

על המראות ציירתי:

אגדת ילדים – כסמל לרצון לצאת להרפתקאות, לברוח אל עולם אחר ולהתחבר לילדותיות שבנו.

חוף ים - כסמל לרצון להימלט מהשגרה היומיומית למקום אחר, רגוע שאינו נגוע בלחץ הזמן. מקום שמאפשר מצד אחד שקט נפשי ושלווה, ומצד שני בילוי פשוט ומהנה.

זיכרון של בית - הציור מסמל התרפקות על זיכרון העבר ואת החלום לחזור אליו. הוא יכול גם לסמל רצון להיות במקום מוכר, במקום בו אתה מרגיש שייך ואהוב, מקום כמו הבית.

ארבוז מוניקה

קריית חנוך קצרין – נופי גולן

עפרונות רישום ועפרונות צבעוניים, דיו, פיילוט,
קאפה ומוטות עץ

בחרתי לעסוק בעולם הפנטזיה והחלומות.
נושא זה העסיק אותי מאז ילדותי – תמיד אהבתי לקרוא סיפורי אגדות ולצייר
נושאים דמיוניים. העולם הדמיוני נראה לי מעניין ומרגש יותר מהעולם האמיתי.
כשאני מציירת, לעיתים קרובות אני ממציאה סיפורים ותכונות לדמויות וכך הן נראות
לי מציאותיות.
הפכתי ציורים קטנים לנושא פרויקט הגמר שלי ובכך נתתי להם במה ראוייה ולהביע
את השקפתי כי אלו יצירות אמנות לכל דבר.
הציורים תלויים בחלל כמרחפים מול עיני הצופה - כמו חלומות.
הצופה מוקף בציורים והוא חווה אותם תוך סקרנות – מאחורי כל ציור אותה דוגמה
של דגם עיטורי שציירתי - גורמת לצופה רצון לראות מה יש מאחוריה. כדי לראות
את הציורים הוא צריך להתקרב. נוצרת אווירה אינטימית בין הצופה לציור. בחרתי
בכמות רבה של ציורים כדי לבנות עולם דמיוני שלם שהצופה מהלך בתוכו.

בית הספר השש-שנתי רעות לאמנויות, חיפה

צמר לבן, כדורי קלקר, חוטי ברזל

הבסיס הרעיוני לפרויקט נוצר לפני שלוש שנים. התכוונתי ליצור משהו שיסמל עבורי מעבר של מידע, אנרגיה - מהות שהיא מעבר לגוף הזמני של האדם. הסריגה הייתה האופציה המתאימה ביותר לעבודה, שכן כל "העיניים" בסריגה תלויות זו בזו. עין לא יכולה 'להיעלם' סתם כך, בדיוק כפי שאנרגיה לא נעלמת, אלא רק משנה צורה. טווח הזמן שינה את הגישה שלי והתחלתי לסרוג למען העבודה עצמה ולמה שהיא מהווה עבורי, ולא כדי להביע מסר מובנה וקיים.

במלאכת הסריגה יש טיפול איטי וסבלני ששם דגש על כל חלק בזמנו. עבדתי על העבודה הזו כשהיא הייתה עלי, כמו טיפול בתינוק. התחושה הייתה כמעין שקידה על בניית גוף - עצמות רקמות והכול - המלווה בציפייה לרגע בו הגוף הזה יעמוד בחלל ויקבל חיים משל עצמו.

"מי אנוכי..."

רוני בהיר

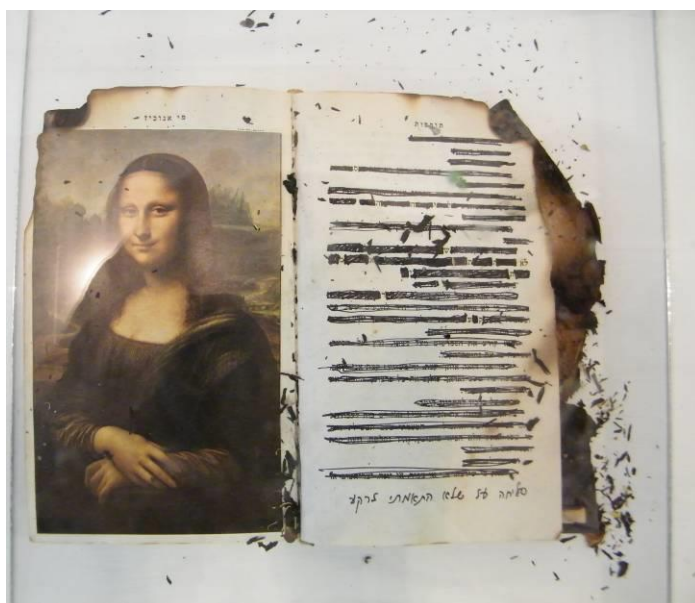
ביה"ס העמק המערבי, יפעת

מיצב בטכניקה מעורבת – ספרים מטופלים בטכניקות שונות.

הפרויקט שלי הוא התוצאה של 'התרוקנות נפשית' על הנייר. פרטים פרטיים על עצמי ששיתפתי בהם אחרים רק מספר מועט של פעמים, העלו למודעות שלי שהם מהווים כאב קטן שהדחקתי והפך לכאב גדול, שמגדיר את אופיי העכשווי - הבעייתי והאטום-רגשית.

הפרויקט הסופי מציג עובדות שקשה לי לדבר עליהן: מבחינה פיזית - הגרון שלי חנוק מדמעות - ומבחינה רגשית: החשש להיות חשופה. אני מרגישה שניתנה לי ההזדמנות להסיר את החומות שאטמו אותי. לא על-ידי פיצוץ, אלא על-ידי הורדת אבן אחר אבן מהחומה.

האמן מרסל דושאן יצר בשנת 1919 את העבודה unhappy ready made. הוא תלה ספר לימוד של גיאומטריה במרפסת והסביר: "הרוח הייתה צריכה לעבור דרך הספר, לבחור את הבעיות בעצמה, לדפדף ולקרוע דפים". בהשראתו, אני רואה בשימוש בספרים כמצע לעבודה פעילות הרסנית, שכן העובדות שאני חושפת יעשו אותי חשופה לפגיעות, שוב. כך גם הפעילות ההרסנית שאני מבצעת בספר. מצד שני, הפעולה מחייה את הספרים שחדלו לשמש את ציבור הקוראים.

דיוקן עצמי הבעות פנים

שלומית ביוך

בית הספר תיכון חדרה' בית אליעזר

פלסטלינה, קרטון

רציתי לבטא את עצמי באמצעות הבעות פנים שונות ומשונות.
צילמתי את עצמי במצבי רוח' ועל פי הצילומים יצרתי דיוקנאות בפלסטלינה.
עברתי תהליך, שבו הבנתי איך הבעה משקפת את פנימיות של האדם.
לא ניסיתי ליצור ציור 'יפה' – 'התיאור הנכון' -אלא לבטא בצורה ישירה
ואקספרסיבית את עצמי ואת מה שאני מרגישה.

אלכסנדרה ביילין

בית ספר "הר-וגיא"

צבע שמן

ציירתי את משפחתי בסגנון ריאליסטי. צבעי שמן מאפשרים להגיע לדיוק רב וליצור אשליית ריאליזם בציור. אני מאוד אוהבת את הסגנון הזה והשקעתי רבות כדי להתמקצע בו.

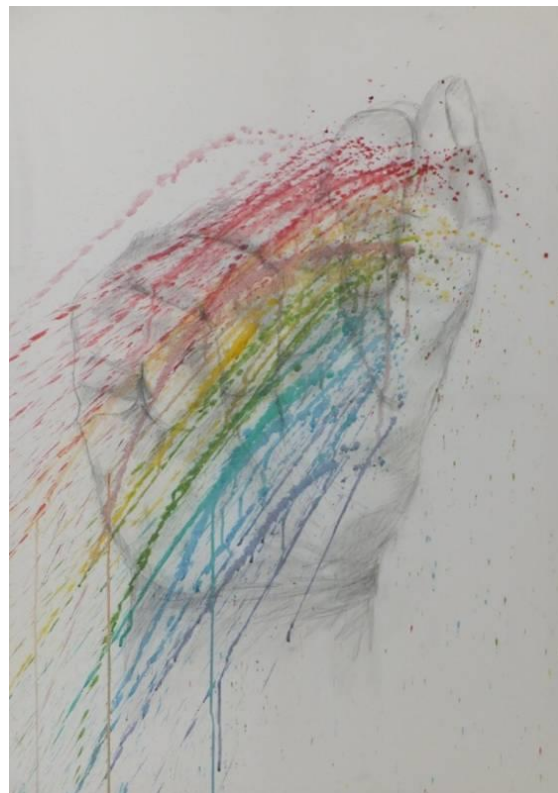
ביד חופשית

ירדן ביסקר

בית הספר "עמקים תבור", קיבוץ מזרע

עפרון, עט וצבעי מים על בד ועל קיר

אני מציגה רישום בעפרון ועט של ידיים בתנוחות שונות ובסגנון ריאליסטי המשולב עם הנחות של צבעי מים, אקראיות ברובן. תנועות הידיים מבטאות את השימוש היומיומי שלנו בהן: עבודה, עשייה, יצירה, תקשורת והבעת רגשות. כל תנוחה מייצגת מצב אחר של האדם: יד קפוצה, יד חזקה, יד סדוקה ויד רפויה. כתמי הצבע ביצירות מבטאים את הרגשות הנסתרים: את התשוקה, האהבה, התקווה, הכעס, העלבון והאכזבה. בתהליך העבודה הושפעתי מאמני הזרם האקספרסיוניסטי שמבטאים התפרצות כוללת של רגשות באמצעות הצבעים. במהלך עבודתי עברתי תהליך של חשיפה וביטוי של רגשות. התחלתי בציור של היד הקפוצה והסגורה שמתוכה מתפרץ הצבע אל היד הפתוחה לרווחה על הקיר, כשהצבע מותז סביבה.

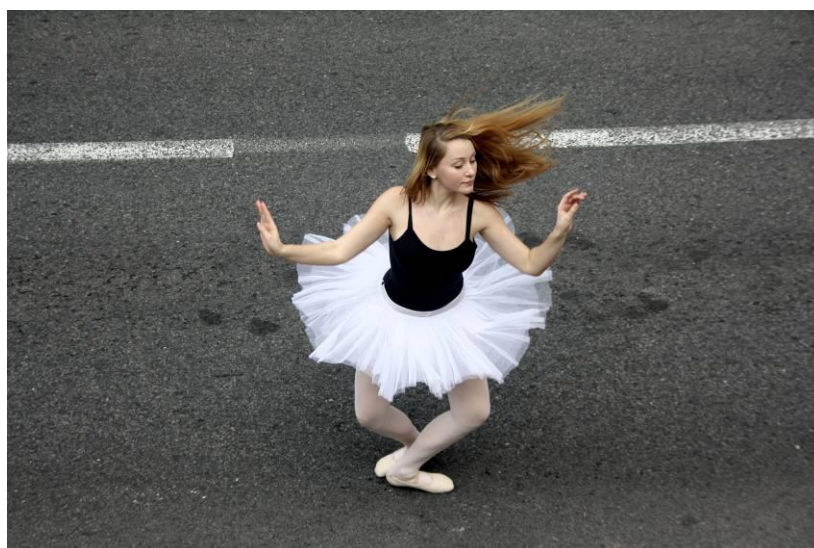

בלומן לנה

מרכז חינוך ליאו באק חיפה.

ס"מ. 41x28 צילום

אני אוהבת לצלם, אבל בייחוד אני אוהבת לצלם נושאים השונים מהדמיון הרגיל שלנו, מהאופן בו אנו מכירים אותם. בעולם בו אנו חיים ומתהלכים, קיימות תופעות אליהן אנו רגילים ומתנהלים מולן בכהות חושים, ברגע שבו נוציא את החפץ או הנושא מהמרחב ה"טבעי" שלו ונפגיש אותו עם סביבה אחרת יקרה דבר אחר, מעניין, פתאום נשים לב אליו יותר. זו המטרה בעבודה שלי. להראות לקהל הוצאת נושא מן התחום אליו הוא שייך למצבים אחרים, כדוגמא-מרחב עירוני. אנשים, רגילים לראות מרחב עירוני כצפוף, סואן ועמוס באנשים ותחבורה. הדמות הראשית שצילמתי היא רקדנית- ילדה יפה, תמימה וטהורה שיוצרת ניגוד בהשוואה לסביבה בה היא נמצאת.

ארבעת מפלי המחשבה

תום בלומן

קריית חינוך על שם דוד בן-גוריון, עמק חפר

פסל/מזרקה

פיסול פלסטי

מאז ומתמיד נהגתי לשבת לבד ולחשוב. אני מאמין שכאשר אדם שוקע במחשבות הוא למעשה יוצר דיון עם עצמו. המזרקה מתארת את אחת המחשבות הנפוצות ביותר של בני האדם: מה צופנים לנו החיים ושאלות לגבי המוות. נושאים רבים בחיי סובבים סביב מים. לכן החלטתי להשתמש במים כאמצעי שימחיש את המחשבה הזו. המזרקה בנויה בעקרונות של נפילה ומחזוריות של המים - ניתנת לכל אחד האפשרות לפרש מחשבה זו בדרכו שלו.

שבעים פנים לאדם ובפנים האדם

אביטל בם

אולפנת אמית'ת חיפה

מיצב, טכניקה מעורבת

כל אדם בעולם מתנהג בצורה שונה עם אנשים שונים. אדם מתנהג בצורה שונה כשהוא עם משפחתו, אחרת כשהוא עם חבריו ואחרת כשהוא בעבודה. אין הדבר נובע מצביעות או משקר, אלא מכורח המציאות המורכבת, ומאישיותו המורכבת שבאדם.

החלטתי להציג את מורכבות האדם מתוך חיי האישיים. כל אחת מהעבודות מורכבת מחמישה חלקים, כאשר כל אחד מהם מהווה חלק שונה ב. המכלול שלהם מרכיב את אביטל השלמה. האור מייצג את הנשמה.

מצאתי שפנים ופנים הן שתי מילים בעלות אותן אותיות, דבר שבהכרח מקשר ביניהן. הבנתי שפני האדם מעידים על פנימיותו. ניסיתי להציג את המורכבות שמתבטאת בפנים ומעידה על המורכבות הפנימית. אמנם הפרויקט עוסק באביטל, אך נוגע לכל אדם.

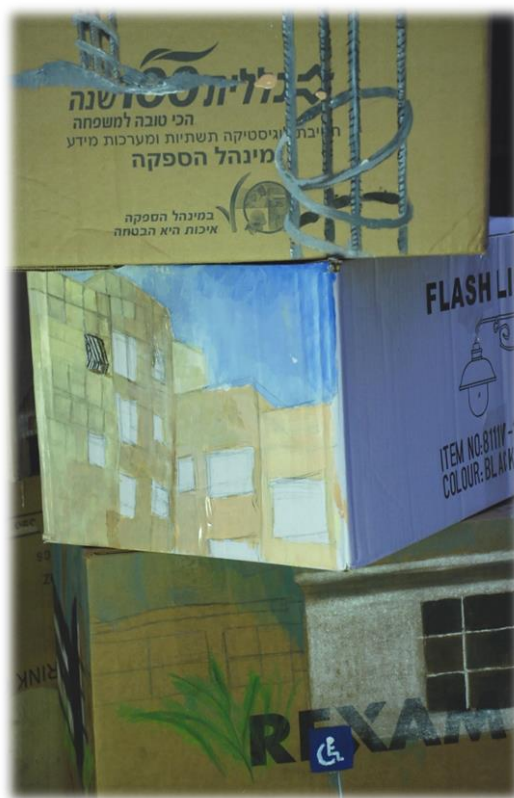
מעברים

גל בן

קרית חנוך קצרין, נופי גולן

גירים, פחם, אקריליק, צבעי מים ועפרונות

הרעיון במעבר ממקום למקום הוא אריזת החפצים האישיים והרהיטים ולהשאיר את החלל הריק לאנשים חדשים. ומצד שני אנחנו בעצמנו מגיעים לחלל ריק עד שאנחנו מנכסים אותו לעצמנו ולאישיותנו, עד כדי תחושת חיבור שאנחנו כאחד. אני עוסק במעברים מנקודת מבט אישית - על החללים שהשארתי מאחוריי ועל החללים שמילאתי במקומות חדשים. ציירתי על קרטוני אריזה בהם משתמשים כדי לארוז רהיטים, כלי בית, ספרים, צעצועים וכדומה. מעל כל הארגזים ציירתי דיוקן עצמי. בחרתי לצייר בפנים הארגז כי תהליך ציור הדיוקן הוא תהליך אישי מאוד. פנים הארגז מהווה מצע קטוע המשקף אותי. מריבוי המעברים לימדתי את עצמי לא להיקשר נפשית ופיזית למקום אליו אני עובר - כל מעבר יכול להפוך למשמעותי. הזיכרונות והחוויית שניקח איתנו - בין אם הם קשים או טובים - יבנו אותנו בהמשך הדרך. כמו שנאמר "מה שלא הורג מחשל".

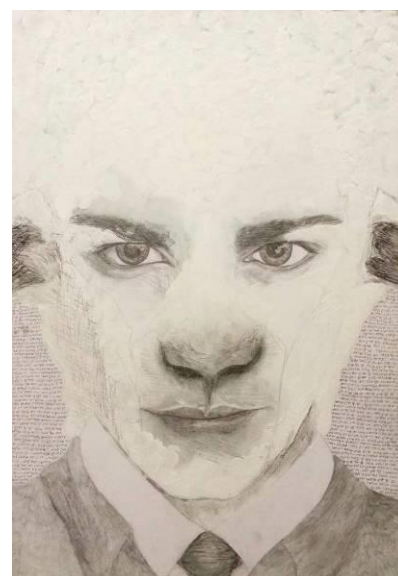
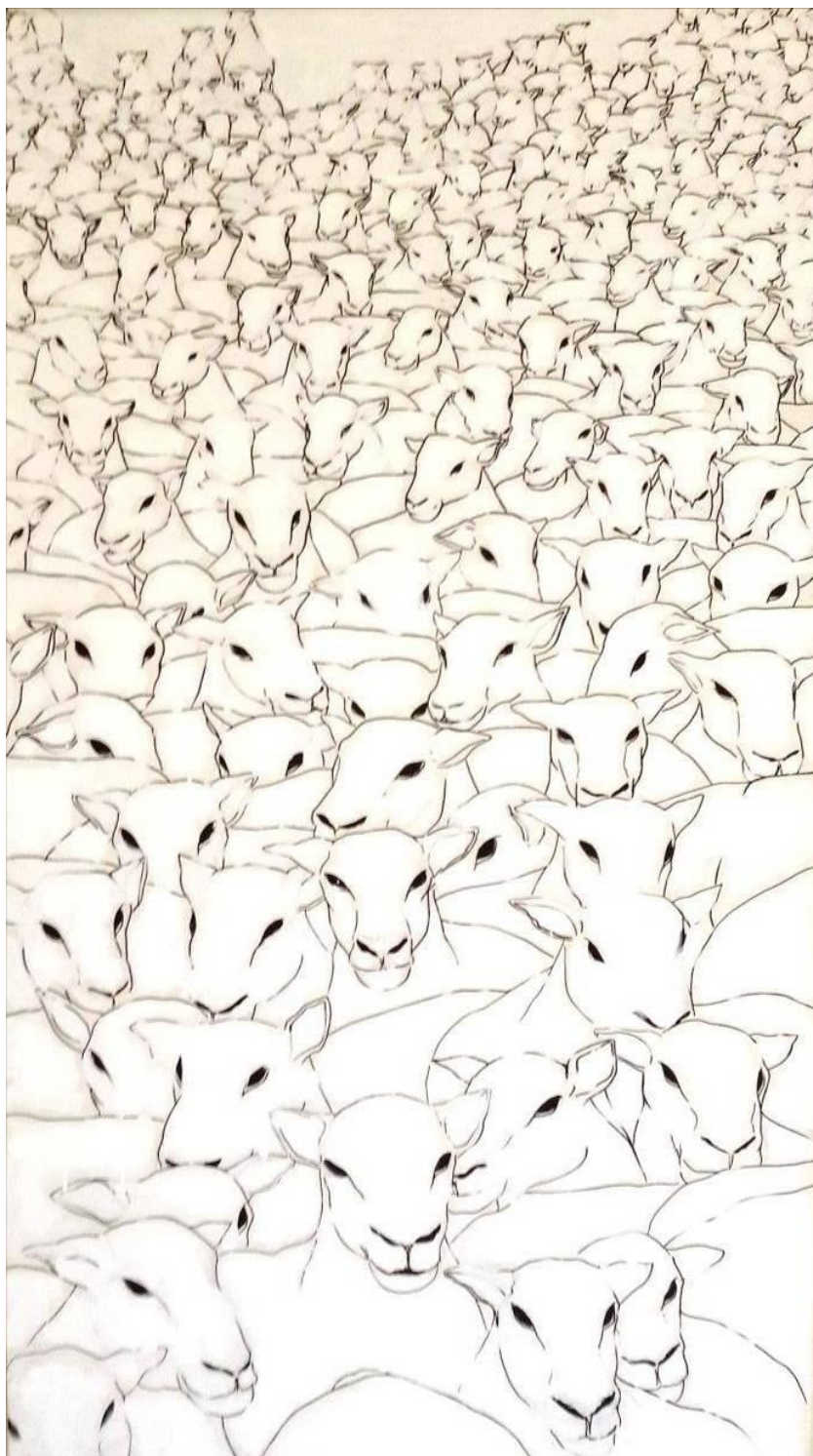
ללא שם

מאור בן דור

אולפנית אורט, טבריה

ציור 1.80 X 1.20 מ' אקריליק על בד
ציור 70 X 50 ס"מ אקריליק על נייר
מראה ורשת 30 X 40 ס"מ רדי מייד

בחרתי לעסוק בטשטוש הזהות הפרטית של האדם בתוך החברה. השתדלתי ליצור תחושת חוסר וודאות ובלבול. ניסיתי להעביר את תחושת ה"עדר" החברתי הכולא ובולע לתוכו את הפרט.

משפחה טרה בנדר ג'ונס מרכז חינוך ליאו באק חיפה

צילום 41X28 ס"מ

מה זו משפחה? האם הכוונה היא לגוף אחד שלם? לאנשים יחידים שמצליחים לחיות ביחד כי אין להם ברירה אחרת? את השאלות האלה יצאתי לחקור בעזרת המשפחה הפרטית שלי. משפחה, היא גוף אחד הבנוי מיחידים ויכול לפעול. לכל אחד מבני המשפחה יש חיים וסיפור משלו. הסיפורים האישיים יוצרים את הסיפור השלם של המשפחה. לכל אחד מבני המשפחה יש תפקידים שהוא חייב למלא כדי שגוף המשפחה יוכל להמשיך לפעול ולחיות.

להרגיש

בן-טל אמיליה

קרית חנוך קצרין נופי גולן

אקריליק על דופלקס

תחושת הפחד תופסת חלק גדול בחיי - יותר ממה שהייתי רוצה. היא מגבילה אותי ומונעת ממני חוויות רבות שנראות בנאליות. קיוויתי להתמודד עם הבעיה באמצעות הפרויקט: להשתחרר ממעמסת הפחדים או לפחות לנסות לגרום לצופים ולסובבים אותי להכיר בה.

בחרתי להתמקד בתחושת הפחד ולא בנסיבותיו. לצייר מבטים מבוהלים וחדר מאיים ולמקמם בחלל צפוף, צר וחשוך, שיוצר אווירה לא נוחה.

בחרתי להתמודד עם הפחד באמצעות עיוות של דיוקן פניי. הייתי בחדר חשוך והארתי את פניי באור חריף. צילמתי את המראה וציירתי את הצילום. האור עיוות את פניי, כמו שבחושך כל דבר מוכר נראה לי מאיים ומפחיד. מקורות השראה האמנותיים שלי הם ציורי האקספרסיוניסטים היוצרים עיוות צבעוני וצורני כדי להביע רגשות סוערים ויוצרים ניגודי אור וצל חריפים.

4 : 19

מיכל בן פורת

תיכון בן צבי, קריית אונו

ציור/רישום

טושים, עטים, עפרונות, צבעי שמן, עלים, דבקי מגע, פחם, פנדה, אפר, איפור, דיו, גיר על דפים וקרטונים.

רק שהאור העציב אותו

הוא נראה כמו אנימציה בהירה

האור ההולך וקטן העציב אותו

הוא מרגיש כמו סרט מצויר בצבעי כחול-סגול כזה

כי העולם מאכזב אותו.

אז הוא נגמר- ומחפש מקומות אחרים

לראות את הטוב

אפרת בן שושן

אולפנית בני עקיבא, ישרון, פתח תקווה.

אקריליק על בד 40X40 ס"מ

"כשאדם יודע שכל מאורעותיו הם לטובתו - זאת הבחינה היא מעין עולם הבא." (ר' נחמן מברסלב). "עין טובה היא העין המסתכלת בעולמו של בוראה – ורואה בעיקר את הטוב. היא איננה מחפשת לראות דווקא את הרע, אלא רואה ראשית לכל את כל הטוב הגלוי. היא איננה מתעלמת מרע - להיפך - היא מתבוננת ברע. וכאשר היא מתבוננת ברע, היא רואה אותו כחלק מן השלם, ויודעת היא ומאמינה כי יש לו תכלית, ויש לו תפקיד, וכי טוב ה' לכל ורחמיו על כל מעשיו." (הרב יאיר פרנק)

רוב חיינו אנו נדרשים לעמוד בפני מצבים שונים - טובים יותר, וכאלה שפחות. הבחירה היא בידינו - כיצד לראות את הנעשה ואיך לפרש אותו: האם להסתכל עליו רק מהצד השלילי ? או אולי להבין שיש לו מטרה. אמנם אנחנו לא תמיד מבינים מהי, אבל עלינו לדעת כי יש מטרה לכל דבר בעולם. לא הכל טוב - אבל הכל לטובה. בחרתי לעסוק במידת 'העין הטובה' שמאוד מעסיקה אותי. בחרתי להציג מצבים שונים מחייו הפרטיים של כל אדם מנקודת מבט שונה וחיובית.

מקרה רקמה רק מה'

טג'יטו בקאלה

אולפנא כפר פינס

רקמה מסורתית של העדה האתיופית על קנבס צבוע באקריליק 60x50 ס"מ

עבודה ראשונה

הציפור צבעונית עם עלה של זית במקורה - ובקצה העלה מגן-דוד. היונה מסמלת את שאיפתה לעלות לארץ-ישראל. כמו היונה מתיבת נוח שבדקה אם אכן אפשר כבר לצאת החוצה - לא"י - כך הציפור מבטאת את רצון יהודי אתיופיה לעלות לארץ-ישראל ולמצוא את מקומם בה. גם אני, חמש שנים לאחר עלייתי ארצה, עדיין חשה את המורכבות הזו של העבר וההווה.

עבודה 2.

התמונה מראה את הקשר של יהודי אתיופיה, ליהודי הארץ. עזרה וקשר מסביב לכל העולם ורצון להתחברות טובה בארץ - ע"י עזרה הדדית ודאגה בכל התחומים. בדרך זו יוצרים קשר ומחזקים את התערותם בארץ.

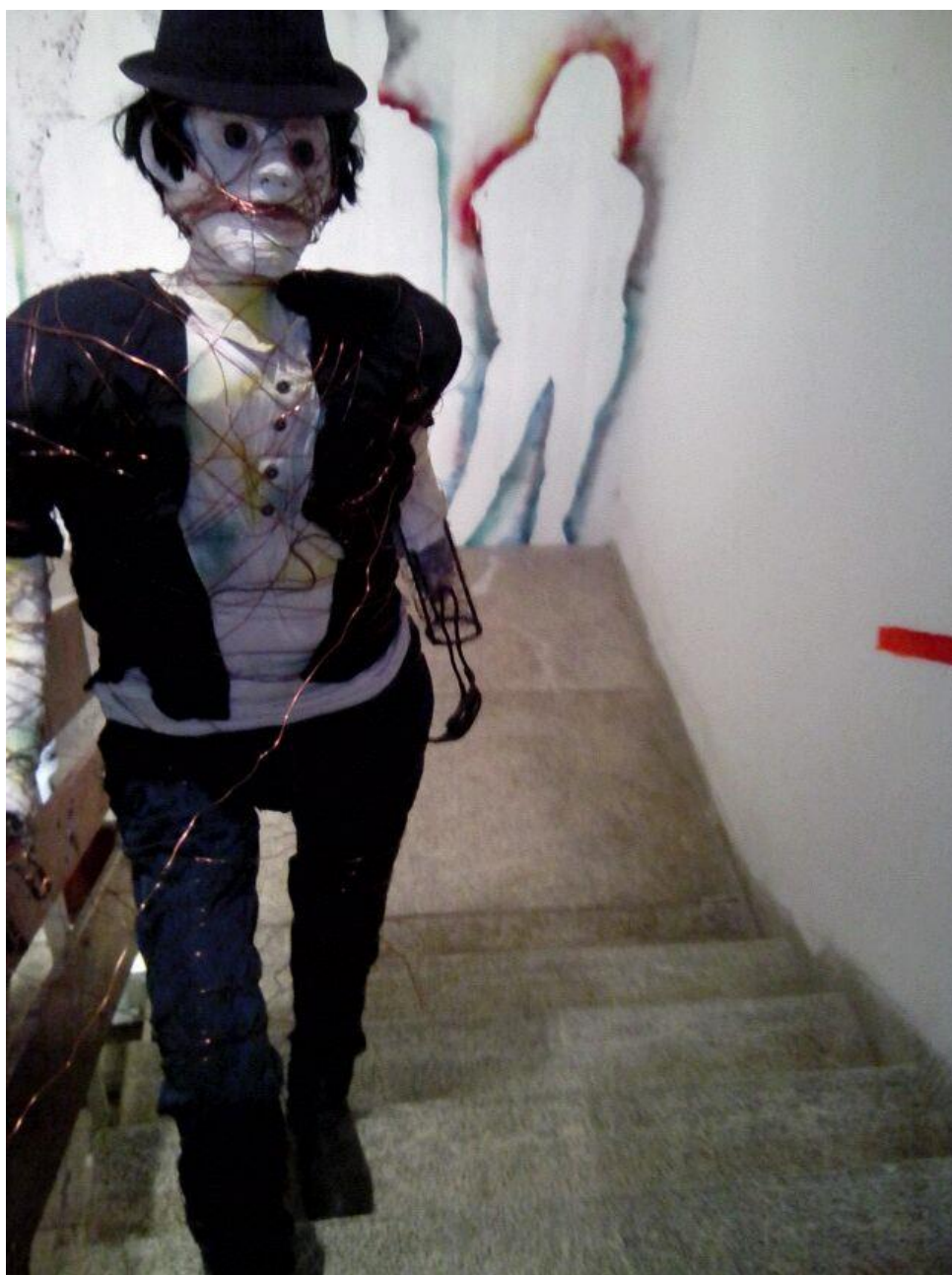
הטרגדיה המודרנית

בר נופר

בית הספר בית ירח, עמק הירדן

פסל של אדם מברזל ורדי מייד 1.80 מ'

בחרתי להוריד את הכיסוי מעיניהם של הצופים ולתת להם הצצה אל "מאחורי הקלעים" של העולם המודרני, המכוער והבוטה. לקלף את הקליפה היפה שהאדם יצר לעצמו, ולראות את מה שנשאר באמת: יצור יצרי החי במרדף אחר האידיאות החברתיות והאשליות שיצרו למענו. אשליות, שהוא כל כך מאמין בהן, עד שהוא מאמץ אותן לחייו כמו היו אלה רצונותיו ושאיפותיו האישיים.

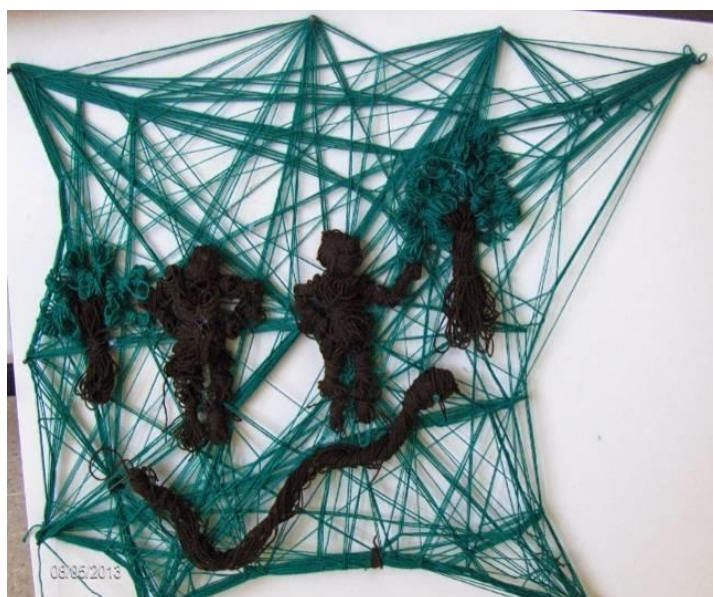
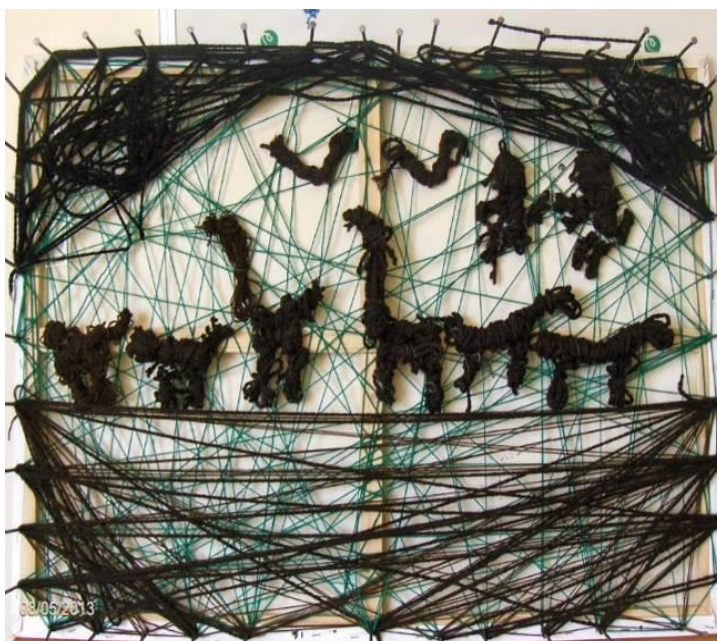
ציור לעיוורים

לינא בראנסי

בית ספר טכנולוגי נעמת נצרת

קנבס, מסמרים וחוטי צמר
דיקט עץ, מסמרים וחוטי צמר
90X100 ס"מ

רעיון של עבודה זו עלה מהעובדה שאחותי מלמדת ילדה עיוורת ותמיד עניין אותי איך אני יכולה להעביר לה את מה שרואים בציור. לכן החלטתי שאני מבליטה את הציור על-ידי מסמרים וחוטי צמר. העבודה הראשונה מתייחסת לספינת נוח והעבודה השנייה לאדם וחווה.

כן לא שחור לבן

יהורז ברונר

תיכון מכבים רעות- מור

אקריליק על בד

ילדות אינה פרק זמן שמן הלידה עד גיל מסוים. זו תקופה בה הילד מתבגר ונוטש את הדברים הילדותיים. ילדות היא הממלכה שאיש אינו מת בה. 'כן-לא-שחור-לבן', היא מעין שפה השייכת לילדים. שפה שקיימת בכל אחד מאתנו - לא משנה באיזה שלב בחיינו אנו נמצאים. בחרתי להשתמש בנקודת מבטם של הילדים ולהציג אותם בצבעי שחור-לבן. כל ילד וילדה מבטאים סיטואציה שונה ורגש מיוחד.

הפרויקט שלי מציג את הילדות כמעצבת את האישיות - כתקופה חולפת שלדעתי נוטים לשכוח אותה ולהדחיק את חוויותיה - בין אם הן שמחות ובין אם פחות. ניסיתי לבטא את תחושת הזמן החולף והחשיבות שיש לרגעים הקטנים של האושר.

הילדות שלי עם אבא

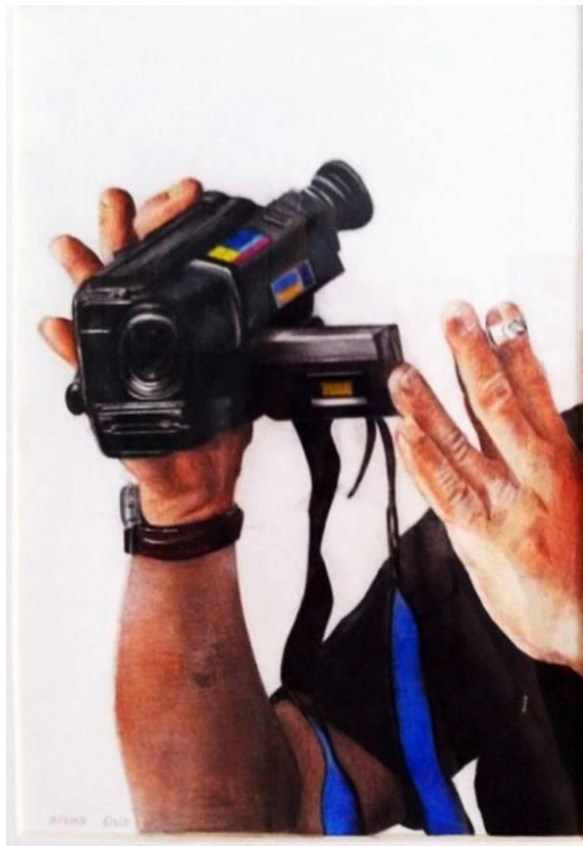
ענבל ברזל

בית ספר תיכון ש"י עגנון נתניה

רישום על נייר

אבי הלך לעולמו בהיותי בת שתיים-עשרה. הוא נעדר, אבל נוכח כל הזמן. השכחה - היא שמטרידה אותי. בעקבותיה מתעצם הרצון לשמר ולהנכיח את דמותו כנגד דרך הטבע המאיימת להעלים אותה.

ציורי הם מסע זיכרון ויזואלי של קטעי התרחשויות מהמציאות שבה נשזרו בעבר - אבא תמיד עם מצלמה ביד אחת וסיגריה ביד השנייה. אני מזכירה לעצמי שוב ושוב שיש לנו אותן העיניים, שומעת את הסבריו על יונק הדבש, רוכב לצידי על אופניים, אוחז בארגז כלים ממנו שולף ברגים וכלי עבודה, מתקן, מברגי, גוזם, מפרק ומרכיב. האובייקטים והחפצים בעבודתי ממלאים את החסר בקטעי זיכרונות שהם געגוע לשלם; דימויים שהם משקעים הנושאים מידע רב ערך עבורי. בעבודת רישום מדויקת אני מחייה אותו מחדש וחודרת לעומק הזיכרון בתיאור אמיתי ומושלם המנסח את משמעותו בחיי.

דיוקן עצמי

נעמה ברזנר

קריית חינוך ע"ש בן גוריון בעמק חפר

טוש לורד על צלחות מזכוכית

160X115 ס"מ

אני מציגה דיוקן עצמי. ציירתי את עצמי על הצלחות, כאשר אני מסתכלת אחורה - מעבר לכתף. אופן הצגה זה מביע מצד אחד ריחוק, כי אני לא מראה את כל הפנים, ומצד שני קירוב וסקרנות כי אני מביטה לעיניו של הצופה. לפעמים, למרות שאני רוצה להתקרב לאנשים אחרים, זה קשה לי. אני נוטה להיסגר ולהתרחק בהתחלה. ציירתי את הדיוקן על צלחות מזכוכית, כדי לבטא משהו שמצד אחד הוא חזק ומצד שני הוא שבירי ויכול להישבר בקלות - כמוני. העובדה שהעבודה מורכבת מהרבה פרגמנטים (הצלחות) מראה שיש בי הרבה צדדים שונים ושכולם ביחד מרכיבים אותי.

ריקוד החיים

מאי ברק

המוסד החינוכי מבואות עירון עין שמר

ציור באקריליק על בד נמתח 140X100 ס"מ

צילום 70X50 ס"מ

וידאו על מסך בד נמתח, 4 דקות

בעיני, עולם המחול מופלא מצד אחד וסיזיפי וקשה מן הצד השני. כאשר רקדנית מופיעה, היא צריכה להיות "מושלמת" ולשדר קלילות וגמישות. הייתי רוצה להראות את "מאחורי הקלעים" של עולם זה - את הקשיים, המתחים והפציעות. הרקדניות עובדות קשה כדי להגיע ליכולות שלהן ולפעמים גם כשהגוף כבר קורס וכואב הן ממשיכות לרקוד בגלל הסיפוק שבדבר ובגלל האהבה לריקוד.

צ'אטים

שקד בשן

תיכון בגין, ראש העין

אקריליק על בד

מיצב רדי-מייד

קל להתאהב באינטרנט. קל להתאהב במילים.

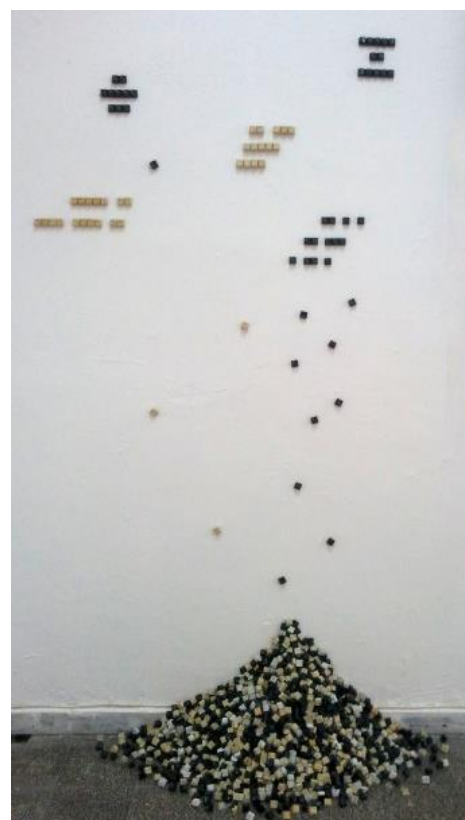
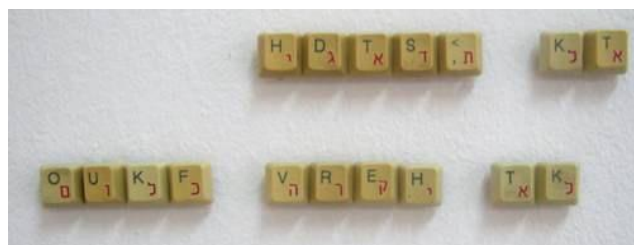
השאלה היא מי עומד מאחורי המילים?

קל להתאהב כשלא מריחים, כשלא רואים, כשלא שומעים.

קל להתאהב באינטרנט, כי אז מכירים רק חלק מן האדם, לא מכירים אותו אלא את מי שהוא רוצה להיות. מקלדת היא כמו מסננת: יש יותר זמן לחשוב. אדם מנסח, מוחק, כותב מחדש, מצייר את עצמו כדמות המושלמת.

במציאות, פנים מול פנים, אנשים מגמגמים. אין זמן להיות מדויקים, אין זמן לנסח, הכול קורה מהר, כאן ועכשיו.

קל להתאהב באינטרנט, כי שם אתה מנותק ממי שאתה. גם אתה יכול להמציא את עצמך מחדש. אף אחד לא יודע איך אתה מתנהג ביום-יום. ואם בדרך כלל אתה רחוק מלהיות מושלם, באינטרנט אתה יכול להיות הרבה יותר מזה.

קונסטרוקציות ודה קונסטרוקציות

נועה גביש

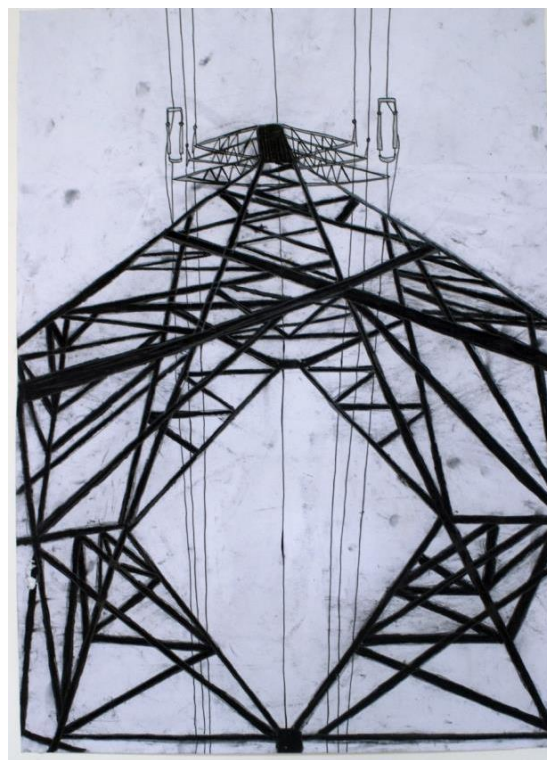
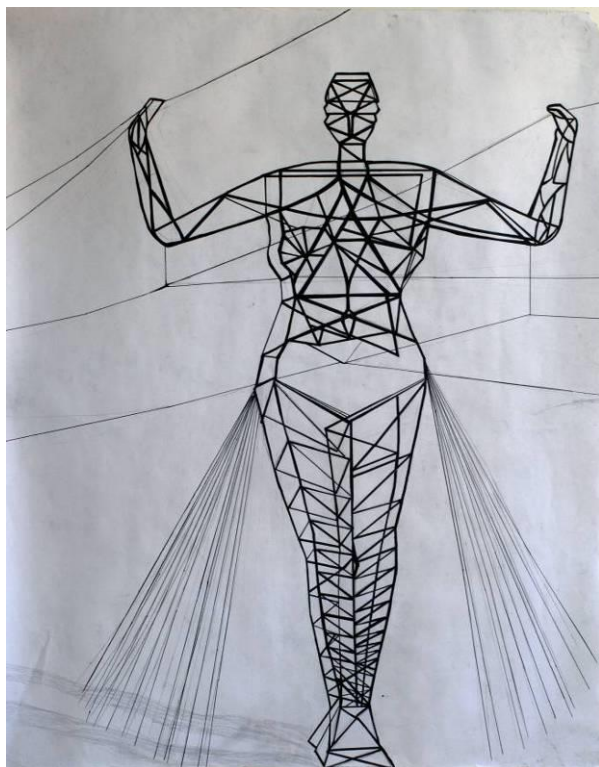
תיכון לאמנויות ומדעים ע"ש יגאל אלון, רמת השרון

ניירות 250 גרם, צבעי פחם, עפרונות ולורדים

בחרתי לעסוק במושגים בנייה ופירוק.

נמשכתי לעמודי חשמל משום שהם יוצרים רושם מתכתי, טכני וקר בגלל החומרים שמהם הם מורכבים, אשר עומדים בסתירה מוחלטת לתפקידם - הזרמת האור ויצירת החום והחיים. התחלתי להשוות את עמוד החשמל אלי - הוא קשור ותלוי באחר; ללא החיבור עם שאר העמודים הוא חסר משמעות ותפקוד; הוא חוליה בתוך שרשרת; הוא קו ישר שמזרים אור.

חפשתי את האנושי שמכיל בתוכו גם את החוזק וגם את השבירות; גם את העוצמה וגם את העדינות. לפי דעתי, שילוב כזה שומר מפני התפרקות, מדה-קונסטרוקציה. חשיבה זאת באה לידי ביטוי בציורים של עמודי חשמל בצורת בני אדם. הם משדרים חוזק, עוצמה ומכניות, אך עם זאת הם שומרים על מאפיינים אנושיים באמצעות הקו העדין, הצורות והיציאה מהמסגרת.

ללא כותרת

עמית גביש

תיכון לאמנויות ומדעים ע"ש יגאל אלון, רמת השרון

מיצב, טכניקה מעורבת, הדפסים ורישומים.

העיניים הבחינו בהוריקן בלתי מזוהה, האוזניים האזינו לרעש מחריש, הפה היה פעור, והאף או שסוף סוף נשם בעצמו או שהיה סתום בצורה בלתי רגילה. לא, הבטן היא שהתהפכה. פתאום נפתח חור - לא כזה של הריון, למרות שזה הרגיש כמו לידה, אלא חור שהפך את הגוף לחלול. הדמות נעמדה מול הגוף, מלאה מעצמה; בחי, לא ראיתי בתולה כל כך לא נבוכה בגופה העירום. ואז, אז היא נעלמה. בין שנשאבה למעמקי האדמה, ובין שנשאבה למעמקי הרקיע... החור נשאר פתוח...

אמא

יקרה

מריה גובראן

בית ספר טכנולוגי נעמת נצרת

נייר טישו, דבק פלסטי וצבע גואש 31X36 ס"מ

סבתי ז"ל, היקרה לי מכל, ביקשה ממני לצייר אותה לפני שהיא נפטרה. למרבה הצער לא הספקתי לעשות זאת לפני מותה. לכן החלטתי שאת הפרויקט הזה אני לוקחת על עצמי ולא מוותרת. סבתי נהגה ליצור מקש תחתיות שהייתה שמה מתחת לסירים החמים. הצבעים שהשתמשתי בהם הזכירו לי את סבתי בתקופות ומצבים שונים למרות שזה אותו ציור.

מציצנות

נועה גולדבלט

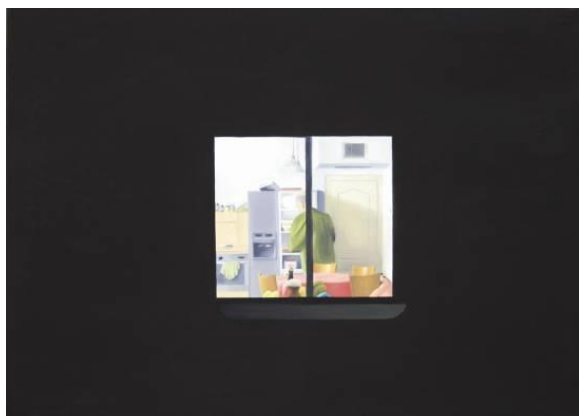
תיכון בגין, ראש העין

שמן על דיקט, שמן על בד

התחלתי לעסוק בנושא המציצנות לאחר שעברתי בגן השעשועים שליד ביתי והבחנתי שבשעות הלילה, ניתן לראות מאותו מקום את כל מה שמתרחש בסלון ובמטבח בביתי. המצב הזה בו אנשים יכולים לראות אותי ולהציץ לחיי בלי שאבחין, סקרן אותי מאוד והתחלתי לצלם בשכונה עוד חלונות דרכם אפשר להציץ לחייהם של אנשים. צברתי אוסף של צילומי לילה, שעל פיהם נולדה סדרת הציורים.

ניסיתי להראות רגעים וסצנות מקריות ויומיומיות, שמעוררות סקרנות לגבי אופי האנשים החיים בבית. סקרנות זו היא המקור של יצר המציצנות, והיא מה שניסיתי לחקור במסגרת פרויקט הגמר שלי.

בציור "עוד בוקר בפארק" תיארתי אישה מתרחצת באמבטיה - פעולה הנעשית במרחב הפרטי של כל אדם, אך היא נמצאת בפארק (מקום ציבורי) הומה אדם. האנשים שבפארק אינם מגיבים לאישה העירומה באופן חריג, וגם את האישה לא מטרידה נוכחותם של הסובבים.

דקלה גולדנברג

אולפנית בני עקיבא, ישורון, פתח תקווה

פחם על קרטון ביצוע 70X100 ס"מ

האם בני האדם שונים בגלל תכונות פיזיולוגיות מולדות או בגלל שעברו חוויות אחרות, נולדו למשפחות שונות, וגדלו במקומות שונים ומגוונים? ומה משפיע יותר על האדם - גורל הקבוע מראש, או מעשיו וגישתו של האדם? בעבודתי, המשלבת שתי טכניקות שונות, ניתחתי את כל גורמי ההשפעה אשר גרמו לי להפוך לנערה שאני היום. בציורי הפחם, הבחנתי בין האנשים שמקיפים את האדם מרגע לידתו עד יום מותו ועוזרים לו לעצב את אישיותו. פיסלתי מגבס חמישה כדורים שמייצגים מקומות, אירועים, אנשים או חוויות, אשר אליהם נחשפתי במהלך חיי, ושעזרו לי להגדיר את עצמי ואת אישיותי. הכדורים תלויים צמודים אחד לשני כך שכל תזוזה של כדור אחד משפיעה על האחרים על פי חוק שימור התנע בפיזיקה.

אורות אחרים

רוני גורן

בית ספר מקיף חקלאי ויצ"ו נהלל

6 צילומים 70X50 ס"מ, צילום והדפסה דיגטלים.

אני מתגוררת במושב ציפורי המוקף בכפרים ערביים.
ציפורי בשבילי הוא הבית והמקום החם, אבל במידה מסוימת גם סוג של בועה. בועה
מגוננת מצד אחד, אבל מצד אחר היא גם מפרידה.
הפרדה בין שני עולמות: העולם שבו אני חיה - המושב ציפורי - והעולם שמנגד,
מעבר לכביש ומעבר לשדות, הכפר הערבי השכן.
רציתי לשים דגש דווקא על אותם כפרים "מתחבאים" בנוף השדות, ועשיתי זאת
באמצעות צילום בשעות הלילה. מטבע הדברים הדבר הוביל לחידוד מרכיב האור
באמצעות האורות המרצדים של בתי הכפר.
ניסיתי להראות סמלים ונופים שגרתיים באור אחר ובדרך אחרת; להראות לצופה מה
שהעין האנושית לא מסוגלת, או לא רוצה לראות - את היופי שבחושך - החושך
שבדרך כלל נחשב לקודר ולמפחיד.

ללא כותרת

סימה גיל

תיכון מנור כברי

צבעי זכוכית ודיו 5X10 ס"מ

הדמויות שלי שבירות ועדינות כמו הזכוכית.

הדמויות שאני מציירת הם מאוד אינטימיות וחשופות. הן מתוארות ברגעים הכי שבירים שלהן לכן השקיפות של הזכוכית מתאימה לחשיפות של הדמויות. ציירתי בדיו מפני שהחומר הזה מאפשר לי חופשיות, לא מגביל אותי ומדבר בעד עצמו. הוא מביא איתו חוסר שליטה על היצירה בתכונות הנוזליות שלו. הדימויים שאני מציירת הם בדרך כלל אנשים מהראש שלי. כשאני מתחילה לצייר אין אני פשוט מניחה את הצבע על המצע ללא רעיון או תכנון - הציור כאילו נשפך ממני ובונה את עצמו. הדיו מאפשר לי להביא לביטוי את החופש הזה ואת חוסר הידיעה מה תהיה התוצאה הציור על הזכוכית מגביר את הפעולה הזו. היה לי קשה לצייר עם דיו על זכוכית כי הרבה פעמיים הדיו נשפך ו'הרס' לי את הציור, אך בעצם בנה אותו...

ללא כותרת

דניאל גינגולד

תיכון מנור כברי

טושים עפרונות צבעוניים, 70X25 ס"מ

עולם הדימויים שלי לקוח מהדמיון. הדמויות צומחות מהטבע. חלקן צמאות דם, וחלקן טובות, אבל לא ברור מי הטוב ומי הרע כי הן מתחזות ויכולות להשתנות. עבודתי צומחות מדפים קטנים מחוברים זה לזה, שמתארכים לפי הצורך - כמו מגילה. כל עבודה מתארת סיפור העומד בפני עצמו. אני רוצה ליצור עולם שבו הצופה ירגיש שהוא ניכנס לתוך מציאות אחרת.

הרקוויאם של מוצרט

גיסין אמנון

בית ספר מקיף חקלאי ויצ"ו נהלל

6 צילומים 70X50 ס"מ צילום והדפסה דיגטלים

בתחילת שנת הלימודים, התחלתי לנגן את הרקוויאם של מוצרט בתור נגן בתזמורת טבעון.

היצירה עוררה בי תחושה מדהימה, עד שדיברתי עליה כל הזמן. החלטתי להעביר את היצירה הזאת לנוער ולאנשים שאינם שומעים מוזיקה קלאסית. הרקוויאם מורכב מכמה היבטים: המוות, השקט בתוכו, המעברים בין חיים למוות, מסתוריות האלוהים, צדק, רגעי אלוהות שקטים... אפשר להגיד שהרקוויאם חי כאילו אלוהים יצר אותו.

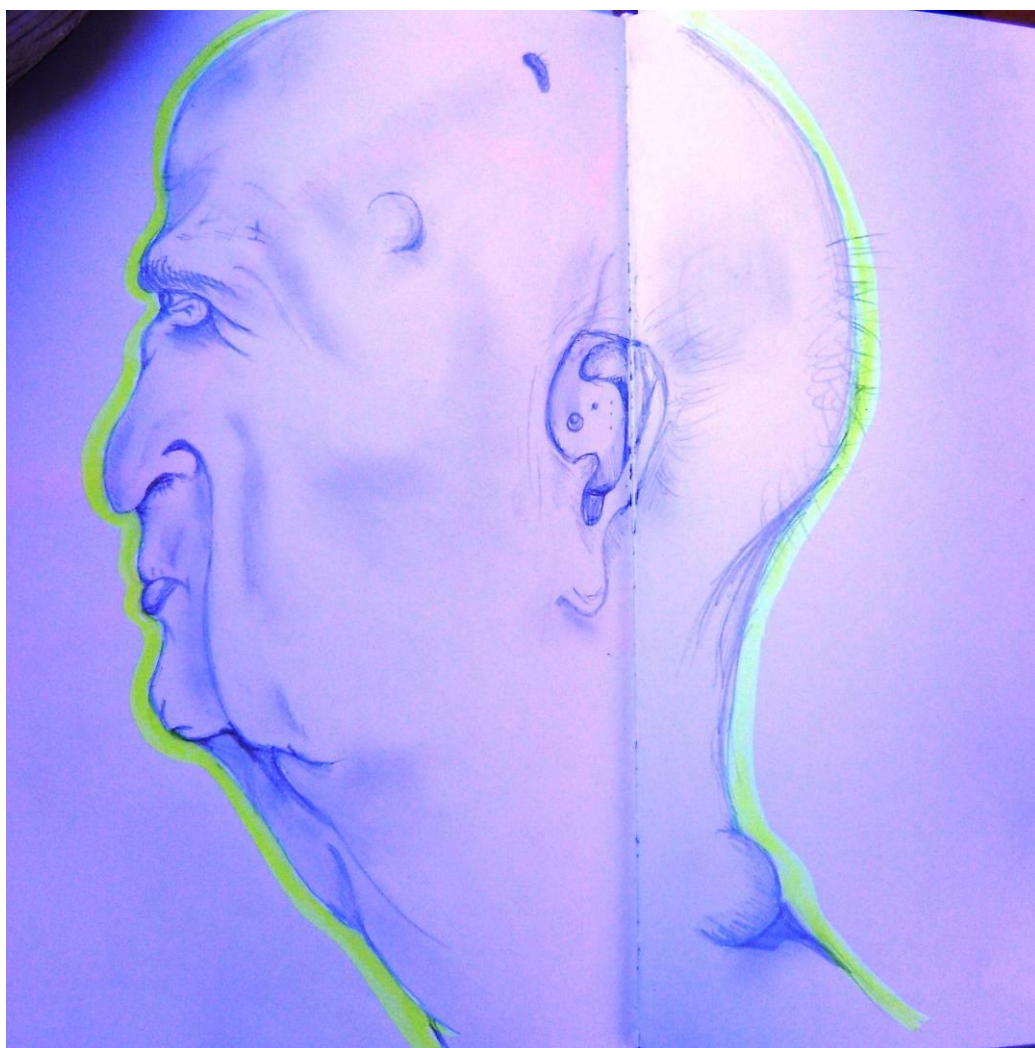
בית הספר תיכון אזורי מגידו

פיסול בחמר, רדי מייד, מחברת וציור

הקשישים לא זוכים לכבוד הראוי להם. בחברה המקדשת רק את הנאות הרגע ואת תרבות הצעירים "אין מקום לזקנים". החברה מנסה לצבוע את אותם באפור ולהפוך אותם לרקע בלי לראות אותם באמת.

צבעתי את פסל הזקנים שלי בצבעים שיבליטו אותם ויחזירו אותם לקדמת הבמה. השתמשתי גם ברדי מייד שמצאתי ברחוב כדי להדגיש את הקונטרסט בין הצבע למציאות האפורה.

הקשישים הם חלק בלתי נפרד מהחברה שלנו - אין לנו שום סיבה לרצות להתנתק מהם.

הרומנטיקה בהתגלמותה

מור גלובין

בית הספר החקלאי-ניסויי ע"ש כדורי

צבעי מים

איירתי שירה רומנטית. הזרם הרומנטי בשירה ובציור התפתח באירופה בשלהי המאה ה-18. הרומנטיקנים העריכו את הגישה האנושית הרגשית והם שאפו אל הטבע כתגובת נגד לשכלתנות.

הצייר הגרמני דוד קספר פרידריך, שפעל בסוף המאה ה-18 וראשית המאה ה-19, היווה עבורי מקור השראה סגנוני.

בחרתי את שירי המשוררים שארל בודלר, היינריך היינה, יוזף פון אייכנדורף, ויליאם בלייק, ויליאם ודסוורת' ואדגר אלן פו - ותרגמתי את הלשון הציורית שבשירים לשפה חזותית - לאיור.

באמצעות צבעי המים יכולתי להעצים את התחושות הרגשיות ואת תחושת הפנטזיה העולה מתוך השירה.

תיקון

רוני דיאור

אולפנית בני עקיבא, ישורון, פתח תקווה

אקריליק על בד 70X50 ס"מ

"הקב"ה בונה עולמות ומחריבן" (זוהר חלק א דף כה)

בעולמנו כל הזמן דברים נוצרים ואז מתפרקים, נהרסים או נשכחים, ולבסוף נבנים מחדש. זהו מעין 'תיקון' מתמיד שהעולם עובר. החלטתי להביא לידי ביטוי זוויות שונות של תיקון: את תיקונו של הטבע שמתחיל לפרוח מחדש לאחר כליה; את התיקון הפשוט דרך עולם הארכיאולוגיה, ואת התיקון המורכב מכל - תיקון האדם. אחת מעבודותיי עוסקת בתיקון שמקורו בכוחות הנפש של האדם שביכולתו להתגבר על קשיים רבים ומורכבים בחייו - להשתקם ולהתקדם הלאה. בחרתי להציג כדוגמא וכהשראה את שחקן הטניס נעם גרשוני - נכה צה"ל שזכה לאחרונה במדליית זהב באולימפיאדה לנכים.

אני מאמינה שהקב"ה "בונה עולמות ומחריבן ובונה מחדש", ומקווה שבפרויקט הזה אצליח לגרום לפרט להאמין ביכולות ובכוחות האדירים שלו ולמנף אותם להתקדמות ולבנייה.

אדמה

יבגני (ג'ניה) דיוריאגין

בית ספר תיכון אורט ביאליק

אקריליק על נייר

"כִּי עָפָר אֶתָּה וְאֶל עָפָר תָּשׁוּב" (בראשית ג')

יש קשר בין האדם לאדמה - שמו של האדם נגזר מהשורש א.ד.מ. כמו האדמה.

האדמה היא מטפורה לאדם הפרטי ולאנושות כולה.

ציירתי את האדמה - בעיקר סלעית; ציירתי צוקים גבוהים וכנגדם את מעמקי האדמה. האדמה בציורי סדוקה. הסדקים הם סדקים של האנושות. הם נוצרים מכיוון שהאנשים מתרחקים מהאל שיצר אותם.

לעתים, האדם צריך לעבור אתגרים וניסיונות בחיים שהם כמו מעבר מעל תהום, ולעיתים האדם צריך לרדת למעמקים כדי למצוא מים חיים. הניסיונות של החיים גורמים לפעמים למשברים, אך אם האדם מתמודד אתם הוא יכול לצאת מהם מחוזק.

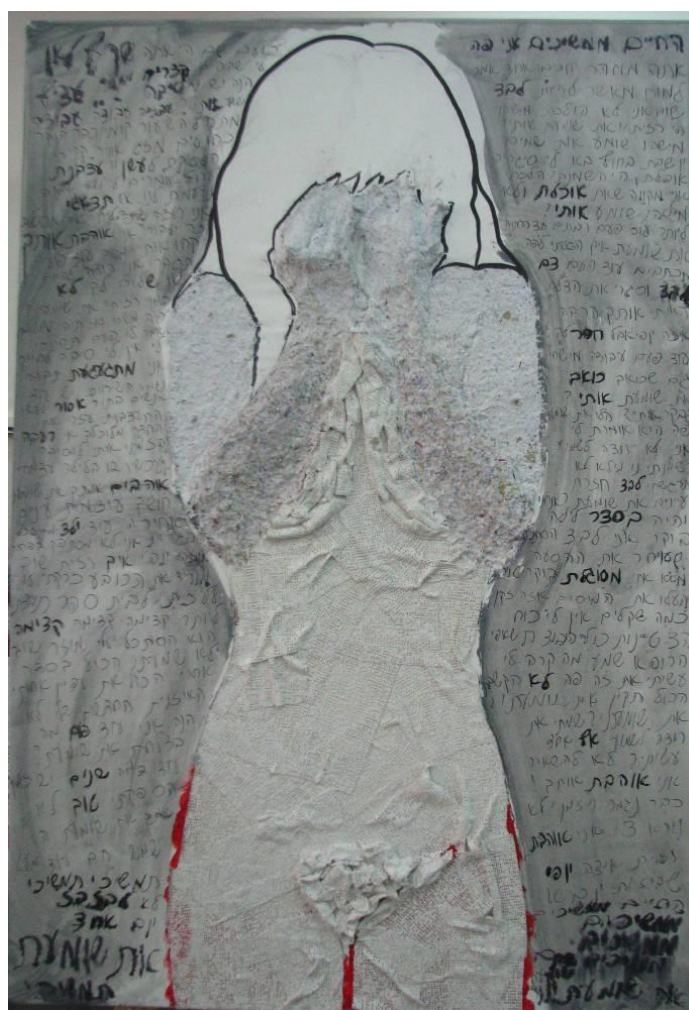

בית ספר התיכון "ברנקו וייס" גולן-קצרין

אקריליק, תחבושות גבס, עיסת נייר ולורד שחור על בד.

נושא העבודה שלי הוא תהליך ההתפתחות האישי שלי - הקשיים, המשברים, מה ומי שעזרו לי לעבור אותם - איפה הייתי, איפה אני היום ואיפה אהיה בע"ה. הציור מאפשר לי להוציא את הכאב ואת החוויות הקשות. עבודת האמנות נותנת לי תחושת שחרור, השלמה, וכוח להתקדם ולהמשיך הלאה - העבר כבר מאחוריי. המילים שלי הם שפת האמנות: הצבע, הצורה והחומרים בהם השתמשתי, כל אלה יחד משמשים לי אמצעי לביטוי עצמי.

ציירתי את אבי ואת אימי מתוך רצון לומר להם תודה על כל הרגעים שהיו שם בשבילי בזמנים הקשים ועטפו אותי בחום ואהבה גדולה. הכתב, בדומה לאמנות, שימש עבורי גם הוא כגורם תרפויטי משחרר, ולכן בחרתי לתת לו מקום בעבודות. גם לתחבושות משמעות סימבולית כגורם מרפא.

תנועה סדוקה

דניאל שיר

בית ספר מקיף חקלאי ויצ"ו נהלל

9 צילומים 60X40 ס"מ, צילום אנלוגי והדפסה דיגטלית.

הבחירה בריקוד כנושא לפרויקט, נבעה מעיסוק של מספר שנים בתחום הריקוד. חיפשתי בפרויקט את הקשר האישי שבין שבריריות וחולשת הגוף לבין הצמיחה שבריקוד - גם מבחינה נפשית ופיסית. אני מוצאת השראה בנאומו של סטיב ג'ובס (2005) על הצמיחה האישית מהמקום הקשה:
"אי אפשר לחבר את הנקודות במבט לעתיד, ניתן רק לחברן במבט לאחור".

טל דרור

בית הספר החקלאי-ניסויי, ע"ש כדורי

צילום וקולאז'

צילמתי את הים ואת סביבתו מנקודות מבט בלתי שגרתיות, בקומפוזיציות שונות וללא בני אדם. למרות זאת, ניתן לראות בצילומים דימויים המייצגים בני אדם ומרמזים על נוכחותם.

תרגמתי את הצילום ליצירה בטכניקת הקולאז'. הצילום מאפשר לתעד זוויות מיוחדות ונבחרות. הקולאז' הוא כמו צילום חתוך שכשמרכיבים את חלקיו נוצרת תמונה שלמה.

ניסיתי להעביר באמצעות חיתוכי נייר חופשיים את הדינמיות של הים, של השמיים, הגלים, החול, הרוח, הדגלים, העפיפון והחבלים. כל זאת בניגוד לסטאטיות של הבתים, הספסלים, הסירות והמשוטים. במעבר בין הצילום לקולאז' הרגשתי שאני מחייה את הצילומים והופכת אותם למוחשיים יותר.

האדם בנוי משכבות

דליה הולדר

אולפנת YTA, ירושלים

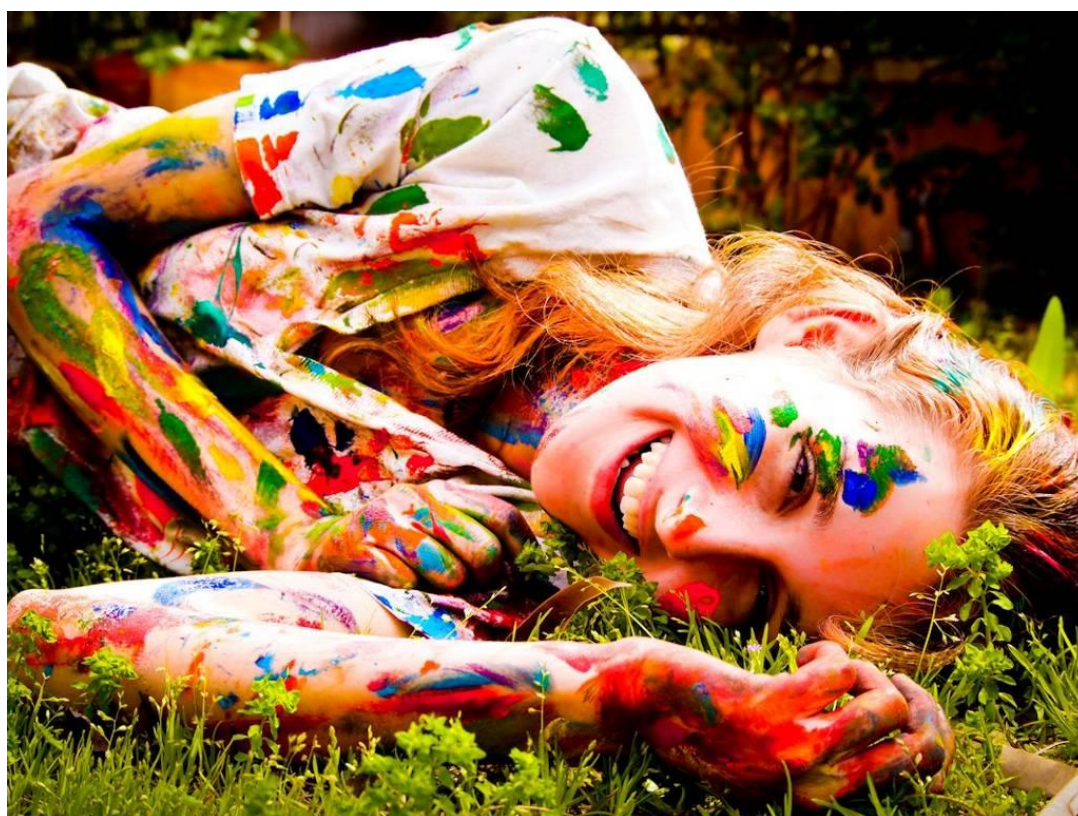
צילומים בגודל A4

האדם בנוי משכבות שונות אשר מעצבות אותו, בונות אותו ומבדילות אותו מאנשים אחרים. רציתי שהתמונות שלי לא רק יתעדו את העולם, אלא יבטאו קומפוזיציה, יספרו סיפור ויתנו משמעות ועומק לעולם, לאנשים ולשכבות הרבות מהן אנו בנויים.

בפרויקט, יש שלושה מוטיבים שמאפשרים את ביטוי המורכבות הזאת:

הבלונים - הבלונים מבטאים תקוות ושאיפות שלי בנוגע לאהבה. הם שואפים למעלה, להתעלות, להגיע לעננים ולשמים. כך גם אהבה בעיניי: אהבה טהורה, אמיתית, צבעונית ומלאה, שעלולה להתפוצץ אם לא שומרים עליה היטב. השתמשתי **הבוץ** - הבוץ על ילדה שנראית תמימה ונקייה יוצר ניגודיות ומראה את המורכבות שנמצאת בכולנו.

הכתיבה על העור - הכתיבה על העור היא סוג של ביטוי עצמי ואלמנט ציורי. מה מסתתר מתחת לעור שלנו? ניסיתי להראות את השכבות הנוספות ולחשוף אותן לאור היום. לצבוע את העור מבחוץ, עם כל מה שמסתתר ומתחבא בפנים. אולי כדאי שנעיז לקלף גם אצלנו איזו שכבה או שתיים ולגלות את הנסתר.

התמזגות

הוניג עדי

בית הספר אורט בנימינה

ציור וצילום על רקע מערה בים 111X90 ס"מ

ציור וצילום על רקע דיונת חול 183X81 ס"מ

ציור וצילום על רקע הר הכרמל 132X88 ס"מ

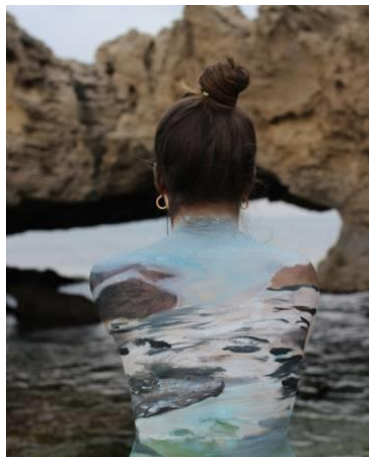
ציורי גוף בצבעי גואש, צבעי גוף וצילום

בחרתי להציג את השקפת עולמי על ההשתלבות של האדם בטבע, תוך ביקורת על החברה.

היום, בעידן הגלובלי, רווחת בארצות רבות התפישה שהאדם במרכז - גישה הומניסטית. אני מסכימה עם תפישה זו, אך חושבת שהוא אינו צריך לפגוע בסביבתו - באנשים שסביבו, באזור מגוריו או בטבע. לדעתי, האדם צריך לכבד את הטבע וכיבוד הטבע הוא למעשה כיבוד האדם.

את התמונות לא ערכתי במחשב, אלא הן הודפסו כפי שצילמתי אותן. רציתי ליצור המשכיות של הטבע דרך דמות האדם.

הציורים נעשו בצבעי גואש ובצבעי גוף, ללא תכנון מקדים. לאחר שציירתי את הציורים צילמתי אותם עם הנוף שמאחוריהם - כולם נופים פתוחים, בראשיתיים; אפשר לקוות שהאדם יתמזג בהם תוך שמירה על הקיים.

"לשאת באורך רוח חיצו גורל אכזר..." (המלט)

נועם הירש

ביה"ס העמק המערבי, יפעת

8 אהילים עם תאורה ושקפים בגודל A4

2 דיוקנאות בגודל 50X70 ס"מ

נושא העבודה הוא הגורל ויכולתו של אדם להשפיע או לשנות אותו. אני מעבירה אותו לצופה באמצעות סיפור מהמיתולוגיה הבריטונית על טריסטאן ואיזולדה. טריסטאן נסיך קורנוול מאנגליה מתאהב באיזולדה - נסיכה אירית שמיועדת להיות אשתו של דודו. עלילת הסיפור מסתעפת סביב התאהבותם בשל שתיה מקרית של שיקוי אהבה. הבחירה שהוצגה לגיבורים הייתה אם להשלים עם הגזירה/הגורל או לנסות לדחותה. בחרתי באהילים כדוריים שהחיתוך שלהם גורם למתבוננים להתקרב ולהסתכל לתוכו; הם מגלים רגע בעלילת הסיפור - שהוקפא. הכדור המכיל יכול להתפרש ככלי המכיל רעיון, יקום או עולם - השילוב של הצבעים הכחולים מזכירים גלובוס. הפרפר שמהווה מוטיב חוזר בעבודה, הוא סמל מובהק ל"ואניטס" (הבל הבלים) שקשור למושג "מומנטו מורי" (זכור את המוות) - בשבריריותו ובחיי הקצרים. הפרפר מסמל עבורי גם את היכולת של האדם לשנות את חייו. בצד הכדורים רשמתי דיוקנאות של גבר ואישה שמציגים את ההיבט המודרני של טריסטאן ואיזולדה.

בין דמיון למציאות פרטית

עדי הלמן

בית הספר החקלאי ניסויי ע"ש כדורי

אקריליק על קרטון

העבודה שלי עוסקת בדמות הלוחם הספרטני "לאוניידס", מלך ספרטה וגיבור הסרט "300" של הבמאי זאק סניידר. לאוניידס מסמל את דמות הגיבור הקלאסי והוא מאופיין באומץ לב, בטחון עצמי, חכמה, כוחות פיזיים עצומים כריזמטיות ונכונות להקרבה. דמותו היוותה עבורי השראה. בעבודתי יצרתי תהליך בו לדמותו המונומנטאלית של לאוניידס מתווספים בהדרגה פרטים המזוהים עם ההופעה של חייל צה"ל. הדמות הולכת ונעשית פחות ופחות מונומנטאלית עד שהיא מגיעה למימדים האישיים שלי. המניע ליצירה הוא אישי. נושא הגיוס לצה"ל הוא עניין מרכזי בחיי כיום.

איתמר הראל

תיכון עירוני א', תל אביב

עבודות קטנות וגם וידיאו ארט

אני מציג מקבץ של תמונות ודימויים שבחרתי באקראיות מהזיכרון שלי. אני מקבל השראה מדברים שאני אוהב: ילדות - תמימה ומתוקה (כמו אחותי), פרחים, ספרים שנזרקו לאשפה, סרטים ישנים - דלי תקציב וגרועים - תרבויות זרות - צבעוניות ואכזריות ועוד. אני מוצא יופי בהמון דברים...

אני אוהב להשתמש בטיפקס - הוא נוח, מתייבש במהירות, לבן, נקי, אטום, קר ויש לו טקסטורה מיוחדת. כשאני משתמש בו הוא יוצר גריעה בציור, הוא מבליט אותו, נותן לו נפח, יוצר שכבות וטקסטורות אחרות ונותן אופי לדימוי.

אמי וחברתה מתמונה ישנה, ציור - טיפקס על שקף צהוב וטושים פרמנגט.

סבתי מצילום ישן מהיום הראשון לבית הספר,
קצת לפני לחמת העולם השנייה. ציור
בטיפקס עיפרון וטושים פרמנגט על עץ
50X50 ס"מ.

גיל הרוש

בית הספר השש-שנתי רעות לאמנויות, חיפה

רישומי פחם על נייר

אנחנו לא יודעים הכל ולא מבינים את העולם - הוא מורכב מאוד - ובכל זאת אנחנו מתאמצים להגדיר אותו ולהיות באזור הבטוח. בתחילה ציירתי עם הפחם בקפידה ובסגנון יותר ריאליסטי - עם אור וצל. בהדרגה עזבתי את הטכניקות שלמדתי כל השנים וניסיתי גישות חדשות לקו ולכתם. הפחם אפשר לי לעבוד בממדים גדולים מאוד בפרקי זמן קצרים מאוד. תמיד התחברתי לתנועה שבתנוחות גוף האדם, הדף הגדול אפשר לי לצייר עם כל הגוף ולהפיק יותר תנועה.

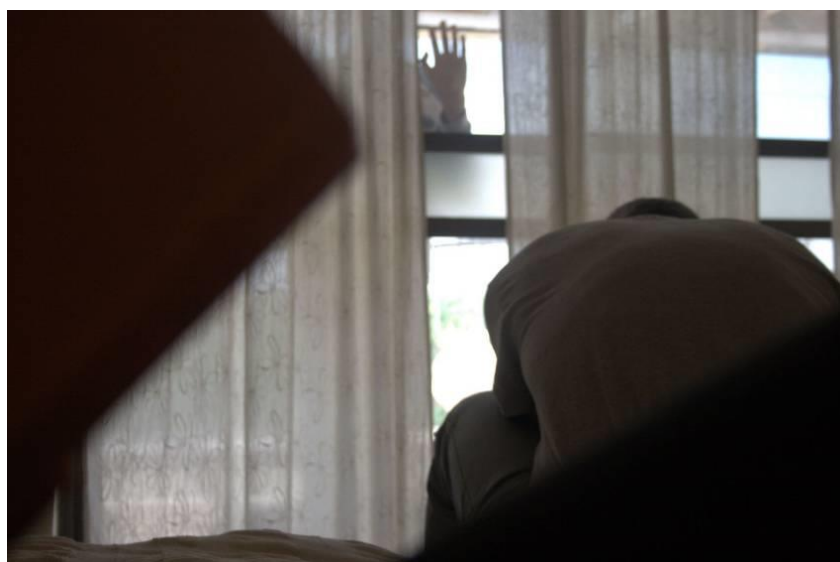
חלל הזמן

הרפז אביגיל

בית ספר מקיף חקלאי ויצ"ו נהלל

9 צילומים 60X40, 70X50, 90X60 ס"מ, צילום והדפסה דיגטלים.

בהשוואה להגדרה המילונית, השמה דגש על מימד " הזמן", התייחסתי ל"רגע" בהקשר המופשט של מה שמתרחש בו. צילמתי את המשפחה הגרעינית : אמא , אבא ושני אחי". התמקדתי בחלל אחד מתוך הבית - חדר השינה. ברגע של לחיצה על כפתור המצלמה לא הייתה אינטראקציה בין הדמויות. החיבור נוצר מעצם ה'פריימים' המשותפים - בטשטוש, בחיתוכים ובתהליך ההדרגתי שמספר סיפור. כחלק ממשנתו של פוקו – "ככל שיש לך יותר ידע, יש לך יותר כוח", ובהקבלה לצילום, כשחוקרים סיטואציה, שנראית לכאורה פשוטה, מהרבה זוויות מקבלים רבדים ועומק רבים יותר.

מציאות **באנציעם וודאג'**

אולפנת בני עקיבא, סגולה

צילום מבנים

להיכנס לתמונה, לחיות אותה.

להפוך את התמונה למציאות - המציאות היומיומית שלי לא פשוטה.

אני עולה מאתיופיה ועם כל המורכבות של עולה חדש בארץ, ניסיתי ליצור מציאות חדשה.

לקחתי תמונות של אמנים מפורסמים ודרכם בראתי את המציאות שלי והפכתי אותן למשהו ששייך לי.

דרך העבודה הייתה מגוונת: לפעמים התבוננתי בחברותיי וראיתי בהם יצירה מוכרת - לדוגמא: חברתי הזכירה לי את היצירה 'אישה עם פרח' של גוגן - ולפעמים וחיפשתי את האנשים המתאימים ליצירות שמצאתי.

מפגש בין חומרים

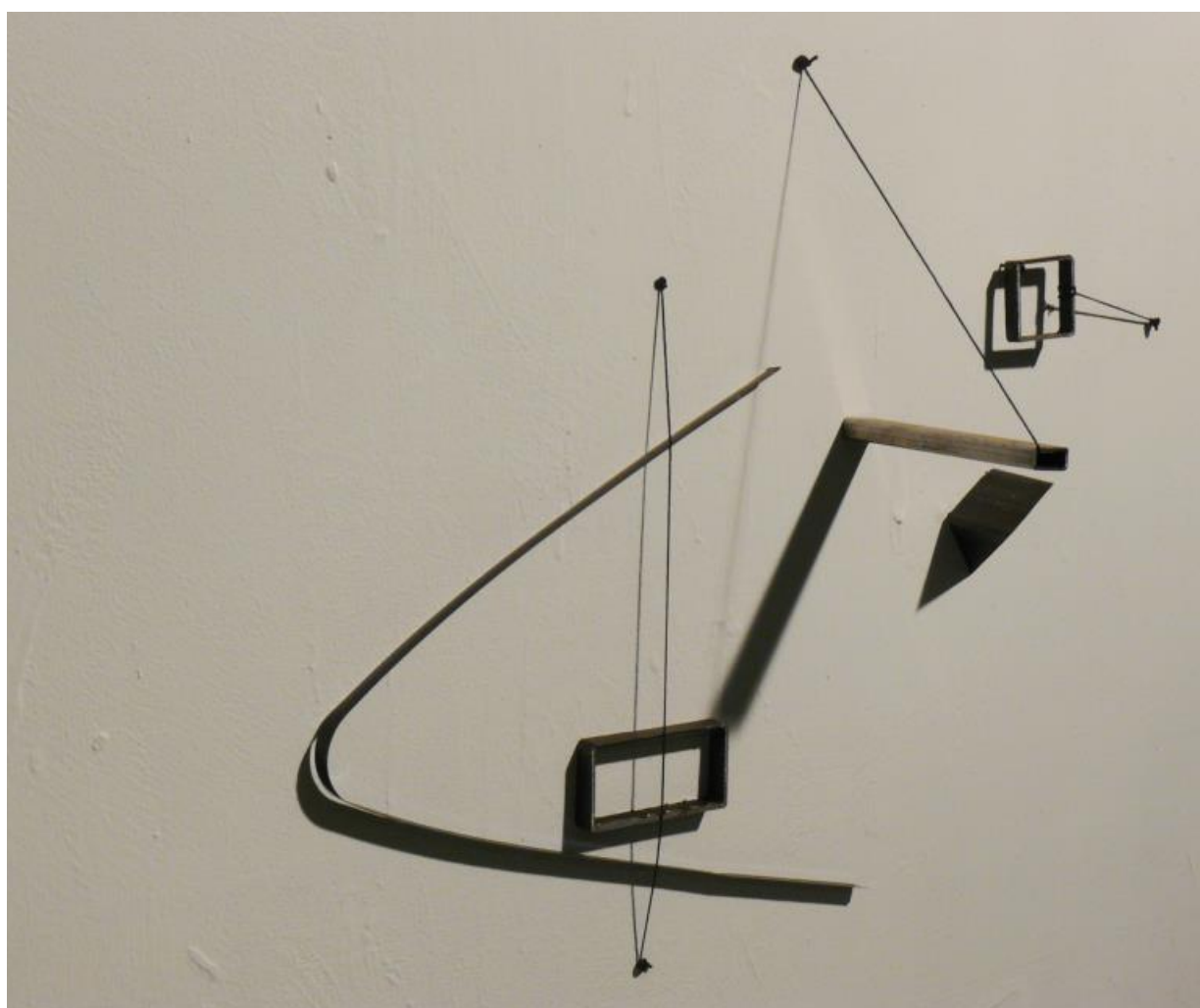
מאי וויטסון

תיכון עירוני א' לאמנויות, תל אביב

חוטים מסמרים ופרופילי ברזל על קיר

תהליך הרכבה הפיך, שבו אוסף בלתי מסודר של חומרי-גלם הופך למבנה המסודר באופן ספונטני. כתוצאה מהאינטראקציות בין החומרים, נוצרים מתיחות, חיכוך, איזון, הידוד, שינוי צורה, מאמץ ועיוו - מבטאים את הצמיגות והאלסטיות של כל חומר.

הצמדה, הידוק וכיפוף חומרים, מתיחת גומיות וחוטים - משרתים את סקרנותי הויזואלית.

נוסטלגיה

וייסמן עמית

מרכז חינוך ליאו באק , חיפה

צילום 41X28 ס"מ

בחרתי להתמקד בפרויקט שלי בנושא נוסטלגיה, צורות ודרכי ההתבוננות אל העבר דרך עיניהם של ילדים (מבוגרים כיום) שחיו בקיבוץ בשנות ה 60-70. אמי ושתי אחיותיה גדלו בקיבוץ מגידו שבעמק יזרעאל. הקיבוץ הוקם ע"י ניצולי שואה, פרטיזנים ולוחמים מפולין ומהונגריה שעלו ארצה, והשתייך לתנועת השומר הצעיר. הפרויקט מצולם בצורה של "מבט אל העבר", הסתכלות לאחור תוך סקירת מצבים, רגעים משמעותיים ורגשות שונים - מהעלאת זיכרונות ילדות של מעשי שטות, עד לרגעים של פורקן רגשי ואף מתיחת ביקורת על ההורים והקיבוץ.

אמנות השגעון

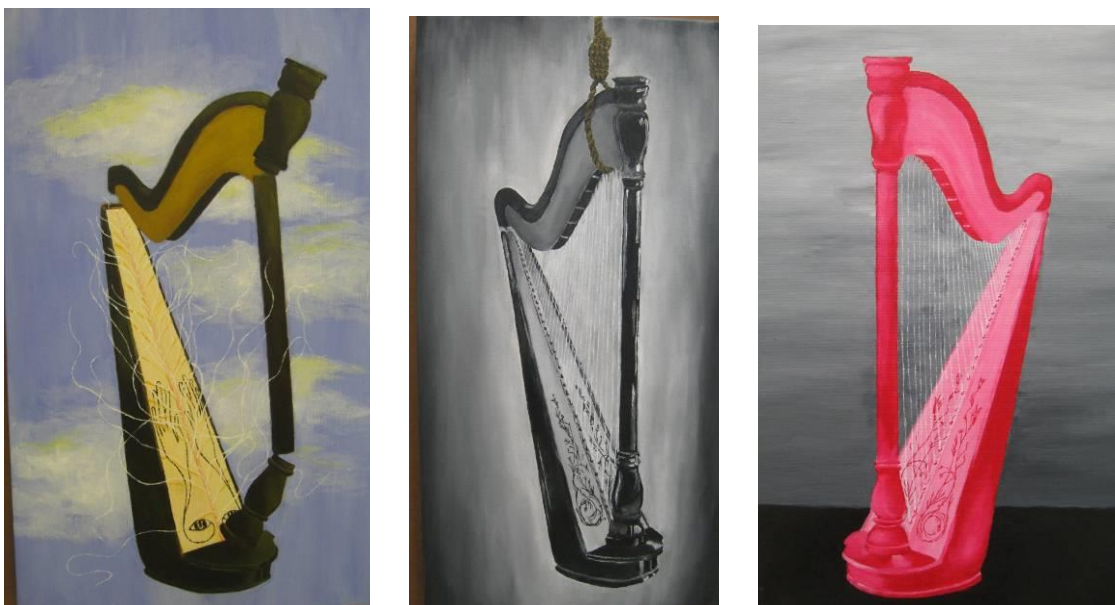
הדר וישנה

אולפנית בני עקיבא, ישורון, פתח תקווה

אקריליק על בד 30X40 ס"מ

הקו המפריד בין אמנות לבין טירוף, הוא קו עדין. אך מהו הקשר המהותי שבין אמנות לבין טירוף? האם הטירוף הוא הבסיס ליצירה? או אולי דווקא סדר הדברים הוא הפוך, והטירוף הוא התוצאה הסופית של העיסוק ביצירה? אולי האדם שנולד לעסוק באמנות כלוא בייעודו, ואינו יכול להיחלץ ממנו גם במחיר של טירוף? כלומר, האמנות כופה עצמה על האדם, משל היה הוא כלי הביטוי שלה, ואין לו כל דרך חיים אפשרית אחרת.

בשנתיים האחרונות אני מנגנת בנבל. עיסוק בנגינה דורש אימון והשקעה רבים, וגם אז, אין ביטחון שההשקעה תניב פירות. מרגע שנגעתי בנבל, המיתרים משכו אותי וכבלו אותי אל הכלי. בדומה לכך, אני מוצאת את עצמי מחויבת לציור מתוך דחף פנימי ליצור. בחרתי בנבל כמוטיב מרכזי בעבודתי - הוא מייצג אחד מהקשרים החזקים שיש לי עם האמנות. מיתריו של הנבל הפכו לאובייקט סמלי שיכול להיות המקור ליפים שבצלילים או בית כלא לאמן המנסה להתכחש לייעודו. אני מקווה שעבודתי תעלה לתודעה את עולמם של האמנים, שעבורם האמנות והחיים מעורבים זה בזה באופן בלתי ניתן להפרדה, לעתים גם במחיר של טירוף. האמנים שאין להם דרך אחרת, ובזכותם כולנו יכולים ליהנות מהצצה לעולם מופלא המצוי מעבר לחיי היום-יום.

פקעת מרב ורשבסקי

קרית חנוך קצרין – נופי גולן

תחבושות גבס, חוטי צמר

החוץ והפנים חד הם?

הפרויקט עוסק בדיאלוג שיש בין חוץ לפנים, בין הסתרה לבין חשיפה. שתי דמויות בגודל טבעי במצב יום-יומי המוני, עטופות בחוטי צמר, שהוא חומר המשמש אותנו ללבוש וכסות. צורת הנחת הצמר על הדמויות מדמה את מערכת השרירים. דמות אחת עטופה כולה בצמר, ובדמות נוספת הגבס נחשף. לא ברור מה החומר הבסיסי או בעצם החומר שמסתיר את השרירים במקומות מסוימים. כל דמות שונה – להביע את ייחודיותו של כל אדם באופי ובתכונות. לכל דמות חור בבטן שמיצג את המטענים האישיים שהוא סוחב. האדם אינו מתייחס לחור ונראה כי הוא חי איתו חיים רגילים. העבודה נעשתה תוך עיסוק אישי במשקעים ומכאובים איתם אני נאלצת להתמודד מדי יום. אופן העבודה - הנחה ידנית של חוטי צמר - דורש זמן רב וסבלנות רבה - דבר שהווה עבורי מעין "טיפול אישי". אני מנסה לגרום לאנשים להזדהות עם הדמויות. ההליכה לצידם מאפשרת השלכה של העצמי עליהם, וחשיבה מהו ה'חור בבטן' אותו כל אחד סוחב.

הרמוניה

זארץ קייטלין

מרכז חינוך ליאו באק, חיפה.

צילום 41 X28 o"מ

למרבה הצער, יש עוד הרבה זמן ועבודה עד שיבוא היום בו החברה שלנו תיפטר מגזענות באופן מוחלט. ככל שאנשים ימשיכו לפחד מהלא נודע, הם ימשיכו לפחד מללמוד ומלהיפתח לעולמות אחרים, שונים משלהם. הפחד הזה, גורם להמונים, לחיות חיי בורות - חיים בהם יגבילו את עצמם לאינטראקציה עם הדומים להם. עולם מגוון הוא מציאות שאליה אנחנו לא אמורים להגיב אך ורק בסובלנות, אלא ניתן לראות בזה הזדמנות ליצירת קשר אחד עם השני על מנת ליהנות אחד מחברתו של השני וללמוד מכך באמת. הרעיון הוא לא רק לקבל את קיומו אחד של השני, אלא לבסס קשרים חברתיים על קשר אנושי חם, אמיתי ואוהב.

שולחן המשפחה

ריאן זבידאת

בית הספר תיכון בסמת טבעון, בסמת טבעון

פסל 55X35 ס"מ

עיסת נייר (מיחזור)

אין דבר יקר מהמשפחה... ואני בורכתי במשפחה מיוחדת וגדולה. המשפחה היא השורשים. היא שעיצבה את האדם שגדלנו להיות, והיא המעניקה לנו כלים ויכולת לצמוח ולהתפתח.

אנחנו תמיד יושבים סביב שולחן אחד. ארוחה משפחתית יוצרת אווירה של אחדות, שיתוף, קירבה, חום וביטחון. עצם קיומה של כל המשפחה סביב השולחן ויצירת קשר עין ושיחה, תורמים מאד לאיחוד המשפחה.

ללא כותרת

דן זלצר

תיכון מנור כברי

מדפי עץ ואובייקטים מקרח, 120X250 ס"מ

הקרח סיקרן אותי בגלל היכולת שלו לעבור מעין שינוי החומר - האפשרות של הקרח להפוך ממוצק לנוזל. הדימויים בעבודתי לקוחים מתחום הפיסיקה שאותו בחרתי ללמוד בהרחבה בבית הספר. עבודת הגמר שלי בפיסיקה עסקה בנוזלים ולכן החלטתי שגם העבודה שלי באמנות תהיה קשורה לנוזלים. הצבתי ארבעה מדפים. על כל מדף צורות שונות מקרח בסגנונות שונים. על המדף הראשון הצבתי צורות גאומטריות ; על המדף השני הצבתי ערימה של ביצים; על המדף השלישי הצבתי גושי קרח מלבניים שדימו ספרים, ועל המדף האחרון הצבתי גוש קרח גדול בממדים של המדף.

"אחד מלט, שתיים חול, חצי חצץ, והרבה ביג'בונד שיהיה

חזק!"

דן זעירא

תיכון מנור כברי

יציקות בטון, גדלים משתנים

תהליך העבודה שלי היה ברובו עבודה פיזית של הכנת תבניות עץ ליציקת הבטון והכנת הבטון. ערבובו, יציקתו וחילצו מתוך התבנית. שלבים אלה גרמו לי ליהנות מתהליך העבודה. בזמן ההכנות ליציקה והיציקה עצמה אני מרגיש שאני עובד ועושה משהו - יוצר משהו מבחינה פיזית. הבחירה בבטון תורמת לתחושות ולהנאה מהתהליך, כי הוא חומר כבד. כך גם הערבוב של כמה חומרים ביחד שיוצרים חומר חדש. חומר שמתקשה והופך להיות משהו חדש שניתן לעצב אותו בכל צורה שאני רוצה באמצעות תבנית. אני עובד מתוך רגש - מתוך אינטואיציה של מה שניראה לי נכון לעשות באותו הרגע, ואז אני חושב על הדברים, על החומרים ועל הצורות - אם יש להן או אין להן משמעות עבורי.

אמנות התווים

אופיר זקס

בית הספר הריאלי העברי בחיפה

אקריליק על בריסטול 70x100 ס"מ, הדפס, קטע שמיעה

נושא העבודה הוא המוזיקה והדרכים השונות שקושרות מוזיקה לאומנות - באמצעות התווים ובהשפעת הקליגרפיה. הפרויקט מורכב משתי תמונות וקטע שמיעה. **התמונה הראשונה** היא מעין סופרפוזיציה של חמישה קטעי יצירות לפסנתר. דבר ההופך חמש יצירות מוכרות וברורות ניגון למעין בלגן - יצירה חדשה שאי אפשר לנגנה. כך פירקתי את שפת התווים המקובלת אך יצרתי ציור שיפה לעין ומעניין בפני עצמו.

קטע השמיעה הוא ניסיון לנגן את היצירה "הבלתי אפשרית" שיצרתי. בקטע מושמעים קטעי היצירות אחד אחרי השני וכן חיבור הקטעים אחד על גבי השני מושמעים בו זמנית, כך שנוצר עוד סוג של בלגן - בחוש השמיעה. **בתמונה השנייה** מוצגים קטעי היצירות שניגנתי בצורה הגרפית שלהן (כפי שמחשב מתאר אותם). כך, הפרויקט משלב בין ישן וקלאסי (פסנתר, תווים) לבין חדש וטכנולוגי (פסקול, מחשב).

מעבר לדלת

חאיבולינה סבינה

בית הספר מבואות עירון, עין שמר

אקריליק על דלת עץ 190X80 ס"מ

נושא הפרויקט הוא הפחדים שלי - הפחדים שאורבים מאחורי הדלת. כשעומדים לפני הדלת הסגורה לא יודעים מה מסתתר מאחוריה - שם יכול להיות כל דבר.

הכל הזה הוא מפחיד או מוזר - אולי מצחיק ואולי עצוב. בפרויקט שלוש עבודות המתארות מעין פולחן של מוות. באחת דמויות המנהיגים בעלי הכח, בשניה דמות ילדה ה'מוציאה לפועל', ובשלישית הקורבן. הרכבתי את הציורים מדימויים שקיימים בראשי ושואבים ממקורות שונים של התרבות: סרטים, אמנות פרימיטיבית, ספרים ועוד. אני מזמינה את הצופה לעולם דמיוני של פחדים.

ראית עולם

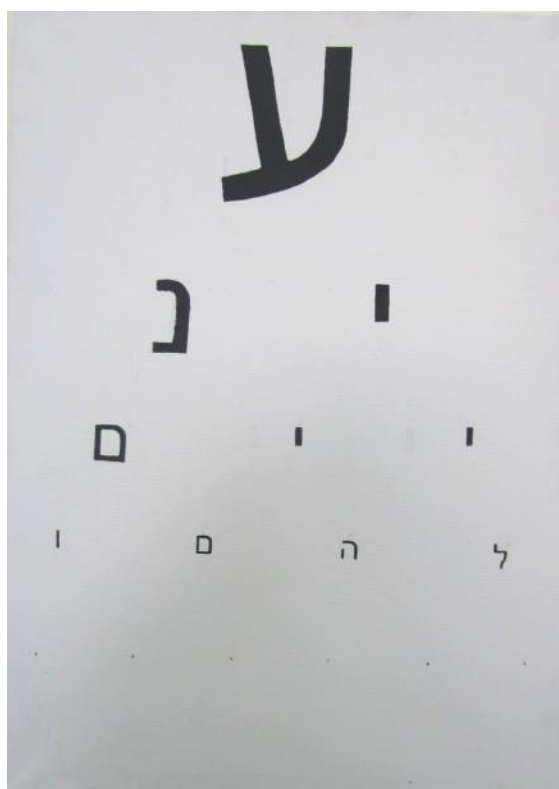
הדר חולין

אולפנת אמי"ת חיפה

אקריליק על בד

העבודה מציגה נקודת מבט של אדם עם קשיי ראייה. אני עצמי סובלת מבעיות ראייה ויודעת את ההבדל הגדול שבין ראייה תקינה לראייה לקויה. המטרה שלי היא לגרום לצופה המתבונן בעבודות להיות שותף לחוויה היומיומית העוברת על אדם הסובל מקשיי ראייה. הצופה המתבונן ביצירה יעבור תהליך שבו הוא יעריך את מה שמתפקד אצלו ויתמקד בטוב שמצוי בו.

הפרויקט מורכב משש עבודות המאורגנות בשתי סדרות. הסדרה הראשונה נשענת על יצירות מתולדות האמנות ומבטאת משהו כללי ואוניברסאלי שיכול להתחבר לכל אדם בדרכו שלו. הסדרה השנייה מבוססת על חוויות אישיות שלי באמצעות שימוש באותיות. היא עוסקת בלחץ שלי מבדיקות ראייה ועל ההבדל הניכר אצלי בין יכולת ראיית אובייקטים קטנים וגדולים.

"Piece of cake..."

איילת חרובי ביה"ס העמק המערבי, יפעת

3 אותיות חתוכות בעץ, מראות, סכינים ומזלגות

1 פסל קינטי בקוטר 1.20 מ', על ריבוע 1X1 מ' מסביבו עיגולים קטנים

4 צילומים על קאפה 50X40 ס"מ ואחרים

אני עוסקת בנושא שמאוד קרוב ללבי - השמנת יתר. חשוב להעביר לי את התחושות שאני חווה כנערה שמנה.

הפרויקט הורכב משלוש עבודות, כשכל אחת מהן הציגה פן אחר בהשמנה. יצרתי עבודה קינטית המציגה את הצורך התמידי באוכל: על גבי איש שמן נמצא איש רזה בתנוחה של "האדם הוויטרוביאני". עבודתו של דה-וינצ'י מדברת על הקשרים בין פרופורציית גוף האדם האידאלי לבין גיאומטריה. בעבודה שלי המשמעות הפוכה כי שמן לעולם אינו מושלם. בניתי המילה "ש.מ.ן" ממראות שבורות וסכינים ומזלגות שמופנים כלפי הקהל. התחושה הלא-נעימה של הצופה היא זו שחש השמן בהסתכלו במראה וכשכולם תוקפים אותו.

אני מציגה צילומים בהם נושאים שאולי רק שמנים יכולים להבין: אני מסתכלת מהמקרר לאחור מתוך הפחד שלי שמישהו שמסתכל ושאולי יתפסו אותי ומציגה את "אות הקין" של שמנים – זה שהשומן משאיר בנו לכל החיים.

משחק ילדים

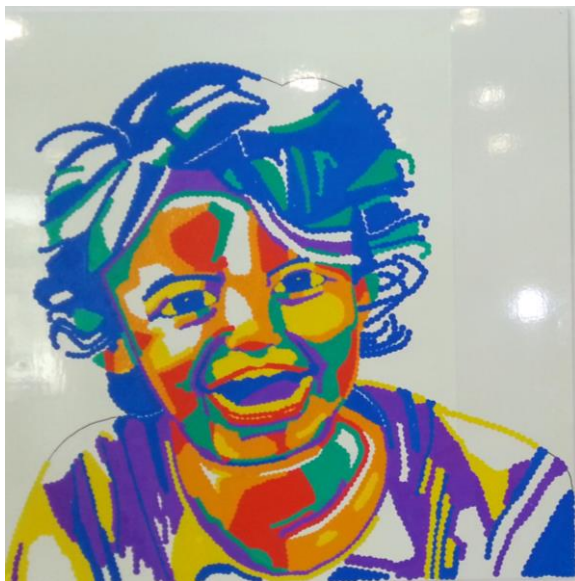
טלבי נעם

בית הספר העל יסודי משגב

ציור אקרילק, 50 X 50 ס"מ

ציור במדבקות על פורמייקה 150 X 150 ס"מ

לרוץ. מהר מהר מהר. לצחוק. הרבה. חזק. לצעוק. לשמוח.
הכול חדש. הכול מלהיב. כמה שיותר צבעוני, כמה שיותר צעקני, כמה שיותר חזק,
כמה שיותר מהר. מה שאני רוצה, כמה שאני רוצה.
הכול אפשר. הכול מותר. הכול כל כך פשוט. הכול כל כך אמיתי. הכול כל כך כן. בלי
שום בושה. לכעוס. לבכות. מלא באהבה. תמים, נאיבי, ילדותי, שמח, חדש, כייפי,
מהנה, מצחיק - פרץ של רגשות. לא משנה מה היה קודם או מה יהיה אחר כך. לא
צריך להיות יפה. לא צריך להיות אסתטי. לא מושלם. מלוכלך.
ללא שום פחד. זאת דרך חיים. זה משחק ילדים.

למען השם

רוני טמיר

תיכון מכבים רעות- מור

שקיות נייר

בעבודה מוצגת ביקורת על תרבות הצריכה ותרבות המותגים התופסות חלק נכבד בחיינו. המותג הפך ל"מטרה" או ל"שאיפה", עד כדי-כך שלעיתים אנו שופטים את המוצר לפי היצרן ולא לפי איכותו ועיצובו. עיצבתי תשעה בגדים שעשויים משקיות נייר של מותגים. עבדתי בטכניקה של תפירה והדבקה ובשילוב בדים, כפתורים ורוכסנים. בכל בגד סמל החברה בולט לעיין בהקצנה על מנת להמחיש את הביקורת. השתמשתי בשקיות כחומר הגלם שמסמל את תרבות הצריכה ואת חוויית הקנייה.

ללא שם

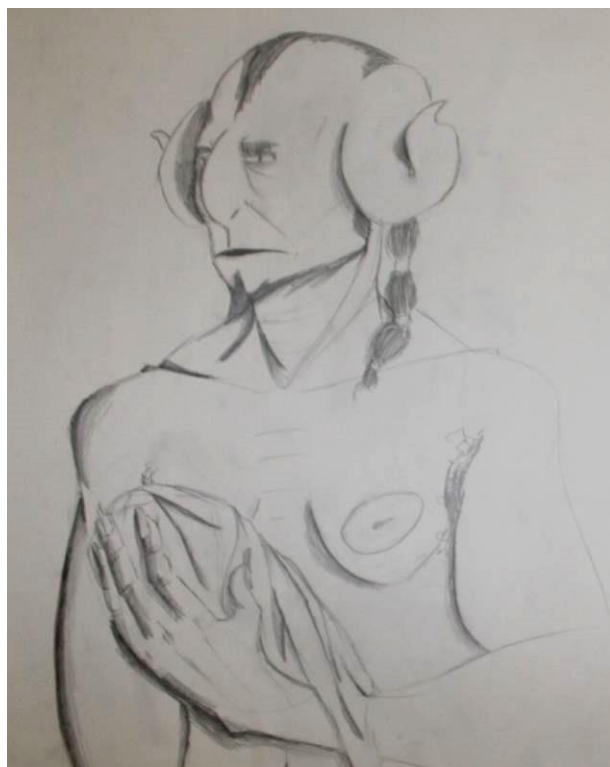
חגית טרפוצ'ניק

ב"ס גינזבורג האורן, יבנה

רישום 100/70 ס"מ

אני יוצרת עולם שלם של יצורים היברידיים – יצורים שיש להם חיים משלהם, בעולם משלהם, ע"פ הקודים שלהם.

מקורות ההשפעה לעבודה היו סרטים שראיתי ומשחקי מחשב ששיחקתי בבית. את היצורים אני בוראת מתוך עולמי הפרטי האישי. אלה יצורים בעלי אפיונים ייחודיים – זהותם המגדרית מטושטשת, אין הם מחביאים או מתביישים בדבר. הם הם... על הצופה להתבונן בהם באופן שאינו שיפוטי, אלא מכבד ומתקרב, לומד להכיר ולהבין.

ה-חבורה

יוסף יאלאו

תיכון ברנקו וייס, בית שמש

אקריליק על דיקט

"ה-חבורה" - הוויה שעבורי הינה יומיומית המאחדת אותנו - חבורת אתיופים. אני אוהב את החבר'ה האלה. החבורה נותנת לי הרגשה טובה וביטחון עצמי בכיתה, בסביבה ובחברה - ואני מרגיש חלק בלתי נפרד ממנה. התמקדתי בכמה דיוקנאות של חבריי, אותם צילמתי וציירתי. ביחד הם יוצרים את הקבוצה/הגוש המאוחד וכל אחד תורם לכוחה. בעיני הישראלים החבורה מצטיירת כגוש אחד. למרות שיש בזה מן האמת, יש גם חלוקות-משנה בתוך הגוש החברתי הזה. אני מציג את הדיוקנאות על פי חלוקה פנימית של קשר חברי, מוקד החבורה, מנהיגי החבורה. אני מנסה להיות בצד של "הצ'לם" ולכן הדיוקן שלי לא מצוי ביניהם. בעבודה אחרת שלי, בה מתוארים כולם, הבלטתי את עצמי, כמסגרת לקבוצה. היה חשוב לי להשתמש בחבריי כ"חומר" לעבודה. כך יישארו זיכרונות גם לי וגם להם.

טיול בפרדסי הקיבוץ

זהר יובל

קרית חינוך מעיין-שחר, עין החורש

צבע שמן על קרשים מחצר הקיבוץ

העבודות שלי קשורות לפרדסים שנמצאים סמוך לביתי ומעוררים בי זיכרונות טובים של טיולים עם הורי בילדותי.

העבודות משקפות את זווית ההתבוננות שלי על הלבנון, הפריחה והפרי בפרדסים במשך השנה. הציורים נעשו משתי נקודות מבט עיקריות: האחת קרובה, המתמקדת בפרטים, והשנייה, רחוקה, שעניינה נוף הפרדסים.

ציירתי על פי צילומים שצילמתי, כשטיילתי בפרדסים במהלך השנה. טכניקת הציור האימפרסיוניסטי השפיעה עלי בכך שנמנעתי, מלהשתמש בצבע שחור. נהייתי לצייר על לוחות עץ ישנים שמצאתי בחוץ. בשלב מסוים הבנתי שאני מציירת עצים על לוחות מעץ.

לפני זמן קצר עקרו את הפרדסים הישנים, שהכרתי כל כך טוב, ונטעו עצים צעירים. התערוכה שלי הפכה להיות מעין הנצחה וזיכרון לפרדסי ילדותי האהובים.

דיאלוג ידיים

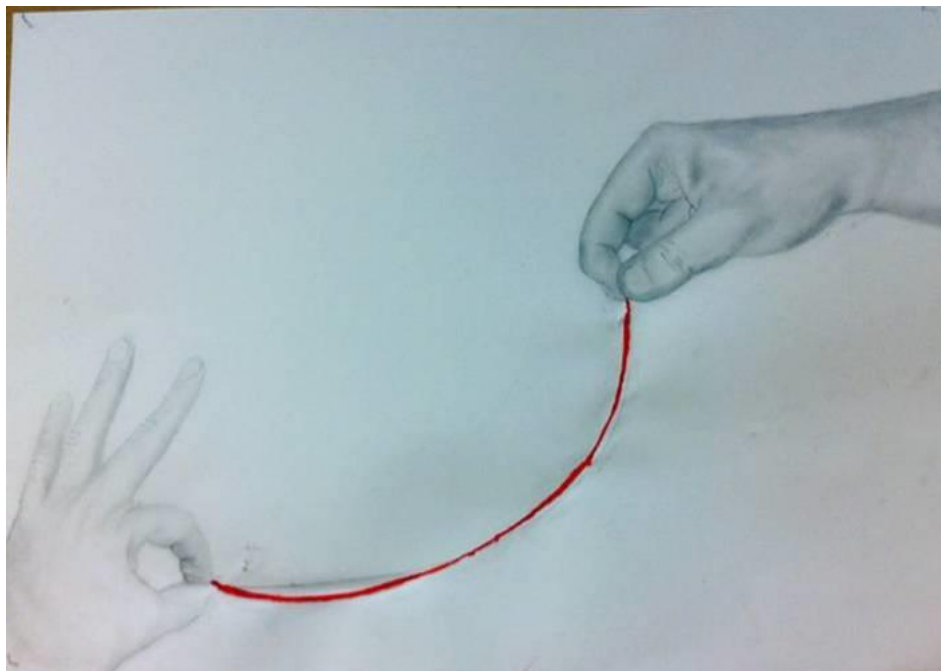
יצחקוב ניב

בית ספר תיכון "היובל", הרצליה

25x50 ס"מ

רישום בעפרון

... בסופו של דבר כולנו קשורים זה לזה - לא משנה כמה נריב או לא נסכים על דברים, תמיד נהיה מחוברים בדרך זו או אחרת אחד עם השני...

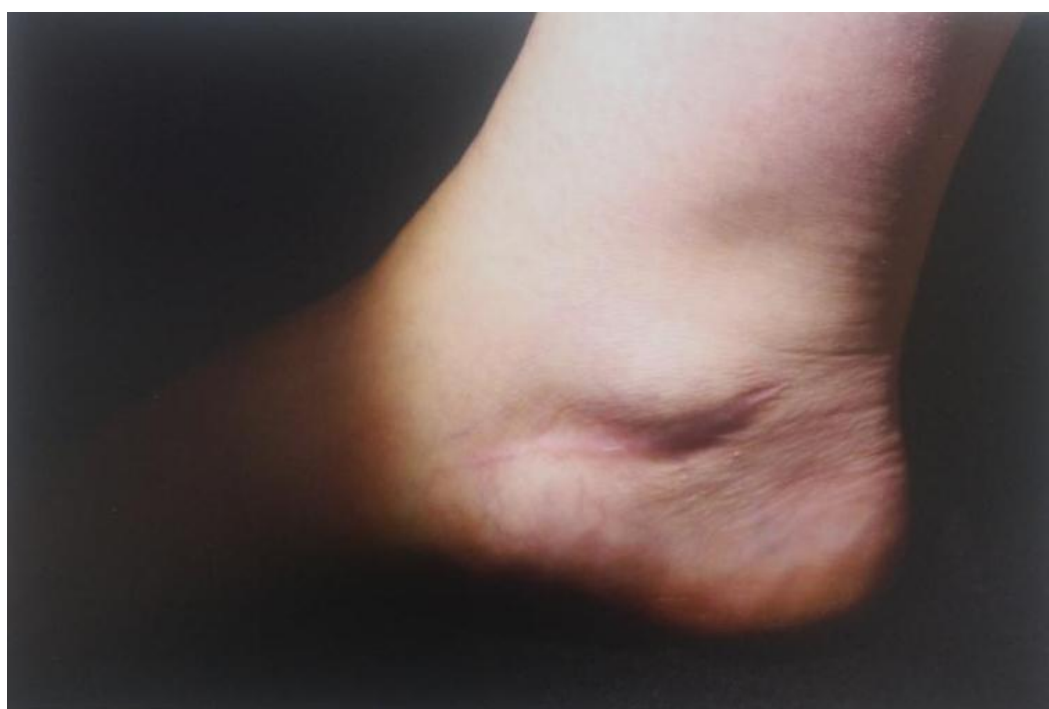
השתנות

הילה ירושלמי

תיכון מכבים רעות, מור

צילום

צלקות נתפשות כדבר מכוער, שצריך להסתירו. לדעתי, תפישה זו גורמת לעוול. מאחורי רוב הצלקות מסתתר סיפור - עצוב, מצחיק או פשוט מעניין. הצלקות מייחדות את מי שנושא אותן וחורטות עליו את סיפורן.

פסל קינטי

כהן אורן

בית הספר "נופי הבשור" במועצה האזורית אשכול

פסל קינטי בהפעלת הצופה, עשוי מחלקי צינורות מרותכים, דוושות אופניים, קופסת פח, נעל עבודה, פטיש ועוד.
מידות: גובה- 1 מ', אורך- 1.55 מ', רוחב- 90 ס"מ

ה"מכונה" שיצרתי עושה שתי פעולות בו זמנית: נעל עבודה דופקת על פח שמן ריק ופטיש מכה במסמר. הפעולות חסרות תועלת - פעולות סיזיפיות החוזרות על עצמן שוב ושוב ורק יוצרות רעש של עבודת כפיים.

הצופה מתיישב על כיסא משרדי המסמל את הצווארון הלבן, ומפעיל את המכונה על ידי דיווש באופניים. כל הסצנה מוצבת על במת עץ רעועה שמגביהה את המכונה ואת פעולת העבודה ויוצרת ממד מגוחך.

קצב התיפוף ומבנה המכונה מדמים מערכת תופים. המוצקות של המבנה המרוחק מול הרכות של כיסא המנהלים מסמלים את הבדלי המעמדות הקיימים בחברה ואת השליטה של החזקים בחסרי האונים.

לפרוש כנפיים

אלמוג כהן

שק"ד-דרכא, קיבוץ שדה אליהו

טכניקה: מעורבת (רישום, נוצות, עיסת נייר ואקריליק)

השנה הזאת היא רגע לפני שאני אמור "לפרוש כנפיים ולעוף" - לצאת לדרך חדשה ועצמאית, להתחיל בכוחות עצמי שלב נוסף בחיים. לכן רציתי להמחיש ולתאר את הקושי בשחרור מהמקום המוכר והבטוח, הקושי בלהתחיל... הציפור שמרכז העבודה, מסמלת את החופש, העצמאות, היכולת להמריא ולהגיע למחוזות חדשים. השמים מסביב - הם שאיפה, חופש המסלול שאליו אנחנו מכוונים. השימוש בטכניקות השונות מדגיש ומעצים את הקושי להתנתק מהמסגרת. גם כשהראש דורש, גם כשהרגליים מתחילות ללכת, קשה לעזוב. באיזשהו אופן, נרצה להישאר מחוברים למקורות שלנו, להתחלה. הרישום - הדו-ממדי הופך אט-אט לתלת-ממדי, צבעוני וריאליסטי. ככל שנשתחרר ונצליח להתחבר לעצמנו ולשאיפות שלנו, כך נהיה יותר אמיתיים.

גשם

נעם כהן

אולפנית אמונה, פרדס-חנה

צילום והדפסה על קנבס

מוצגים תשעה צילומים של טיפות. את התמונות צילמתי מבעד לחלון חדרי במהלך החורף הסוער... עיבדתי את הצילומים בתוכנת אינסטגרם והדפסתי על קנבס.

שורשים כהן שלי

קריית חינוך על שם דוד בן-גוריון, עמק חפר

שולחן עץ, בובות תפורות ממזלעות באקרילן וחוט ברזל

רציתי להראות משפחה ואת שורשיה המסמלים את דרגות הקרבה במשפחתי. הושבתי דמויות, אשר כל אחת "אנונימית" ונראה כי אין קשר ביניהם. כל אחד חי את חייו הפרטיים, אך כל הדמויות עדיין מחוברות ברגליהן הארוכות המסמלות את השורשיות של המשפחה ואת הקרבה ביניהן. האור, המאיר על הדמויות מתוך המרכז, מסמל חיים, תקווה ואושר. הוא מוסיף חמימות לדמויות הלבנות והסטטיות.

במעלה האולימפוס

רותם כהנר

ביה"ס החקלאי ויצ"ו נהלל

85X85 ס"מ צבע שמן על בד קנבס לא מתוח

בחרתי לעסוק בקשיים מרכזיים הפוקדים אותי בחיי היום-יום, מעיבים על חופש המחשבה שלי ומרחפים במחשבותיי כנטע זר. תיארתי אותם כדמויות אלים, הוספתי להם הילות זהובות עם בגדים בצבע השמיים, שמאזכרים בגדי אצילים מתקופות קדומות. ערבתי בין מסורות פגאניות ומונתיאיסטיות. יצרתי 'שעטנז' - ערבוב מין בשאינו בן מינו. הסגנון האקספרסיבי הכולל משיחות מכחול עזות ואימפסטו עבה, מביע עוצמה ונוכחות שמנוגדת למרחב המטושטש והאמורפי בו נמצאות הדמויות. בין הדמות למרחב נוצר ניגוד.

שילבתי בעבודתי דמויות מהמיתולוגיה היוונית. בכל עבודה הצגתי דמות של אל אחד בעזרת מערך של אטריבוטים וסמלים.

תרבות יכולה לעודד אלימות מינית ויכולה גם למנוע אותה!

תבנית וחיות אחרות

כנען רונן

ביה"ס החקלאי ויצ"ו נהלל

פורמטים בגדלים שונים, צבעי אקוולין (צבעי מים) על נייר ארץ' (ARCHES, France).

שני פורמטים 40X120 ס"מ

"שני היסודות של צבעי-המים – הצבע והמים – טעונים משמעויות וסמליות. המים, אחד מארבעת יסודות הטבע, קשורים לזרימה, לאינסופיות ולהיטהרות, ואף לדמיון חומרי נטול צורה.... צבעי המים, יותר מכל מדיום אחר, שימשו לתיאור העולם הנראה – הטבע והנוף. בהיותם מדיום ציורי ולא קווי, הם מתאימים בעיקר לתיאור התרשמות כללית, ומאפשרים לבטא תפיסה של המציאות תוך הסתכלות פנימה, לעומק". כדברי הצייר ראול דופי "...יותר מכל זוהי אמנות הכוונה". מרגע שהניח האמן את הצבע על הנייר, אבדה לו השליטה בו, בעיקר בעבודה ב"רטוב על רטוב". תהליך היצירה נמשך מכאן כמעט מעצמו, כשהאמן צופה בו מן הצד. מצד אחר, צבעי המים דורשים שליטה מרבית במכחול בשל אי-היכולת למחוק או לתקן. אני משתמשת בדימויים שונים כמו: פנים, ידיים, ציפורים, צבי-ים, ביצים, דגים... בהם אני מטפלת בכתמי צבע מבוקרים ונשלטים ויוצרת ביניהם חיבורים. החיבורים בין הדימויים יוצרים כובד בשל מסת הצבע הגדולה המתרכזת בנקודות מסוימות, לעומת ה"ריק" הנותר של הנייר הלבן, בשילוב התפרצויות צבע חופשיות שנותנות כמעין מרווח נשימה, ומשרות תחושת קלילות.

ללא כותרת

מאיה לוי

תיכון מנור כברי

יציקות גבס 100X170 ס"מ

תהליך עבודתי כלל מחקר של המושגים 'התכלות וארעיות' במובנים הפיסוליים. התחלתי בחיפוש אחר חומרים שבאופיים מייצגים שבריריות. עבדתי בשעווה ובתחבושות גבס שסייעו לי ליצור גוף עבודות בעל איכויות קליפתיות ושבריריות. רציתי לעורר אצל הצופה חוויה של התמודדות עם השבריריות שבהן. חקרתי את העבודות והטכניקות של קיקי סמית שעבדה ביציקות. עבודותיה היוו לי מקור השראה ומידע מבחינה טכנית ומבחינה ערכית. רציתי לחשוף את הפגיעות האנושית שטבועה בעבודות, לבטא אינטימיות מסוימת שנוצרת בין היוצר לבין עבודותיו, ובשל כך גם בין העבודות לבין הצופה.

פליטים

מיכל לוי

אורט מוצקין, קריית מוצקין

פחם על נייר 50X70 ס"מ

פליט הוא אדם "הנמצא מחוץ לארץ אזרחותו בגלל פחד מבוסס היטב להיות נרדף מטעמי גזע, דת, אזרחות, השתייכות לקיבוץ חברתי או להשקפה מדינית ואינו יכול להיזקק להגנתה של אותה ארץ או אינו רוצה בכך בגלל הפחד האמור; או הנמצא עקב המאורעות האמורים מחוץ לארץ שבה היה קודם לכן מקום מגוריו הקבוע, והוא חסר אזרחות, ואינו יכול לחזור לאותה ארץ או אינו רוצה בכך בגלל הפחד האמור". (לפי האמנת בדבר מעמדם של פליטים)

אני מנסה להראות את הדמיון בין פליטים ממדינות שונות, בזמנים שונים. אני מנסה לחבר את הצופה לתחושות ולקשיים של הפליט - ליצור אצלו אמפתיה כלפי הפליטים. אני מציג, למשל, פליטים יהודים שהגיעו לישראל לאחר השואה, פליטים פלסטינים שנאלצו לעזוב את בתיהם או לברוח בשנת 1948 ופליטים שהגיעו לישראל מאפריקה (דארפור, דרום סודן, אריתריאה וכו').

התייחסתי לעובדה שאלפי מבקשי-מקלט מאפריקה נמצאים במעצר במתקני כליאה שונים בישראל ללא תאריך שחרור, ולתקשורת שלא מבקרת את היחס העוין של אזרחי ישראל כלפי הפליטים או את התבטאויות גזעניות שמעודדות אלימות של נציגי ממשלה.

התייחסתי גם לתהליך העזיבה המהירה של הבית ושל ארץ המקור, כאשר אדם הופך לפליט ולמחנות פליטים.

פסלים החוקרים את החלל והמרחב

לוינסון הדר

בית הספר השש-שנתי רעות לאמנויות, חיפה

אובייקטים תלת ממדיים תלויים מהתקרה קאפה לבן

בעבודה על הפרויקט עסקתי בתנועת צורות מופשטות בחלל. הפסלים שלי הם מופשטים ולא ריאליסטיים, ולכן כל אחד יכול לחוות את העבודה בצורה שונה. לדעתי, במופשט הרגשות והדמיון פועלים חזק יותר. אם תסתובבו בחדר ותבחנו את הפסלים מכל הכיוונים, תגלו שהכול משתנה - החלל, התנועה, הזוויות, החוויה כולה משתנה בן רגע.

מנגינת הזמן

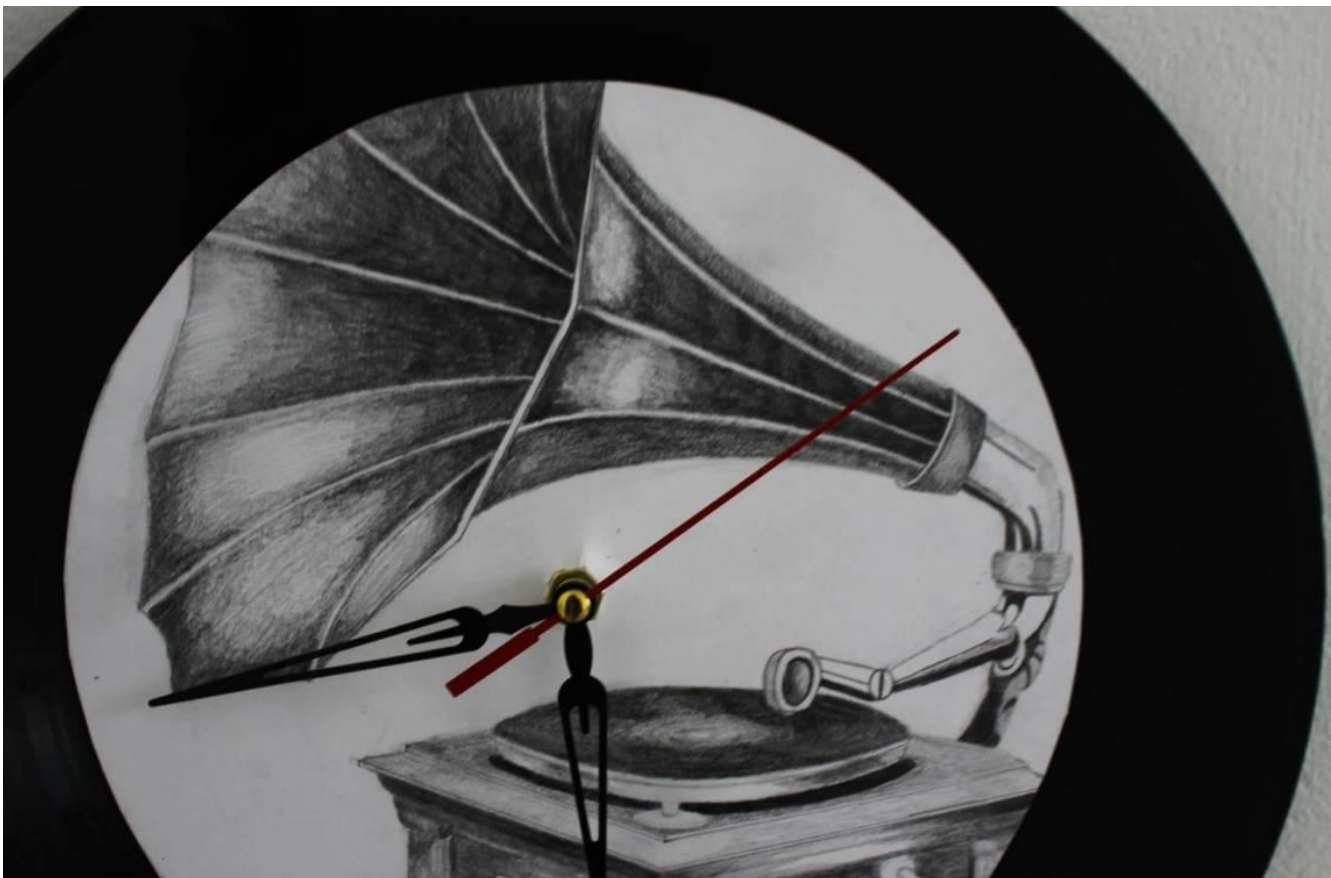
ליהיא יעקוב

אולפנת אמי"ת נגה, רמת בית שמש

18 יחידות - רישום על נייר 30X30 ס"מ

היום החשיפה למוזיקה היא תמידית.

עניין אותי לחקור מדוע, על אף כל השינויים, ההתפתחות הטכנולוגית וקצב החיים המהיר שהאנושות סיגלה לעצמה - המוזיקה הייתה ועודנה חלק בלתי נפרד מחיינו. התמקדתי במאה ה-20 - תקופה בה התפתחו סגנונות רבים ושונים של מוזיקה. רציתי להראות כי למרות הזמן החולף והשינויים הרבים שחלים, המוזיקה תמיד נשארת. היא מתאימה את עצמה להלך הרוח של התקופה והמקום וממשיכה להתנגן.

"העולם הוא מקום מסוכן, לא משום אלה העושים רע, אלא משום אלה העומדים

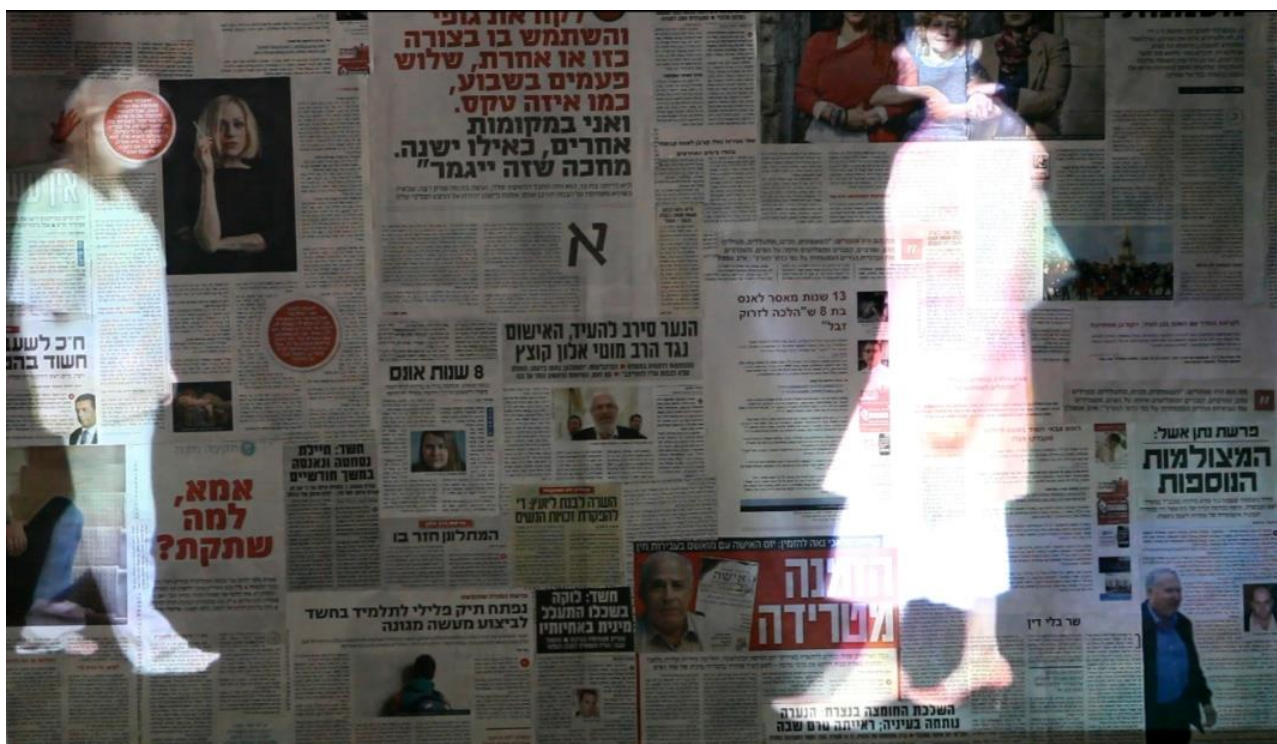
מנגד ואינם עושים דבר". (אלברט איינשטיין)

העבודה שלי מציגה מראה מול פניה של החברה - חברת צללים חד-ממדית מול נשים ססגוניות וברורות. היפוך המהווה חלק מהאמירה שלי לגבי האחריות של החברה, שהיא זאת שאמורה להתבייש במה שקרה בתוכה ולא הנפגעות.

החלטתי לפזר את "מסך הערפל החברתי" ולהסיר את המסכות מעל פני החברה בכלל והחברה הקיבוצית בפרט שבה, אני חיה.

אני מציגה את את הנשים במשפחתי - שושלת של נשים שצריכות ורוצות לשבור את קשר השתיקה - שהצליחו להתגבר על הפגיעה בילדותן, להמשיך הלאה... הן יכולות להיות "פה" לכל אלו שלא מסוגלות להשמיע את זעקתן.

נושא העבודה ליווה אותי כל החיים, כמו זרם תת-קרקעי הנמצא מתחת לפני השטח. צפו ועלו אצלי הסיפורים של אמא שלי, דודה שלי ובנות נוספות בקיבוץ שלי, שהיו ילדות בתקופה שהקיבוץ נחשב לחברה איכותית. דווקא שם, מתחת לפני השטח, חלחל הריקבון, אבל הנושא מעולם לא דובר בקול כי "לא מדברים על זה" בקיבוץ. החברה מיוצגת על ידי צלליות והנשים - שבדרך כלל מוצגות כצללית ובעילום שם- מוצגות כדמויות מוחשיות, בולטות, בעלות כוח, צבעוניות, אופי ואישיות.

בית הספר מבואות עירון, עין שמר

תבליט מקרטון ביצוע בציפוי נייר דופלקס ונייר קנסון צבעוני על מצע עץ לבוד 4 מ"מ - 70X165 ס"מ

אני מציגה את תהליך ההתפתחות שעברתי במהלך התבגרותי במספר שלבים: מהצעדים הראשונים, דרך החיפוש העצמי, התנסויות שונות ועד להתגבשות אישיותית. העבודה מציגה תהליך זה על ידי דימוי של ציפור אשר מתהווה בהדרגה מתוך חלקים רבים, עד שלבסוף הופכת לשלמה ונוסקת אל האופק.

מיקה לניר

תיכון לאמנויות ומדעים ע"ש יגאל אלון, רמת השרון

מיצב, פיסול, רישום, אקריליק, צבעי מים, רדי-מייד

העבודה היא פירוש ויזואלי לרגע חולף של זרם התודעה; רגע שאין בו צנזורה או היגיון ומורכב מסמלים המוכרים לי בלבד. גיבוב דחוס של חפצים, לכאורה חסרי משמעות, שמזכירים חדר, או קן.

בגלל העובדה שהרגע הזה חולף וחסר פשר, אני יכולה לשחרר את עצמי מביקורת עצמית ולהגיע לצדדים באישיות שלי שקשה לי להבין או לבטא.

מאותה סיבה, יצרתי לי אלטר אגו:

עירא יונגמן בן 12. נולד ב-1901, ימות ב-1915. עיניים אפורות, שיער חום, א-מיני וחסר מגדר כמעט לחלוטין.

העבודה שלי היא בעצם עבודה שלו - המחשבות הן שלו, לכן אני פטורה מאחריות.

"העולם התחיל כל כך קטן ומסודר ועכשיו הוא גדול ומדמם, וצריך להיות ילד גדול ולשבור את הציפורניים, ואני רוצה להפסיק, לברוח... שמישהו יקשיב לי ויציית, כי ככה אני רוצה. אני רוצה שחתיכה קטנה מהעולם תהיה חמימה, שלי, כאילו שאין שום דבר בחוץ. קן שמרופד בדברים יפים שלא יישחקו או יהרסו כי אף אחד לא יראה אותם או ידבר עליהם". (עירא יונגמן)

תנועה טהורה

לסובי דנית

בית הספר השש-שנתי רעות לאמנויות, חיפה

סדרת צילומים ואובייקטים מנייר

ניסיתי להתנתק מההסתכלות האסתטית על האמנות שלי ועל התנועה שהיוותה עיסוק מרכזי בשבילי. לכן עסקתי בהשפרצות צבע, לכלוך וקריעת הדף. התפנית החלה בעבודת קרעי הנייר שהעלתי בי שאלות רבות לגבי משמעותם עבורי. ניסיתי להעביר את מהות הקרעים לציור, ובמהלך החיפושים מצאתי פורמט חדש שבו התחלתי לעבוד, והוא צילומי הסטילס והווידיאו. התנועות שהצלחתי להגיע אליהן בצילומים מסכמות את התהליך שעברתי - אסתטיקה, תנועה, אקספרסיביות ואינטימיות. הבנתי שהתנועה היא דבר שלא ניתן להגדירו, היא אינסופית ומשתנה בכל רגע. ואפילו התנועה העצורה שנתפסה בצילום ברגע של סטטיות, גם היא נחשבת לתנועה, כי היא נמשכת - לא באופן פיזי, אלא במוחנו - באופן מדומה.

בית הספר השש-שנתי רעות לאמנויות, חיפה

פיסול בגבס

עבודתי מתמקדת בנשימה ובשאיפה באמצעות ייצוגם בבקבוקים ובלונים. הנושא בא לידי ביטוי בחקירה של: לחץ, דחיסות ומחנק, ביחס לנפח, מרחב, וחלל. החלל שנוצר בתוך הבלון או הבקבוק, שמתחבר לחלל שמסביבם. עבדתי בעדינות, בסבלנות ובזהירות רבה, כי כל צעד לא נכון יכול לשבור את העבודה שעמלתי עליה. הכול עדין כל כך ושביר. כשמישהו רק עובר ונוגע בעבודה, היא נשברת ומשתנה, כך שהיא גם הופכת לדינמית ולא תמיד תלויה בי.

מצבי רוח, דיוקן עצמי

אור מור יוסף

בית ספר למדעים ואמנויות, חדרה

שמן על בד

גירי פנדה על דופלקס

החלטתי לעסוק במצבי רוח כי כל אדם עובר מצבי רוח שונים - חלקם משמחים חלקם עצובים ובכולם קיים הרגש. לקחתי את הנושא אל המקום שהכי קרוב אלי: איך אתה מתנהל ביום יום ואיך המצב רוח שלך משפיע עליך; פעם אתה קם שמח אתה מחויך, צוחק וסובלני אל הסביבה, וביום אחר אתה לא מבין איפה אתה, מה עובר עליך ואתה אדיש אל הסובבים אותך. צירפתי מספר מצבי רוח אופייניים שבאים לידי ביטוי בהבעות הפנים.

הדיוקנאות אמורים להעביר אל הצופה את מצב הרוח המאופיין בציור. השימוש בצבעים עזים וחמים ובצבעים קרים, יוצר ניגודיות משמעותית ודרמטית כדי "לצעוק" את המסר ואת ההרגשה.

מסתורין

אליאור מזרחי

תיכון בגין ראש העין

אקריליק על בד

הנשף - 50X35 ס"מ

התבוננות אל הנעלם, חדרים, הפיתוי- 70X50 ס"מ

נושא העבודה הוא מסתורין. בחרתי תמונות מתוך הסרט "מראה מראה" וציירתי בהשראתם לאחר שהוצאתי מהם פרטים משמעותיים. נוצרה אווירה מסתורית בכל ציור.

הנשף - המסכות על פניהם של האנשים, והאדם העומד עם הגב לצופה יוצרים מסתורין.

הפיתוי - האישה מפתה מישהו שלא נמצא מולה בניגודים חזקים של אור וצל.

חדרים - סימני הפעולה, לעומת החסר בדמויות הוא המפתח לציור.

התבוננות אל הנעלם - אנשים שמסתכלים אל משהו שלא נמצא.

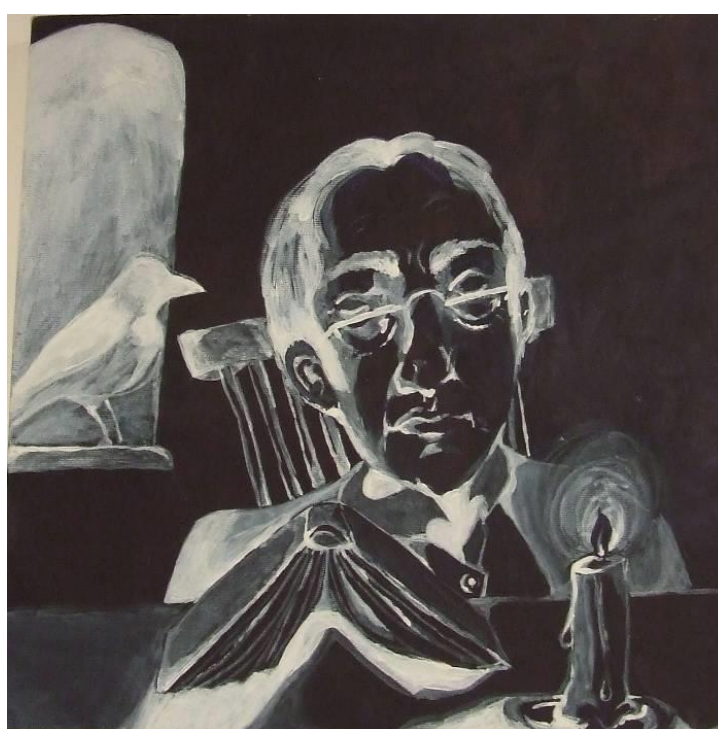
העורב

קרן מינביץ'

בית ירח, עמק הירדן

9 ציורים אקריליק בגדלים שונים

אני מציגה את הפרשנות שלי לסמל העורב מן הפואמה המופתית "העורב" מאת אדגר אלן פו. העורב מהפואמה, מסמל בתערוכה את המחשבות הטורדניות, המדכאות והמבעיתות אשר מבקיעות את שערי נפשנו. ניתן לראות כיצד מחשבות אלה, בדימוי העורב פוגעות בתחומי חיינו השונים וכיצד השפעתם השלילית מסוגלת להיות הרסנית.

בית הספר נופי הבשור, המועצה האזורית אשכול

5 ציורי שמן על דופלקס בגודל חצי גיליון

בסדרת הפורטרטים העצמיים, אני מצייר את עצמי בחמישה מצבים שונים. בפעולת הציור של כל דיוקן אני נמצא בהתמקדות מוחלטת ביני לבין המראה, לבין הציור. תהליך הציור הוא לא רק לתפוס את מבנה הפנים ולהצליח להעתיק את פניי שבמראה, אלא ליצור על הנייר את הבעת הפנים, מצב הרוח והנפש שמשתקפת בפנים כלפי חוץ. תהליך יצירת הדיוקנאות מקביל לתהליך התבגרותי. בשלב זה בחיי אני עומד בפני סוף הלימודים ואינני יודע להיכן פני מועדות. הרקעים של הדיוקנאות בשילוב הבעות הפנים הם ניסיון לייצג את אי הודאות הזו בחיי ואת מצבי הנפש המורכבים. הבעות הפנים ומצבי הנפש המובעים בציורים נמתחים מאופטימיות ותמימות לעצב, תחמנות, שליטה, ביטחון ועד לבגרות. ברקעים הצבתי נוף פתוח עם שבילים מתפצלים, דלת אטומה, חלון פתוח, מערה ופינת הצייר עם מכחולים. כל אלה מסמלים אפשרויות ובחירות שיבנו את עתיד.

נוף ילדות

יעל מרדכי

בית הספר המשותף חוף הכרמל, מעגן מיכאל

ציור - 375X50X120 ס"מ

אקריליק על עץ עם מדבקות מודפסות

בעבודה שילבתי את התחושות שלי כיום בתור נערה בוגרת המסיימת תיכון בניסיון לחזור לתחושות שלי בגיל הגן. אני מציגה תחושות אלו על גבי נוף מפרץ חיפה כפי שנצפה מטיילת לואי. שיבצתי בו ציורים מקוריים שלי מגיל הגן. אני ומשפחתי נוהגים ללכת בטיילת זו היום ובעבר. הנוף שנראה משם חקוק בזיכרוני ומעלה בי תחושות של חום, אהבה ומשפחה.

קרוב רחוק

מיי מעיין נחמה

תיכון לאמנויות ומדעים ע"ש יגאל אלון, רמת השרון

הצבת צילומים, קולאז' והדפסים

התערוכה שלי עוסקת ביחסים, בתקשורת.

נכנסתי לתהליך אישי, פרטי ואינטימי, ביני לבין עצמי בנושא שהדחקתי והרחקתי מעליי במשך שנים - יחסי עם דודי, אח של אימי, שהוא גם דודי היחיד בקשר דם. קשר משפחתי בדרגה כה קרובה, שנראה לרבים כמובן מאליו, הפך עבורי לקשר מאיים שמנותק מחיי.

דודי רפי חזר בתשובה בגיל 20. היום הוא בן 55, אב לבן יחיד, סב לתינוקת ומתגורר בנתניה - אלה הפרטים העיקרים שידעתי על דודי. הכרתי אותו גם מהרבה סיפורים של אמא שלי - סיפורים על אח גדול שהעריצה ושהייתי כה קרובה אליו, וסיפורים על האח הגדול שהפסידה. העמדתי את המצלמה בינינו ונעזרתי בה כדי להסתתר ממנו. הוא ניצל את ספריו כדי להסתתר ממני. הפרויקט כולו נערך בביתו, בטריטוריה שלו. מגבלה זו היוותה בסופו של דבר יתרון, כיוון שחייבה אותי לקבל את כלליו ואת הסתגרותו. יצאתי למסע חיפוש פנימי, בו בדקתי איך אוכל להתקרב אל דודי ולהכירו.

קרוב רחוק הפך לקרוב, שרחוק מאי פעם... נשארתי עם שאלות לא פתורות ביחס לשורשים, לקרבה ולחומות.

דמות האישה

לוריס נדאף

בית ספר טכנולוגי נעמת, נצרת

פסל – טכניקה מעורבת, רדי מייד 161X50 ס"מ

היה לי חשוב להבליט את מה שדרוש מהאישה בזמן המודרני. מקור ההשראה הוא אמא שלי אשר מנקה, מבשלת, נראית טוב, מטפלת בי ובאחים שלי ועובדת - דבר שהוא לא מובן מאליו. חלק מהפעולות חוזרות על עצמן כל הזמן לכן יש בזה גם את תחושת הרובוטיות.

"קודם כל תציירי..."

שני ניצן

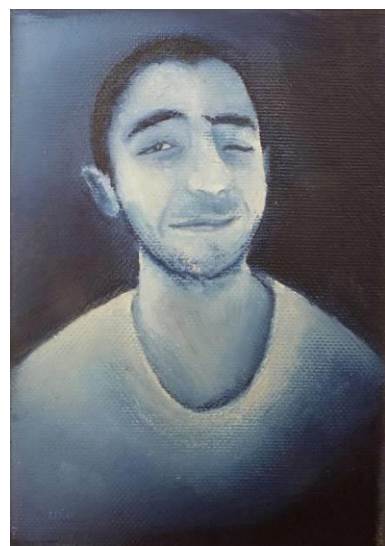
ביה"ס כרמל-זבולון, קיבוץ יגור

21 ציורים בצבעי שמן על בד

החברים שלי תפסו מקום מרכזי בפרויקט שלי בהדרגה: בתחילת הדרך רציתי דווקא לעשות מעין עבודת חקר - ליצור סדרת דיוקנאות ובאמצעותה לבדוק איך משתנים כמו תאורה, צבעוניות, ויחס בין דימוי לפורמט משפיעים על התוצר הסופי. הטכניקה מסורתית – צבעי שמן על בד – מתאימה לדיון בבעיות הנצחיות האלו, שמעסיקות את עולם הציור כבר מאות שנים.

התקדמתי לאט, הטכניקה הציורית שלי השתכללה, ובו בזמן גם התרחקתי מהנושא המקורי. אם עצרתי לרגע בדאגה וחשבתי - במה העבודה שלי בעצם עוסקת? מה בעצם הנושא? אבא ענה לי: "קודם כל תציירי..."

לאחר שסיימתי את הפרויקט אני יכולה להגיד שעם הזמן זנחתי את העיסוק בבעיות האמנותיות, ועברתי לעסוק במה שעניין אותי באמת: החברים הטובים שלי.

מה לא אומרים עלינו? - אומרים שאנחנו משועבדים לחפצים, סוגדים לחיצוניות, מחוברים למכשירים אלקטרוניים ולא מתקשרים, מנותקים ושטחיים – רוצים את הכול, כאן ועכשיו, סיפוקים מיידים שהם תוצר לוואי של תרבות הצריכה. אני מסכימה – הכול נכון! הפרויקט שלי מקצין את התיאורים הללו; מפתח אותם עד ליצירת מראה מפלצתי ומזעזע.

אז מה אם הכול נכון? - אלה עדיין אנחנו. הצבעוניות העזה, ריבוי בפרטים והעושר שלהם, יחד עם הניגודיות, יוצרים מראה מפוצץ ועמוס שמושך את העין כמו מגנט. נוצר רושם ראשוני עמוס שגורם לצופה להעמיק את המבט ולהמשיך ולחקור את היצירה ולגלות עוד פרטים שמרכיבים את התמונה כולה. אחרי ההלם הראשוני הצופה מקבל את התמונה הכוללת. הענקתי חיים לציורים הקטנים שאני רגילה לעשות כמעט מבלי לשים לב, להעמיק ולהעשיר אותם, ולתת להם לתפוס את קדמת הבמה.

בין מציאות לדמיון

נסטור עינת

תיכון לאמנויות ומדעים ע"ש יגאל אלון, רמת השרון

צילום, הדפס

נושא העבודות - חלומות ושינה - החלום עצמו, ובמצב הביניים שבין ערנות לשינה. טכניקת ההדפס אפשרה לי לבטא את מצב החלום בצורה הטובה ביותר - מעורפל, מופשט ולא ברור, כאשר ניתן לזהות בו חלקים מסוימים. צילום בחשיפה ארוכה יצר שקיפות וכפילויות שמערערות את המציאות ויוצאות סיטואציות לא הגיוניות.

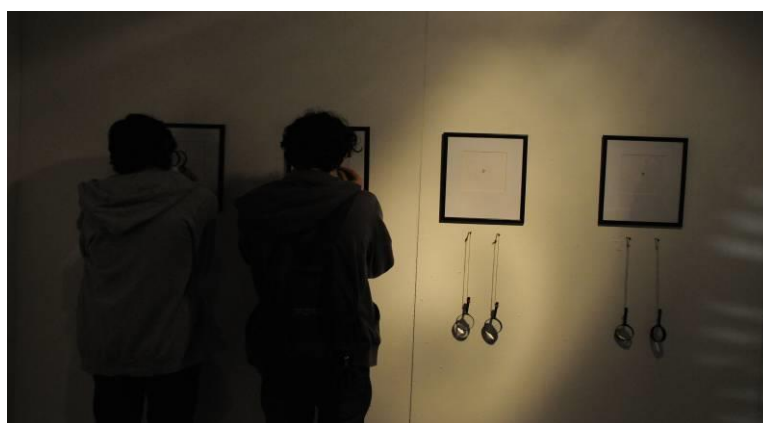
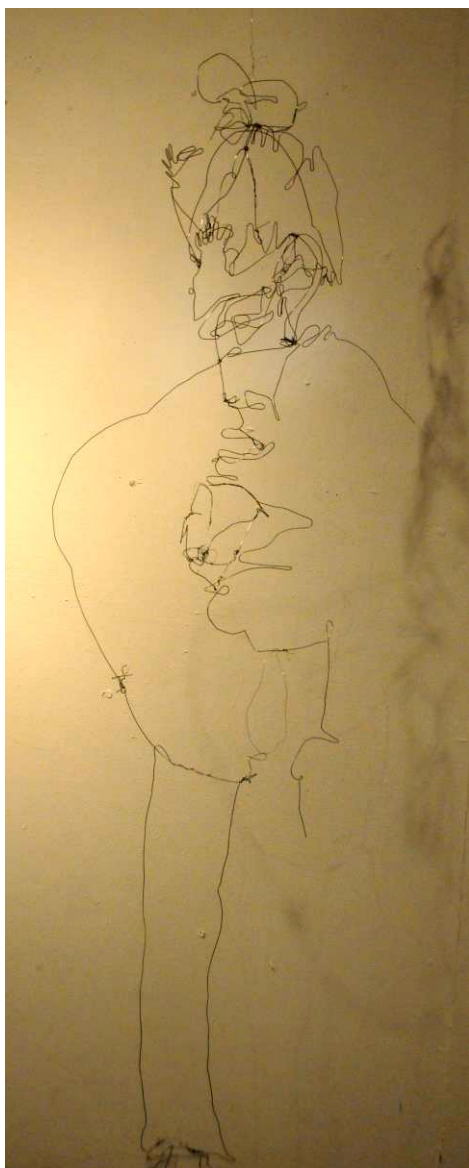
קו עירום

אור נעים

תיכון לאמנויות ומדעים ע"ש יגאל אלון, רמת השרון

פסלים, 1.6X0.7 מ', חוטי ברזל, הדפס, וידאו.

מוצג תהליך רגרסיבי של הפשטה וחיפוש אחר קו וחותם אישי באמצעות רישומי יד נטולי גינונים בהן שולטת האימפולסיביות. אימפולסיביות וטבעיות משקפות את הקשר יד-עין; יוצאת לאור האמת הפנימית והקו האותנטי ביותר של התודעה. העבודה משלבת ציור רפלקסיבי ותמונות עירום אינטימיות - ניסיון ליצירת מהלך צנזור דו-צדדי.

בלט / רכות

סבן שקד

בית ספר תיכון "היובל", הרצליה

35x45 ס"מ

אקריליק על בד

כאשר מדברים על בלט ניתן לפרש אותו כתנועתיות, אך בעבודתי בחרתי להדגיש את הרכות והנשיות. את הדמויות העדינות פרשתי באמצעות הצבעים והחומרים כשהן בתנוחות של עמידה, ישיבה ופוזיציות שונות של ריקוד.

מרטין לותר קינג

מולה סולומון

תיכון עירוני ה' חיפה

אקריליק על דיקט וטיח

מרטין לותר קינג היה לוחם זכויות אפרו-אמריקאי אשר פעל למען זכויות האדם השחור בארצות הברית בשנות ה - 50 של המאה ה - 20. קינג הטיף למאבק ללא שימוש בכוח וטען כי אלימות היא איננה הפיתרון למצוקת הגזענות. מאבקו חסר הפשרות הביא את קינג לעימות עם הממשל האמריקאי וזרועות אכיפת החוק האמריקאיות. הוא לא זכה לראות את השינוי שחוללו פעולותיו - הוא נרצח בעיר ממפיס. בשנת 1964 הוא קיבל את פרס נובל לשלום על מלחמתו חסרת הפשרות בגזענות, וזכה לקבל לאחר מותו את מדליית הזהב של הקונגרס ומדליית החירות הנשיאותית. לזכרו נחוג יום מרטין לותר קינג שהוא חג לאומי על פי חקיקה פדרלית בארצות הברית.

לגבי, הוא המודל האידיאלי למנהיג בשל דרכו - ללא אלימות, כיבוד שני הצדדים ופעילות למען צדק אמיתי. משטח העובדה שבחרתי שונה מן הרגיל - ציירתי על דיקט-עץ המסמל את החוזק של האמונה שעליה מרטין לותר קינג נשען. הרקע העשוי מצבע קיר מחוספס שמבטא את הקושי שהיה על מרטין לעבור על מנת להגיע לתוצאות.

זמן

נאור סולפיין

תיכון בית ירח, עמק הירדן

4 צילומים: 70X100 ס"מ

הבלגן חוגג אצלי בחדר ובמחשבות – אי-סדר מוחלט, חוסר ניקיון, אי-יכולת להספיק משימות. מפר הבטחות שיטתי משום שלא עומד בעומס המטלות שאני מוכרח לעשות או מוכן לקחת על עצמי.

אני לא מצליח להגיע בזמן או להגיש בזמן, וגם את הפרויקט הזה, שחשבתי עליו כל כך הרבה. אני אוהב מאוד אמנות ואני פעיל תרבותי-חברתי בבית הספר - הגעתי ברגע האחרון ממש למרות שהכול היה מאורגן לי בראש.

ניסיתי להעביר את התחושה הקשה שאני שרוי בה כל הזמן.

עיצבתי חדר על-פי החדר שלי בקיבוץ, ועל הקירות תליתי צילומים מבוימים וערוכים שלי.

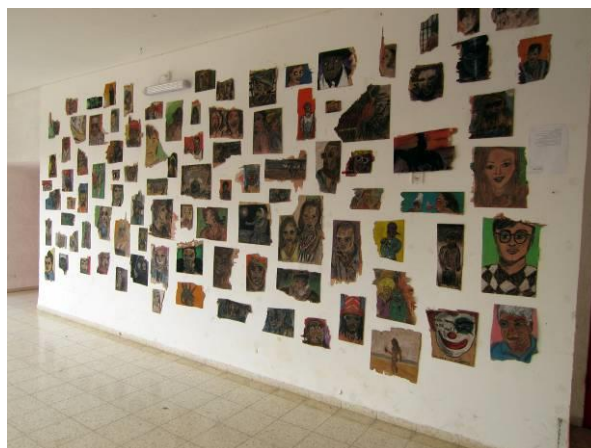
ללא כותרת

נמרוד סוקול

תיכון מנור כברי

פחם צבעוני על דיקט, גדלים משתנים

תמיד ציירתי פנים של אנשים. ציירתי פנים דמויי מסכות בצבעים לא ריאליסטים. ציירתי תמיד בפחם צבעוני בגלל שאהבתי את המרקם והצבע החזק שהוא יוצר על קרטון הביצוע, שאהבתי לעבוד עליו. השתמשתי בפחם הצבעוני וציירתי על חתיכות עץ כריכות לאלבומים של המוזיקה שלי. רוב ההשראה לציורים שלי באה ממוזיקה. רוב האנשים בציורים הם אמנים שאני אוהב או מתוך עטיפות של אלבומים וסינגלים. נהיתי מאוד לעבוד בטכניקה של ציור עם פחם על הדיקט השבור בשל המרקם מיוחד שנוצר במפגש ביניהם, בגלל האפשרות להשתמש בצבעוניות של הפחם ולצייר במהירות, וגם בגלל ההשפעות של הגודל והמקריות שבשבירה של העץ על התוצאה.

נשמה של סוס

רוני סילברמן

אולפנת אמי"ת נגה, רמת בית שמש

פיסול בהרכבה בקאפה

אקריליק על פלסטיק

"צווארון המעיל שלי דיגדג את השערות בעורף שלי. וליבי דפק בחוזקה. ואז משב אוויר חם, ולח ליטף את אוזני. ליבי החסיר פעימה. הוא היה כל כך קרוב. באותו רגע הרגשתי את אפו על כתפי...לא יכולתי להאמין. דמעות הגיעו משום מקום וזלגו על הלחיים שלי. אני דיברתי איתו בשפתו שלו, והוא הקשיב... והוא בחר להיות איתי. הוא אמר: אני סומך עליך".

(מתוך: "הנשמה של הסוס – שיעורים לחיים מתוך העדר", מאת ג'ו קאמפ).

ציור בצבעי שמן על בד קנבס 800X100 ס"מ

וידאו, פיסול בגבס

מה הם החיים? אנחנו שואלים...מה משמעותם? מה הן מטרותינו?
מה שווה כל ההשקעה? מה שווה כל המכונה המטופחת הזאת שהרכבנו,
הפרחים שהשקינו, החומות שבנינו, העולמות שצבענו...
מהי התנועה הזאת סביב ראשינו, השואבת לתוך המערבולת עדר אנשים תוהים
ותועים... זרם עצום וגועש של דבר לא מוגדר, ריצה מטורפת וחופש מבוקר.

עבודתי נעשתה בעקבות חוויה כואבת שטלטלה את עולמי הפנימי שהתערפל.
ניסיתי לתאר את עולמי לאחר המקרה - את הטהיות, השאלות, הפחדים
והמחשבות.

ניסיתי לבקר את 'המובן מאליו' בו אנו חיים; את הלא-נודע התמידי שיש בכל רגע
בחיינו; את הרעש והשקט שלפעמים מתבלבלים ביניהם - ומתוך אלה לתאר את
היכולת להתגבר ולצמוח.

שמלת כלה

סראנש ביינה

אולפנא כפר פינס

אקריליק על בד

זוהי שמלת-כלה מסורתית בכפר, עם שלל תכשיטיה. ניסיתי לתאר את השמחה הפשוטה שחווייתי בכפר סביב טקסים המקובלים בחיי האדם: לידה חתונה וכד'. הצבע הירוק של השמלה נהוג רק בשמלה של כלה שמתחתנת בכפר - לא בצבע לבן כמו שבדרך כלל נהוג בעיר. הצבע הירוק מסמל את הטבע, הירוק והצומח שבהם יתברכו החתן והכלה - בפריחה ובפירות טובים. כמובן שהתכשיט בצבעי ירוק, אדום וצהוב מזכירים לי את אתיופיה - המקום ממנו הגעתי.

צמיחה והתפתחות

סרקעלים אלמיהו

אולפנת כפר פינס

עבודה ראשונה

הדפס על אבן 30x40 ס"מ

בחרתי באבנים ועליהם ציירתי שיבולי חיטה, כי הם מסמלים התפתחות, צמיחה ובניה בכל המובנים: מאבנים בונים בתים והחיטה הוא מזון בסיסי. האבן והחיטה מסמלים בשבילי את התפתחות האדם וצמיחתו. חונכתי שהאדם זקוק רק למעט על מנת לגדול ולהתחנך עם ערכים טובים ולתרום לחברה במעשים טובים.

עבודה שניה

טכניקה מעורבת 70x50 ס"מ

בעבודה זו השתמשתי בחוטים ובצבע. העצים בגוונים של שחור ואפור. עצי שלכת, משבר, סוף, עצבות.. אך מכל משבר שיש בחיים ניתן להיבנות, להתקדם, לצמוח ולשמוח - כמו העצים שעוברים את משבר החורף ובאביב מבלבלים, ומצמיחים פרחים ופירות טובים.

דיאלוג ידי האבולוציה הפרטית שלי

ספיר עובד

בית הספר החקלאי ניסויי ע"ש כדורי

צבעי מים

בחרתי לצייר דמות אישה בערום המופיעה באופן סדרתי ומשקפת את התהליך הפיזי השכלי והרגשי שעברתי .

" האבולוציה הפרטית שלי " נותנת ביטוי לחולשות, לכוחות, לפירות שקטפתי בדרך .

התהליך אותו ניסיתי לתאר הינו מעבר ממצב של חוסר בטחון עצמי, התכנסות, מופנמות, פגיעות, חשש מהסביבה, למצב של רכישת בטחון עצמי באופן כללי כאדם והתחזקות והתעצמות כאישה.

ציירתי בצבעי אקריליק על בד ובמקביל בצבעי מים על נייר .

התמקדתי בצורה, בשפת הגוף, בקומפוזיציה ובתפיסת החלל בכדי לבטא באופן חזותי את המורכבות ואת תהליך השינוי.

בית הספר "עמקים תבור", קיבוץ מזרע

אקריליק על עץ ובד

דודתי, רשל אנגל ז"ל, נפטרה לפני כשלוש שנים ממחלת הסרטן. היא הותירה אחריה בעל, חמישה בנים ומשפחה גדולה וכואבת. המוות שלה היה כל כך קשה ובלתי נתפס. משפחותינו היו קרובות מאז ומתמיד, אך לאחר מותה של רשל התקרבנו והתאחדנו אף יותר – הכאב הגדול, הגעגוע והזיכרון המשותף ליכדו את כולם יחד.

הפרויקט שלי עוסק בדרך בה משפחתי ואני זוכרים את רשל ובהשפעת היעדרותה עלינו – דרך עיניי. ביקשתי לבטא בציורים את הדרך בה משפחתי ואני זוכרים את רשל ובהשפעת היעדרותה עלינו.

בכל עבודה רשל נוכחת: אם באופן ממשי בדמותה, אם בסיטואציה מוכרת מהעבר המזוהה אתה ואם בזיכרון. כך גם המציאות היומיומית שלנו, של המשפחה: רשל כל העת נוכחת, אך גם תמיד נעדרת.

ארכיון אישי

בינה עזרא

בית הספר נופי הבשור, המועצה האזורית אשכול

מיצב המורכב מכ-50 רדי מייד

לכל חפץ סיפור חיים משלו. לפעמים יש לו ערך משמעותי בחיי רבים או בחיי יחיד. אנשים מעניקים ערך סנטימנטלי לחפץ המלווה אותם במהלך חייהם. על הרצפה עומדים חפצים אשר אספתי בשורות מסודרות, חדות, קרות ומדויקות מהגבוה אל הנמוך ובהצבה מוזיאלית, כבארכיון. לכל חפץ הצמדתי מספר סידורי ופתק המציין את המקום בו נמצא ואת הקשרו ההיסטורי.

בניגוד לאסתטיקה הארגונית ולמשטור הארכיוני שבהם מוצבים האובייקטים, בטקסטים המוצמדים להם נשזרת נימה אירונית והומוריסטית - ברובם הם מופרכים מיסודם. חפץ שעד לא מכבר התגלגל ברחוב או נמצא זרוק בחצר גרוטאות, מקבל בעבודתי מעמד מכובד כפריט אספנות יקר ערך. העבודה כופה על הצופה להתרכז, לטייל בתוכה, לקרוא את הפתקים ו"להתרגש".

נגיעות באופנה

אורלי עזרוב

בית ספר תיכון נעמת, חדרה

ציור 50 X 40 ס"מ

אקריליק בשילוב טכניקה של טוש על בד, טוליפ, אבנים ופרחים מפוסלים.

אני אוהבת אופנה - זה תחום שמעסיק אותי ואני ולדעתי הוא חשוב לי ולכל אחת.
פנים של אישה מצוירות בהדגשים של תווי פניה ומאפייניו.
צווארה ארוך והדור. אישה היא גם עדינה וגם גסה. הפרחים והקישוטים מרגיעים
ומשדרים רכות. פניה ועיניה המודגשים בקו שחור מעבירים נוכחות, גסות
ועוצמה רבה. שילוב הפרחים המפוסלים והאבנים שייכים לנושא התכשיטים שהוא
נושא שהרבה נשים מתעניינות בו.

הרוח מפזרת סודותיה

סיון עמית

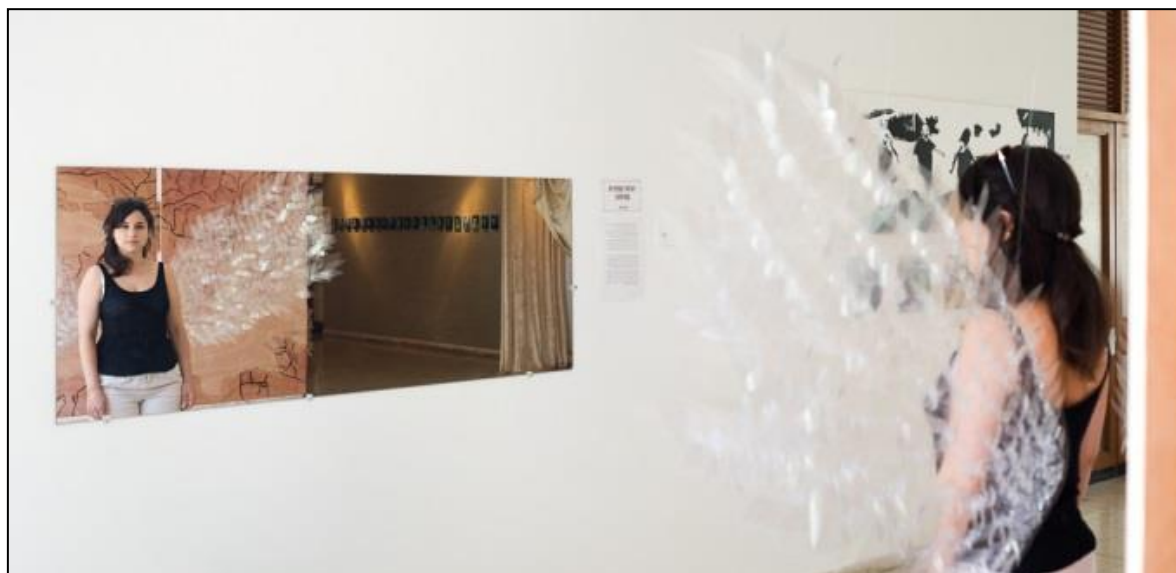
בית הספר כרמל זבולון, קיבוץ יגור

מיצב בטכניקה מעורבת 70X200 ס"מ.
מפה – 3 לוחות עץ צרובים במלחם חשמלי; כנפיים – שקפים ודבק; מראה.

בכיתה י"ב, מתחיל חיפוש אחר דרך חדשה. בשנה זו אתה מתחיל לעזוב, בצעדים קטנים, את כל מה שמוכר ובטוח – מתקדם לעבר מקום חדש. במרכז הפרויקט שלושה לוחות עץ עליהם צרובה **מפה** מרובת דרכים וכיוונים – מפה של הרגש – מסומנים בה תחושות, רגשות ותקוות. לפני הלוחות תלויות **כנפיים** **שקופות ומנצנצות** וממולן מוצבת **מראה**.

המפה מסמלת את החיפוש – את ריבוי האפשרויות הניצב בפנינו. הכנפיים השקופות עשויות לאפשר לנו להתחיל לפסוע בדרך, למרות כל החששות הקיימים.

המראה שממול מאפשרת לכל צופה להצטייד לרגע אחד בכנפיים, ולהמריא אתן לדרכו.

בית הספר מבואות עירון, עין שמר

ציור 117X146 ס"מ

קולאז' 73X117 ס"מ

הפרויקט שלי עוסק בדימוי עצמי בתרבות השפעה בחברה המודרנית בכלל, ובדימוי העצמי שנוצר אצל אנשים הנותרים מחוץ לשערי נורמת המשקל בפרט. כמצע לעבודתי בחרתי בנייר הבורדה (BURDA) המשמש להוצאת גזרות לפרטי לבוש שונים, אך יכול להראות גם כמעין מפת נתיבים תת-קרקעית של כרך סואן או אולי של הנפש. באמצעות דמויות הנשים הגדולות העליתי רגשות ותחושות הנוצרים כתוצאה מדימוי עצמי ירוד ולא בהכרח נראים לעין.

על כל פנים

שרה עמר

בית ספר תיכון ש"י עגנון נתניה

קולאז' ורישום על נייר

במהלך שנות לימודי במגמת האמנות, עלתה בציורי שוב ושוב דמות נשית מעוטרת ו'מתכשטת', נושאת על ראשה עולם ומלואו בחינניות מלכותית וטקסית השמורה לאלות היקום והטבע; מעין גירסה נשית לאטלס הנושא על כתפיו את כדור הארץ לדורי דורות.

אני מציגה וריאציות מגוונות של אותה "אישה". היא עולה ממעמקי הלא נודע, מתמודדת עם היסודות הבונים את תמונת ה"אני" שלי.

הסגנון הפרימיטיבי מעניק לנשים זהות אוניברסלית המבקשת לגעת במשמעויות קדומות ונצחיות ויוצרת מעין איקונה של דמות האישה כמקור כל החיים בטבע. המרחב, שמתוכו ובתוכו מופיעות הדמויות, שופע דימויים ומוטיבים דקורטיביים על גבול האבסורד והפנטזיה.

קומפוזיציה באדום צהוב כחול

פארי עדי

בית ספר תיכון "היובל", הרצליה

פסל קוביות 60 X 60 X 160 ס"מ

פיסול בקרטון ונייר טפט

פיט מונדריאן היה אחד מהאמנים שעסקו במופשט גיאומטרי.
בחרתי להתכתב עם עבודותיו שהן דו-ממדיות ולנסות לתת להן פירוש אישי בתלת-
ממד.

צדק צדק תרדוף

אביה פדהאל

אולפנת כפר פינס

ציור קיר בגודל 200x500 ס"מ

ציור על פח אשפה 80x150 ס"מ

ציורי הקיר והגרפיטי שייכים לז'אנר של אמנות רחוב ולא לאמנות נעלה ונחשבת ובדרך כלל אינם חוקיים. השתמשתי דווקא בטכניקה זו כדי להציף את נושא הצדק האמת.

על הפח אפשר לראות את השופט שמנסה לשפוט ולקבוע מה צודק כאן בעולם הזה. מהי האמת? אך אנחנו יודעים שלא תמיד האמת נחשפת בסוף המשפט, כי יכולותיו של האדם מוגבלים ואין איש בשר ודם יכול לדעת מה הם סודות ליבו של האחר. המציאות הקשה של הדמויות על הקיר היא מציאות הרחוב – הומלסים, מקבצי נדבות, אנשים נודדים ממקום למקום...

כולי תקווה שהאמת תצא לאור ושידו הארוכה של הקב"ה, שליחיו השופטים כאן, יעשו את מלאכתם נאמנה ויחשפו את האמת בכל משפט ומשפט.

מדוזה

שני פונארו

בית ספר אנה פראנק סאסא

סיליקון, חוטי ניילון וחשמל, צבעים זוהרים

המדוזות תמיד הקסימו אותי בצורתן, בתנועת הזרימה שלהן, בצבעיהן. יופיין מדהים ומהפנט אך הן גם מסוכנות, צורבות את העור, מטרידות, ואפילו יכולות להרוג. הן קשורות בסיפור מיתולוגי - מדוזה הייתה נערה יפה שנאנסה על ידי פוסידון אל הים. כעונש הפכה אותה האלה אתנה למפלצת בעלת נחשים במקום שיער, אשר המביט בה מתאבן. מדוזה הפכה מנערה יפה למפלצת מסוכנת, ממש כמו המדוזות כיום. הן חיות יפיפיות אך מראן המושך מטעה, והוא מסמל סכנה ואזהרה. את הפיתוי והמשיכה ניסיתי לבטא כחוויה. התמקדתי ביופיין החזותי, לא מבטלת את ההיבט המסוכן הטמון בו. היופי הוא פעמים רבות רק מלכודת שמאחוריה סכנה. אחרי חקר וניסיונות רבים בחומרים שונים, מצאתי שהסיליקון על סוגיו הוא החומר המתאים ביותר לבטא את תכונות המדוזה: שקוף, גמיש וניתן לעיצוב. מרחתי אותו על מבנים כדוריים וצבעתי אותם בצבעים הזוהרים בחושך. את זרועות המדוזה (החלק המסוכן שבהן) יצרתי מסיליקון, חוטי פלסטיק וחוטי חשמל (שיש בו גם הקשר רעיוני). עיצבתי אותן כך שישדרו תנועתיות וזרימה. את המדוזות בחרתי להציג בתאורת אולטרא-סגול שתורמת לתחושות המימיות וההמצאות בממד אחר - קסום, אגדי, מרתק ומעורר דמיון.

ללא כותרת

דוראל פינטו

תיכון מנור כברי

מיצב, מבנה מעצים וחומרים נוספים, 10X10 מ'

חייבת רעיון, מחשבה, תשובה. המשכתי בחיפוש, לנסות ולא לפחד מהתחושה שאין לי תשובות - הגעתי לחופש. לעבוד מבלי לחפש, לנסות, לטעות, להוריד, להשאיר. הרגשתי עניין בעולם החדש הזה: עולם הניסיון, הטעייה, ההצלחה; בעולם השקט והלא ידוע שכל אחד יכול לפענח אותו בצורה אחרת. ניסיתי, עבדתי, ורק לאחר מכן נגלתה לי המשמעות - הסיפור שבניתי לי בראש.

החלטתי לצאת. כרגע, לא משנה לאן - רק לצאת. הרגשתי שמיציתי את המקום. חקרתי, התמקמתי ומיציתי. רציתי לצאת החוצה, לנשום אוויר, לראות קצת אור.

פחדתי מההחלטה - שינוי בשנה האחרונה שלי? בתערוכת גמר שלי? הרעיון של המבנה עלה מתוך חוויה אישית - להיכנס לעולם אחר לכמה רגעים. אולי לעולם שלי, לעולם שלך, מה שתבחר...

המסדרון לא רחב מספיק כדי שתוכל ללכת ליד אדם נוסף; אתה נועדת לצעוד בו לבד.

התחושה שהובילה אותי היא שהמקום הזה עוטף אותי. אולי מגן עלי. בשנה הזאת – הכל נגמר. פתאום, שגרה של שנים מסתיימת... ממשיכים אל הלא ידוע... אך תמיד תמצא לעצמך את המקום המוגן שלך - השקט, הבית. אתה יכול לסחוב עם עצמך את הבית לכל מקום. לבנות לעצמך אחד בכל מקום שאליו תלך. יצאתי החוצה, ובניתי לי מרחב שילווה אותי.

נהניתי מהחיפוש הזה של "הפגמים" והפיכתם לאפשרויות.

מה, אתה הומו?

מור פינקר

תיכון בית ירח, עמק הירדן

5 ציורים: 80x60, 70x50, 40x40 ס"מ

אקריליק על בד

עבודתי היא לא על הומואים.

היא עליכם – על החברה. אני מציגה לכם נקודת מבט 'מחוץ לארון' ו'מחוץ לקופסה'. הלא הדבר שממנו אנו הכי מפחדים הוא זה שאינו מובן לנו. הנטייה המינית היא רק מדף בארון הבגדים שלכם. המטרה שלי היא להראות לכם נקודת מבט אחרת - לגרום לכם לא להירתע, אלא להבין, ובעקבות זאת לקבל.

מבפנים ומבחוץ

ליאורה פינקל

הרב-תחומי למדעים ואמנויות, חדרה

אקריליק על בד.

התחלתי בחיפוש אחר המסתתר מאחורי פני האדם. קשה לנו לחשוף את עצמנו. לרוב, יש פער עצום בין החיצונית שלנו – הפנים – לרגשותינו הפנימיים. חיפשתי את הניגוד בין חוסר ההבעה – המסכה אותה אנו עוטים – לעומת העולם הפנימי שלנו והמתחולל בראשנו כשאנו מורידים את כל המגנות. הגעתי לנושא השינה והחלומות. השינה היא תחושה של מעוף וקלילות, המחשבות באות באקראי, ללא סינון, ואתה נמצא בבועה משלך – עולם מופשט, מסתורי ואמיתי המשקף אותך לחלוטין. האדם חשוף, ללא מסכה, ללא מגננה ובחוסר שליטה. הוא נותן למחשבות לזרום.

האדם מתואר במצב החלימה – הפנים פתוחות יותר ואמיתיות. לא תיארתי את המתחולל בפנימיותו של האדם אלא את חיצוניותו.

עסקתי באופן בו אנו מראים את עצמנו בחברה מצד אחד, איך העולם הפנימי יכול להיות מנוגד לחלוטין לחיצוני, ומצד שני, מצב השינה והחלום בו האדם אמיתי וכן – מצב בו אי-אפשר לעטות שום מסכה.

בראשית

ג'ש פיקווס

ביה"ס החקלאי ויצ"ו נהלל

3 פורמטים זהים בגודלם: 100X90 ס"מ, שמן על בד מתוח.

טריפטיכון הוא ציור המורכב משלושה חלקים - לוחות או בדים (ביונית - שלושה קיפולים). בימי הביניים ובתקופת הרנסנס, הייתה זו הצורה המקובלת של ציורי מזבח בכנסיות. בתקופה המודרנית הטריפטיכון קיבל משמעויות רוחניות ומקודשות. בפרויקט אני מציג נופים פוסט-אפוקליפטיים. למדנו על הרומנטיקה ומאוד נקשרתי לזרם ולמסרים שבו - איתני הטבע, צבעים קודרים מול אפקטים של אור וחושך, צבעים כהים ובהירים, שקיפיות וקומפוזיציות פתוחות. חווית הנשגב (SUBLIME) בהקשרים של כמות, גודל, כוח ועוצמה של הטבע, לעומת תחושת האפסיות של האדם, מנהלת דיאלוג עם המשמעות הרוחנית של הטריפטיכון. בחרתי בנופים פוסט-אפוקליפטיים כחלק מהצורך לבטא את הסקרנות שלי למושג "אפוקליפסה" כתופעה - ומה שבא אחרי... אני מצייר נופים שוממים, עם רמזים לקיום תרבות שנהרסה. בעולם שאני מצייר, בדומה לרומנטיקה - הטבע נהפך למאיים ולשולט, ובמידה מסוימת חוזר להיות נוף בראשית.

מקופלת

פלד נעה

בית ספר על יסודי משגב,

ציור 29.7X42 ס"מ

צבעי מים, דיו, ציפורן על נייר

הפרויקט עוסק באינטרקציה שבין דמויות האורגאמי לסביבתן. הדמויות וסביבתן מייצגות תכונות ורגשות אנושיים. החל מהדברים הפשוטים כמו עצב ותמימות ועד הנושאים המורכבים יותר כמו יצר ההישרדות, השייכות, והדמיון.

המראה לעולם לא משקרת

אושרי פרהנה

בית הספר זיו, צפת

אקריליק על דופלקס

קומקום 50X50 ס"מ, כף 50X16 ס"מ, מראה 50X10 ס"מ, מזלג 50X18 ס"מ, סכין 50X14 ס"מ, פמוט 50X35 ס"מ

הפרויקט הוא פרק במסע שלי בחיפוש אחרי התשובות לשאלות ששאלתי. הוא עוסק בהתבוננות שלי בעצמי ובדימוי הגוף שלי והוא וריאציה על הנושא 'דיוקן עצמי'. בהשתקפות בחפץ קעור או קמור נוצרים הרחבה או הארכה, השתקפויות מוכפלות, הפוכות ועיוותים אחרים. ציירתי כלי אוכל, שמסמלים את הפחד שלי סביב נושא האכילה - התפישה שלי מעוותת. סקרן אותי לראות איך בכל כלי ומכל זווית המציאות שהשתקפה הייתה שונה. הוספתי מראה לעבודה כדי לחבר את הצופה ליצירה ולאפשר לו להיות שותף בה; מראה שהיא כביכול אובייקטיבית, לעומת ההשתקפויות ה"משטות" במסתכל.

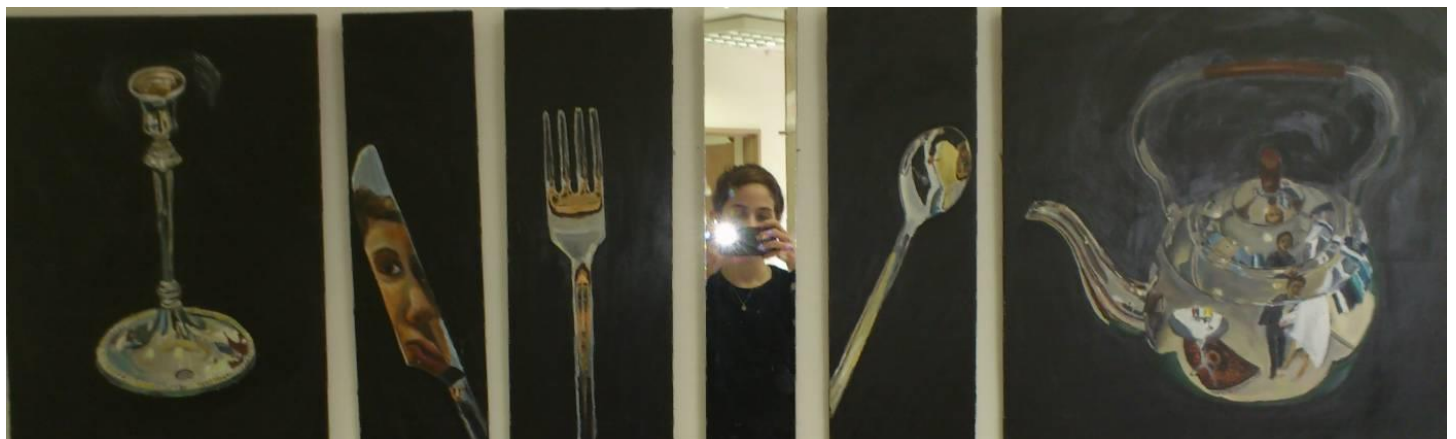
האמנם המראה לעולם לא משקרת? האם מה שאני רואה בעיניי הוא המציאות? האם אני רואה את עצמי כפי שכולם רואים אותי? האם יכול היות שיש גורמים המשפיעים על האופן שבו אני רואה את עצמי? חיפשתי את ההשתקפויות הלא ברורות והמעוותות.

"A mirror never lies.

They know. Everybody knows.

Do you not see what they see?

A mirror never lies. I see what they see..." ("Curse of the Virgin Canvas", Alesana)

בין מציאות לזכרון

אוריה פרונדליך

אולפנת כפר פינס

3 יחידות של עץ מעובד 20x190 ס"מ

אנו חווים חוויות במהלך שנות חיינו. לאחר זמן מה, לעיתים ארוך ולעיתים קצר, אנו נשארים רק עם הזיכרון.

אני מעלה את השאלה אם הזיכרון הוא מציאות או כול להיות זיוף של האמת. לאחר ביקורי בפולין, מתוך שמיעה של הרבה עדויות, היער מסמל את המציאות והזיכרון באופן הכי חזק.

יער לופובה הוא היער שבו כל קהילת טיקטון-טיקוצין נרצחה. אני מגלפת דימויים של עץ על עץ אורן לא מעובד. מהדהדת השאלה אם הזיכרון הינו הדבר עצמו, כפי שהחומר והדימוי מהדהדים יחדיו.

"הייתי רוצה להיות ב..." - פרוייקט משותף בנושא "אדריכלות ותרבות

עירונית" - תיכון טכנולוגי נעמת יפו

אלי פליבה : גלויה - יפו העתיקה; מזל ברק: גלויה - פארק המדרון יפו; מלי זמינוב: גלויה - טבריה; תמר מסחישוילי: גלויה - מצרים; לינדה אילשימוב: גלויה - חומת ברלין; ניקול פלדמן-בלום: גלויה ורשה- פולין; צדז'מוב סבטה: גלויה - חומת ההפרדה בית לחם; אושר דסטה: עלייה מאתיופיה; אלכס נובצ'נקו: גלויה - פרקור במפעל נטוש; אירנה יוסבשווילי: זוג אוהבים (לונדון, פריז, רומא); סיוון ששון: גלויה - שום מקום.

רישום חופשי, העתקה בעיפרון או בעט, צבעי פחם, גיר, אקריליק וצבעי מים - מעובדים בתוכנת פוטושופ. פורמט - גלויה.

המורה: "איפה הייתי רוצה להיות במקום בבית הספר?"

תלמיד: "בבית".

המורה: "רק בבית? אין מקום יותר מעניין?"

תלמידה: "לא".

המורה: "ואם אריאלה ממפעל הפיס הייתה מתקשרת אליכם ואומרת שזכיתם

במיליון דולר אבל רק למטרה לנסיעה למקום חלומותיכם לאן הייתם נוסעים?"

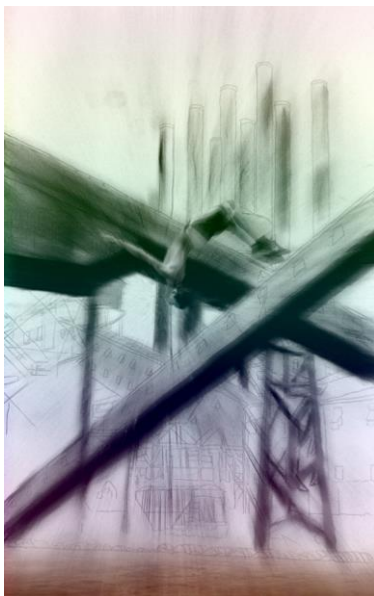
תלמיד: "לא יודע".

כך התחילה הסדנה. לקח זמן; לפעמים לא קל להמריא מעבר לשאלה ולמקום ולדמיין מקומות אחרים: מקום ממנו הגיעו ההורים או עלו התלמידים, מקומות נופש, מקומות מסקרנים בארץ ובחו"ל; ה'מקום' במובנו הרחב - כמו העמדה שלי בחברה, ואפילו "שום מקום". מעבר ליצירה, היה הדיאלוג עם התלמידים ובינם ובין עצמם - גירוי הדמיון, התייחסות למקומות אחרים (גיאוגרפים ותרבותיים). דמיון הוא המפתח ללמידה ולחיים פוריים. הגלויה היא מעין 'מזכרת' ממקום שהתלמידים מקווים לבקר

בו בעתיד -ממקום שטרם היו בו...

הסדנה הינה חלק מתוכנית הלימוד "אדריכלות ותרבות עירונית" לבתי ספר יסודיים וחטיבות הביניים של קרן קרב. עוד על הסדנא ועבודות נוספות של התלמידים ניתן לצפות ב:

www.a4community.com

הכל קשור

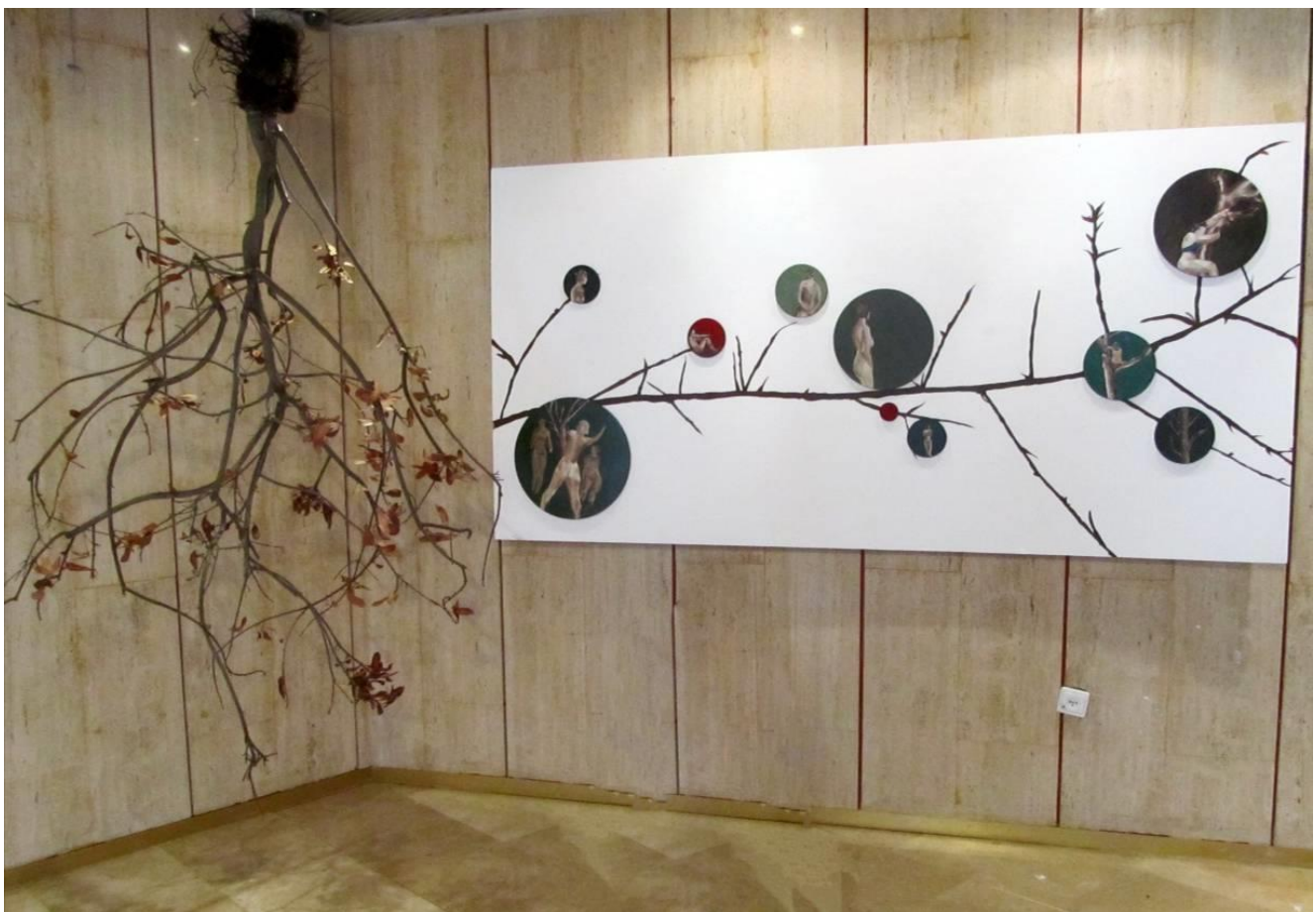
אוראל פרי

בית ספר תיכון ש"י עגנון נתניה

טכניקה מעורבת

ה"קיימות", כנושא בעל חשיבות מרכזית בחיי, מוצאת דרכה אל עבודת האמנות שלי. היא המשך ישיר לפעילות התנדבותית, חברתית ופוליטית בתוכה ומתוכה אני מתעצבת ומעצבת; באמצעותה אני בוחנת מפגשים מורכבים בין האדם לסביבתו הטבעית והאנושית, כמראה המשקפת תופעות רחבות יותר הכוללות את הזכות לאיכות חיים.

העץ והאדם במערומיהם הם מטאפורה לקיום האנושי, שזורים זה בזה בתהליכים הדדיים, צומחים זה מזה בווריאציות שונות - לביטוי הכוליות הקוסמית. בהשראת רוקסי פיין הצבתי עץ הפוך המתהפך פעם נוספת במראה. נוצרת זרימה מחזורית בין צמרת ושורשים במעגליות אינסופית שהיא נשמת אפה של ה"קיימות".

בעולם הטבעי, בו אני חיים, האדם נולד עם עיניים שאתן אפשר לראות' אך יש לעיניים ייעוד עמוק יותר. שני אנשים יכולים להסתכל על אובייקט כלשהו, אך לראות דברים שונים לגמרי.

בציור, ניתן ליצור דיוקן מאד מדויק, או משטח עם התזות של צבע מופשט. באופן אישי, תמיד העדפתי ציור לא כל כך מדויק והפוינטיליסטים עניינו אותי, כמו גם העבודה המאוחרת יותר של צ'אק קלוז.

חוף הים תמיד משך אותי. הרגשתי שזה מקום שאפשר להשתחרר בו ולהיות ה"אני" האמיתי, בדומה להרגשה שלי כשאני מציירת...

הפרויקט בנוי מ - 520 מלבנים. כל אחד מהם קיבל מידה ייחודית של משיחות צבע ודוגמאות שונות. נוצרת תמונה מופשטת למדי, אך אפשר להבחין בחוף הים. אני משאירה לצופה להחליט אם מדובר בתיאור מופשט או ריאליסטי.

מחווה לאמן - וינסנט ואן-גוך

שיר צברי

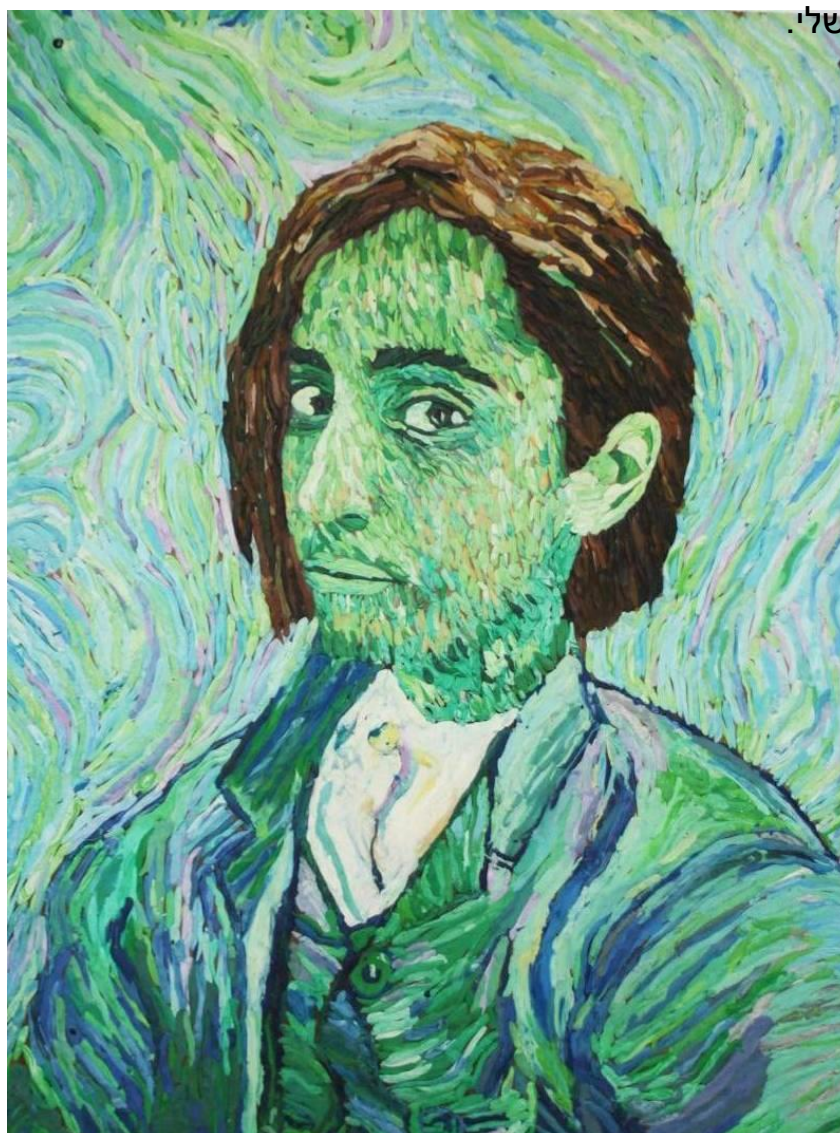
אולפנת אמי"ת נגה, רמת בית שמש

2 יחידות 30X20 ס"מ

פלסטלינה על עץ

שאבתי השראה מיצירותיו של האמן הדגול וינסנט ואן-גוך.
אני מתחברת לטכניקת העבודה שלו - משיחות המכחול הקצרות מלאות הרגש
וההבעה.

היצירות שלי עשויות מפלסטלינה - חומר פשוט ויומיומי; חומר שבדרך כלל ילדים
משתמשים בו. גיוון הצבעים והנחתם היו על פי המיקום ביצירה המקורית.
השתמשתי ביצירותיו של ואן-גוך ובטכניקת העבודה שלו אך גם ניסיתי להביע כיוון
ואמירה משלי.

הפלגה בדמיון

סיון צ'יני

ביה"ס הניסויי העל אזורי תפן – גן התעשייה תפן

ציור 55X71 ס"מ, צבעי מים ועט שחור

נושא העבודה - מיקוד המבט על משחקי הדמיון של הילד. ציור אחד נעשה מנקודת מבט של אדם חיצוני אשר רואה את הילד משחק, וציור שני נעשה מנקודת המבט של הילד עצמו והאופן בו הוא חווה את המשחק. ההבדל בין שתי נקודות המבט הוא - שבזמן שהאדם החיצוני רואה את המשחק של הילד כמשחק בלבד, הילד חווה את המשחק כמציאות ולא כדמיון.

הפרויקט מתאר את ה"יסודות שלי" דרך דימויים מהתרבות הקלטית. תרבותם התבססה על מיתוסים ואגדות שהועברו מפה לאוזן, שעסקו במיתולוגיה אלילית, כוחות מיסטיים, עולם מכושף של פיות ויצורים פלאיים, מלחמות ומנהיגים אמיצים. בחלק גדול מחייהם הם לחמו ועסקו בחקלאות, ולצד זאת פיתחו תרבות עשירה שכללה מוזיקה, שירה וסיפורים קסומים.

גדלתי על מוזיקת עולם ובעיקר מוזיקה קלטית. מוזיקה שחזרה לחיי בשנה האחרונה, במיוחד במהלך העבודה על הפרויקט, והעניקה לי שלוה והשראה רבה. אני רוצה לבטא את החיבור שלי לתרבות הקלטית ולהכניס את הצופה לעולמי. הטכניקה בה עבדתי היא ציור בצבעי מים על רישום בעיפרון. טכניקה שיוצרת הרמוניה צבעונית וקלילות כניגוד לעומס הוויזואלי וריבוי הפרטים. היצירה היא בסגנון מנדלה, מעגלים הולכים וגדלים שמקנים תחושה של אינסופיות.

החוט המקשר

ענווה צרפתי

אולפנת אמי"ת נגה, רמת בית שמש

תפירה וסריגה על בד - 100X70 ס"מ

אני משתמשת בטכניקת התפירה כדי להראות את התהליך האישי שלי בחיים - ממקום בטוח עם המשפחה, למעבר לרשות עצמי ואת ההסתבכויות בדרך. אני תופרת ביצירה את הדמות שלי - הדמות תופרת את עצמה. לדמות אפשרויות שונות - היא יכולה לפרוץ חלק מעצמה או לתפור מחדש. האישיות שלי - הנרקמת על ידי החוט - אני "תופרת" את עצמי ובונה את עצמי.

הדר צרפתי

תיכון עירוני א' לאמנויות, תל אביב

טכניקה מעורבת: קונסטרוקציות מתכת מצופות באפוקסי, צילומים, ענפים

התחלתי את העבודה מתוך עניין בצורות, בחומר. הקלשונים והמחסומים - הדקים והעדינים, אבל החזקים - עניינו אותי. הכנתי קונסטרוקציות מחוטי ברזל וציפיתי אותן בחומר אפוקסי - חומר דמוי פלסטלינה שמתקשה והופך לחזק ועמיד לאחר מגע עם חומר נוסף.

ניסיתי למצא חיבור בין הפסלים לגוף, ולברר איך ניתן להשתמש בהם ומה הקשר שלהם אלי. השתמשתי לאחר מכן בתצלומים, בהם מופיעים אבא שלי ואני. רק בסוף התהליך הוספתי גם את ענפי העצים לעבודה, אותם ציפיתי גם כן באפוקסי. הרגשתי שהענפים מתקשרים למחסומים ולקלשונים מבחינה צורנית, אבל גם שוברים קצת את הארגון ומלאכותיות שבהם.

רפואה שלמה

נטלי קדוש

בית ספר תיכון ש"י עגנון נתניה

צבע על בד

כמתנדבת במד"א נחשפתי לפגיעות ולקלקולים בגוף האדם במפגש יומיומי עם חולים ופצועים. אני מתמסרת בכל ליבי להצלת חיים מתוך תחושת אחריות ציבורית, כשטובת החולה והקלה על מכאוביו הם תרומתי הצנועה לאנושות ולתיקון עולם. העניין שלי ברפואה ובאמנות הוביל לשילוב שני התחומים. אני מבודדת איברי גוף על הבד ויוצרת מעין 'מילון אנציקלופדי' של איברים פנימיים, כאינפורמציה מאוירת של האנטומיה. הבד הוא שולחן הניתוחים שעליו אני מבצעת ניתוח פלסטי-חזותי לאיברי הגוף, יוצרת שינויים אסתטיים של תיקון חוליים וליקויים באמצעות צבע וצורה, ומחדירה לרפואה איכויות אורנמנטליות של ריפוי, יופי והצלת חיים.

ביה"ס הניסויי העל אזורי תפן, גן התעשייה תפן

וידאו ארט

בחרתי להציג עולם אוטופי בשם "סופר LIFE" - הסופרמרקט למוצרי החיים. עולם קפיטליסטי תלוי חומר, בו ללא כסף אין חיים; המציג את אפסיות האדם אל מול שגרת יומו. העבודה שלי מורכבת מסרט בן כשש דקות, המציג אותי מתהלך בסופר, אבוד בתוך עולם שכולו טוב (לכאורה), אך בעצם אני צורך שם את חיי ומשלם עליהם לקופאית.

העבודה מעבירה מסר ביקורתי עם טוויסט הומוריסטי-מחאתי-סאטירי כנגד העולם החומרי בו אנחנו חיים. לצד מוצרים מוכרים תמצאו בסופר מיתרי קול בבקבוק "קוקה-קולה", הגשמה עצמית עם יעדים חלומיים באריזת דגני בוקר ועוד. אני מנסה להעביר חוויה דמיונית מחד-גיסא אך לא רחוקה מהמציאות מאידך-גיסא - מעין אוקסימורון המעצים את המסר.

כל הפחדים- כולם

נטלי קוזוקין

תיכון ברנקו וייס, בית שמש

ציור 1 – אקריליק על קנבס

ציור 2 – אקריליק משחת עיצוב, זכוכיות על קנבס

"המקום שבו נמצאים הפחדים הגדולים ביותר שלך, הוא גם המקום שבו נמצאת יכולת הצמיחה הגדולה ביותר שלך." (רובין שארמה)

פחד הוא תחושה רגשית ופיזיולוגית לא נעימה, הנגרמת כתוצאה מחשיפה לגירוי חיצוני או פנימי, מסוכן או מאיים.

מיקוד הנושא בעבודה שלי הוא בפחד. לא הדברים שגורמים לנו לפחד, אלא איך אנחנו מגיבים כאשר אנחנו מפחדים.

הציורים גדולים בהשפעת מסך הקולנוע. גודל היצירה היה חיוני כדי להעביר לצופה את המסר - פחד, הלם, זעזוע ואימה. התמקדתי בפיזיונומיה של הפנים. מטרתי הייתה להתמקד בעוצמת התגובה.

דמות זועקת, פה פעור, עיניים קרועות לרווחה, מבט מוטרד, נבעת - ניתן לחוש בפחד אך הצופה אינו יכול לדעת מה מקורו.

בית הספר התיכון עירוני א' לאומניות תל אביב

קונסטרוקציה מעץ מצופה צמנט, וידאו ארט, צילום סטילס

שיווי המשקל של האדם הוא דבר שעניין אותי מבחינה ויזואלית. ניסיתי ליצור מצבים בהם שיווי המשקל של האדם מופר. יצרתי צורות גיאומטריות משופעות המשמשות כמשטחי עמידה עליהם קשה להתייזב. הצופה הופך לחלק מהיצירה כאשר הוא נעמד על הפסלים. כמו כן צילמתי אנשים שעומדים על משטחים אלה וערכתי את הוידאו כך שיראו בהם את האדם מתנדנד ומתקשה להתייזב. צילמתי גם תמונות בהן ניסיתי ליצור אשליות אופטיות בנושא שיווי המשקל.

אקריליק

אני חושפת את הצדדים שהתקשורת והחברות הגדולות מסתירות מאתנו. כל-כך הרבה דברים שמוכרים לנו מסתברים כשקרים גמורים. אנחנו מודעים לשקרים האלה אך בכל זאת בוחרים להתעלם, ובכך הופכים את עצמנו לקורבן של החברה. כל נערה שמרעיבה את עצמה כדי להיראות כמו הדוגמנית שהיא מעריצה, יודעת בתוך-תוכה שזה לא אמיתי - שבלי איפור ופוטושופ, הדוגמנית לא הייתה נראית ככה.

סוג אחד של ציורים מציג אובייקטים - כל אחד מסמל תחום חיים שונה כמו תעשיית המזון, המדיה ועוד.

בסוג השני, הציורים מחולקים - חלוקת הציור מסמלת בעיני את ההסתרה של האמת. בחרתי להראות את התמונה השלמה, לא רק את החלקים היפים והמלוטשים. אני חושבת שגם אם לא תמיד נוח לנו לראות את האמת עדיין צריך להיות מודעים אליה ולא לטאטא אותה מתחת לשטיח.

דפנה קידר

בית הספר השש-שנתי רעות לאמנויות, חיפה

ציור ורישום בפנדה

אני הולכת ברחוב והעולם פשוט יפה. הכל נראה לי כמו ציור אחד גדול. העולם הזה עשוי מערמות של חומרים. אנחנו לוקחים את כל החומרים האלה, שעל פני השטח שלו ומעבדים אותם, משנים אותם. מעבירים אותם ממקום למקום, ולפעמים הלוך חזור.

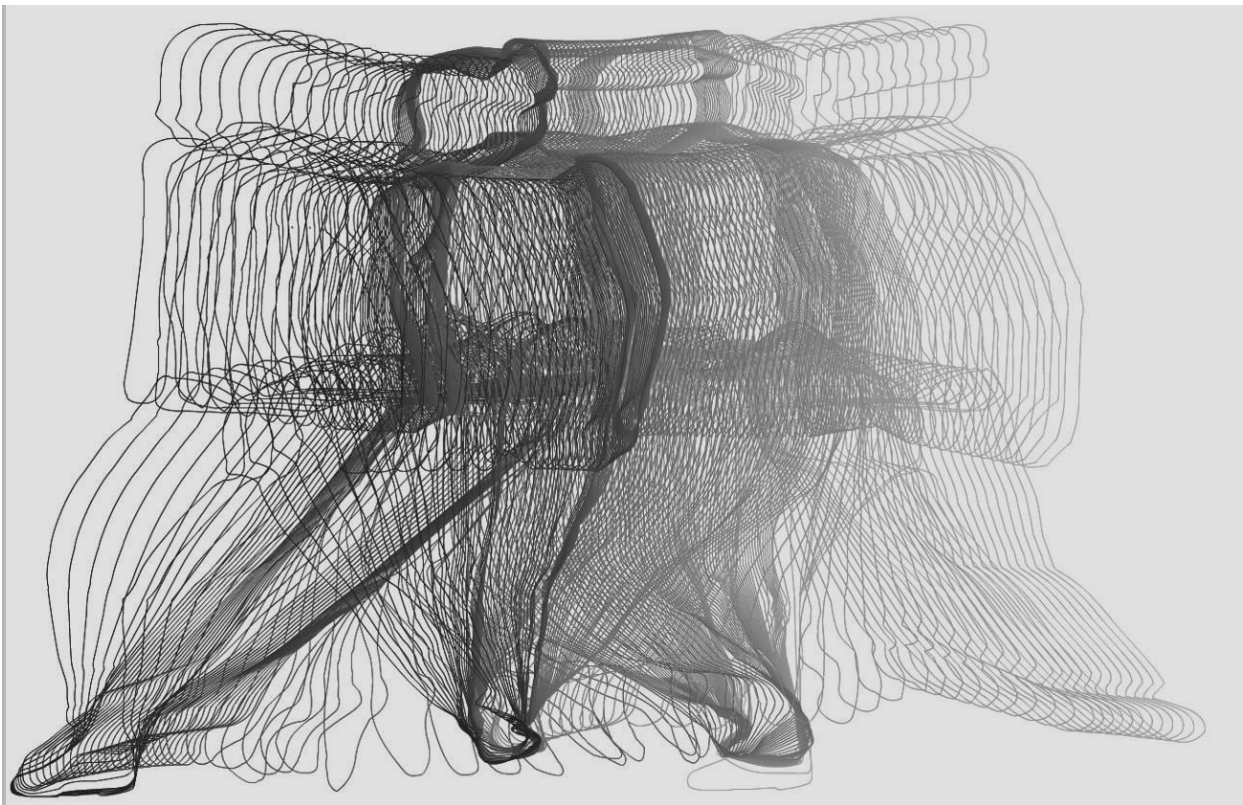
אני עובדת הרבה עם צבעי פסטל בהמון שכבות, כשכל שכבה חשובה ומשנה את התוצר הסופי. הרבה פעמים אני עושה שכבה בצבע שלא מתאים לחפץ ואז עולה עליה, וככה יש לו מעין בוהק פנימי. אני מנסה להעביר את הצבעים הפנימיים של החומר; אני מחפשת בכוונה את הצבעים הלא קונוונציונליים שאני רואה בכל דבר ומקפידה להשתמש בהם: למשל, בזמן ציור פנים, אני משלבת גם כחול, שנראה כמבצבץ מתחת לעור.

תנועה - "נענוע, טלטול לכאן ולכאן"

(מילון אבן שושן לתלמידי בית הספר).

מהנושא הכללי "בני אדם" התמקדתי במחול. המילה "תנועה" מתקשרת לאסתטיקה, יופי ואפילו נשיות. הפרויקט הוא ביטוי לעיסוק במושג הנשמע לנו כל כך פשוט, אך הוא כל כך מורכב. העבודה שלי היא מחקר - מחקר שעדיין לא הסתיים.

יפעת קרונפלד

ביה"ס אורט גרינברג, קרית טבעון

אקריליק

אני חושפת את הצדדים שהתקשורת והחברות הגדולות מסתירות מאתנו. כל-כך הרבה דברים שמוכרים לנו מסתברים כשקרים גמורים. אנחנו מודעים לשקרים האלה אך בכל זאת בוחרים להתעלם, ובכך הופכים את עצמנו לקורבן של החברה. כל נערה שמרעיבה את עצמה כדי להראות כמו הדוגמנית שהיא מעריצה, יודעת בתוך-תוכה שזה לא אמיתי - שבלי איפור ופוטושופ, הדוגמנית לא הייתה נראית ככה.

סוג אחד של ציורים מציג אובייקטים - כל אחד מסמל תחום חיים שונה כמו תעשיית המזון, המדיה ועוד.

בסוג השני, הציורים מחולקים - חלוקת הציור מסמלת בעיני את ההסתרה של האמת. בחרתי להראות את התמונה השלמה, לא רק את החלקים היפים והמלוטשים. אני חושבת שגם אם לא תמיד נוה לנו לראות את האמת עדיין צריך להיות מודעים אליה ולא לטאטא אותה מתחת לשטיח.

בבואה

רגב יערה

בית ספר מקיף חקלאי ויצ"ו נהלל

6 צילומים 70X50 ס"מ צילום והדפסה דיגטלים

בחרתי דמויות קרובות אליי - הורי ואני - והעמדתי על שפת הנחל (נחל ציפורי) בישוב בו אני גרה. צילמתי את ההשתקפויות שלנו במים. הייתי זקוקה לתזוזת המים, לתנועה שנגרמה ע"י הרוח, או תנועה שיצרתי באמצעות זריקת אבן או תנועת מקל.

היה לי חשוב להשאיר קטע מתוך המציאות כמרכיב בצילום הסופי - למשל: ענף, קיר אבן, דשא, שפת הנחל, אדמה – כאחיזה; כעוגן מצד אחד, ומצד שני כהפרדה והתנגשות.

המים כמוטיב חוזר בעבודות מהווים סמל במשמעויות של: טוהר, דרך, תנועה, זרימה, עולמות אחרים ועומק. דרך "המסננת" של המים ניתן לראות באור אחר את הנוף, הדמויות וההתמזגות בין פנים וחוץ.

גופי כאן, מחשבותיי שם

נאיר רומרו

ביה"ס תיכון ברנקו וייס, באר-שבע

אקריליק על בד.

נושא העבודה הוא הזהות שלי. אני חייה בישראל, אבל המחשבות, הזיכרונות והתרבות שלי הם מדרום אמריקה - מפרו. היה לי קושי רב לבטא את עצמי בציור. לא ידעתי אילו פרטים יעבירו את המסר שרציתי להעביר לצופה. ההתעסקות בזיכרונות מפרו ובחיים בארץ העלו בי עצב, אהבה וגעגועים לפרו, אך גם נתנו לי כוח לרצות לצאת ולפרוץ את החלל (שתיארתי בציור השני) ולהיות חלק מהתרבות ומהחיים בישראל.

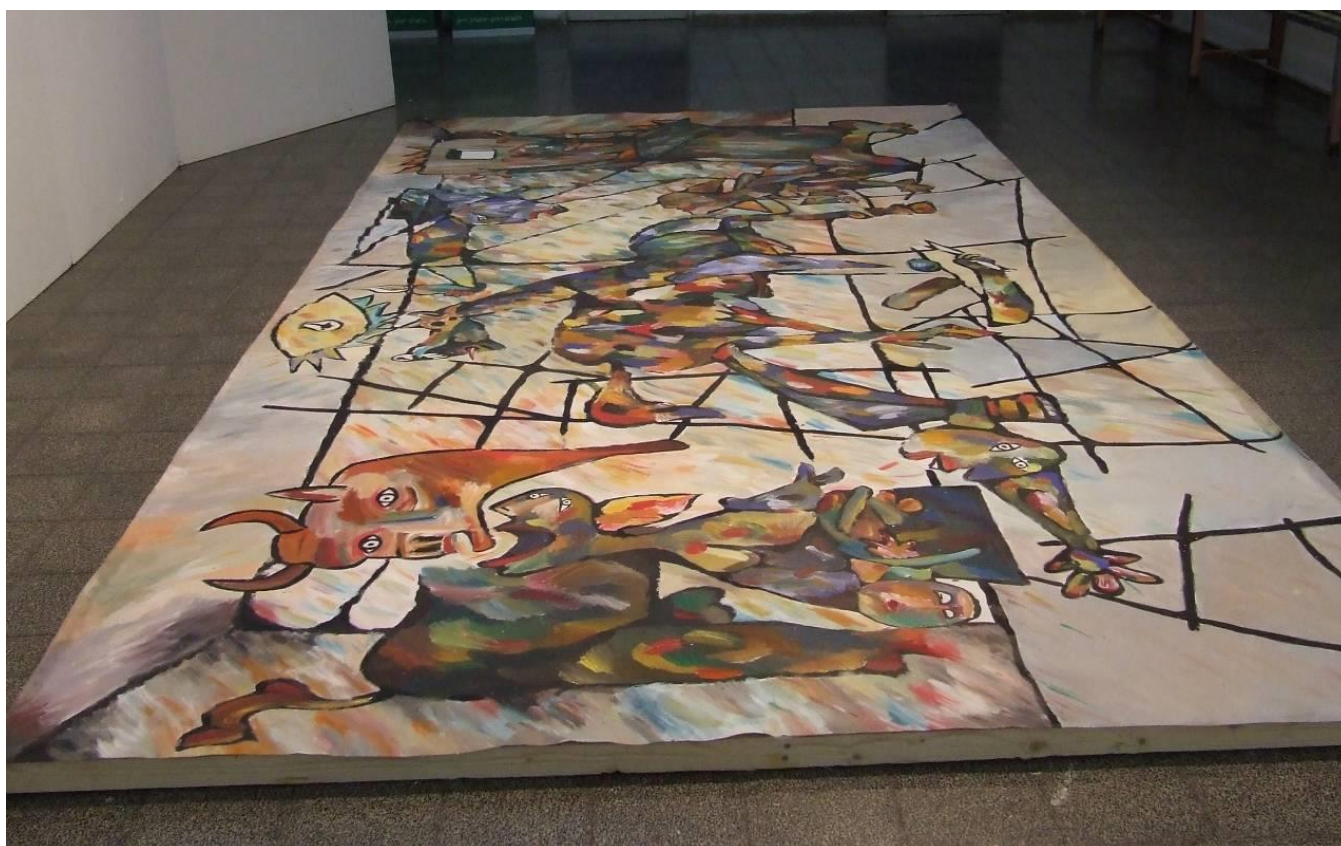
בעקבות גרניקה

עפרי רוסו

תיכון בית ירח, מועצה אזורית עמק הירדן

ציור 414X214 ס"מ אקריליק על בד

יצירתו של פיקאסו - **גרניקה** (1937) - היא אחת היצירות המכוננות בהיסטוריה של האמנות. הדרך של פיקאסו, להגיב באמצעות היצירה נגד כל סוג של אלימות, בהיבט המקומי ובהיבט האוניברסאלי, היא שחיברה אותי ליצירה. המלחמה של פיקאסו נגד עוולות אלו התבטאה בדרך בה תיאר את הטרגדיה. יצירה שהיא רלוונטית ביותר גם בימים אלה ויכולה להיות אקטואלית בכל תקופה. ניסיתי לבטא את האדישות בחברה ואת העובדה שאנו נוטים לייפות את המציאות אל מול הארועים המתרחשים סביבנו. זו הדרך שלי להתבונן במציאות ולתרום את חלקי לשנות במשהו את המצב.

אלימלך מרדכי תובל, סבא שלי, שראשי התיבות של שמו הם אמ"ת, הוביל אותי לתהליך יצירה.

לא זכיתי להכיר את סבא שלי מפני שהוא נפטר חצי שנה לפני שנולדתי. ההכרות הראשונה שלי איתו הייתה באמצעות התמונות בסלון, בפינת העבודה של אמא שלי, בבית של סבתא שלי ובבית כל אחיה ואחיותיה של אימי. בכל מקום ראיתי את הדמות המרוחקת, שמביטה מתוך מסגרות.

הכרתי את סבא שלי בסיפורים ובספרים שסבתא שלי הוציאה לזכרו. בכל הזדמנות הייתי שומעת את המשפט: "את יודעת מה סבא מרדכי היה אומר?" מתוך הסיפורים הרכבתי לעצמי את דמותו ואת אישיותו.

ככל שעברו השנים והתבגרתי, העובדה שאני לא מכירה את סבא שלי, ושמעולם לא ראיתי אותו, התחילה להכאיב לי. באחת ההזדמנויות, סבתא שלי אמרה שכל עוד אנחנו, הנכדים, חיים וממשיכים בדרכו של סבא שלי, גם הוא חי דרכנו. כדי לבטא את זה, ציירתי את הדיוקן של סבא שלי מאחורי הדיוקן שלי - הוא חלק מהדמות ומהאישיות שלי.

ומצאת חן

תמר רן כהן

תיכון בגין ראש העין

אקריליק על בד

נגיעה באמת שלא על מנת למצוא חן, מובעת באמצעות דיוקן עצמי אמיתי ולא מלוטש, המבוסס על סדרת "פרצופים למצלמה". גיליתי שהשובבות שבי אמיתית ונוגעת יותר כשאני לא מנסה למצוא חן ולהיות יפה. עשיתי פרצופים למצלמה והתגלגלתי מצחוק. 'קילפתי' את כל מה ש'מנסה'. בתחילה קשה היה לי לראות את עצמי ולצייר את עצמי לא יפה וגרוטסקית, אבל העניין מצא חן בעיניי יותר ויותר. התחברתי אל האותנטיות שבשובבות של הילדה שבי. למדתי להיות באמת בתוך הרגע, בתוך ההבעה ומצאתי יופי אחר - יופי אמיתי.

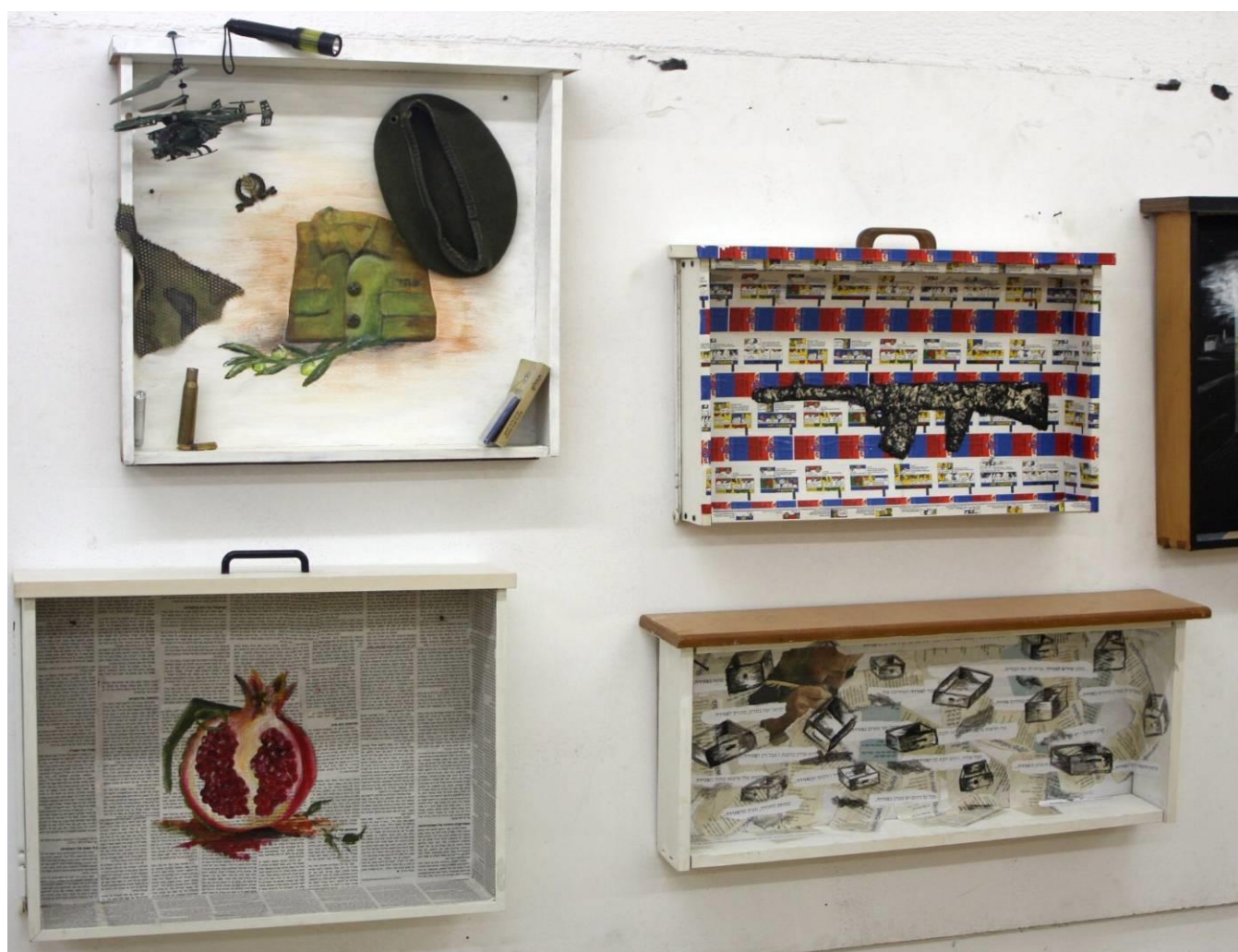
טוב ורע במגירה

ענבל שבתאי

אולפנית אמונה, פרדס-חנה

עיתונים, צבעי אקריליק, בריסטולים, חפצים שונים, מדף ומגירות.

באמצעות המושג "שירים למגירה" ניסיתי להמחיש את הרעיון של אדם יש אפשרות בחירה - לשמור או לזרוק את הדברים הטובים ואת הדברים הרעים. אני מבטאת זאת במגירה שעליה ציירתי רימון, שהוא פרי שמייחסים לו הרבה סגולות טובות וברכות ולעומתו רימון היד מייצג את הצד השלילי.

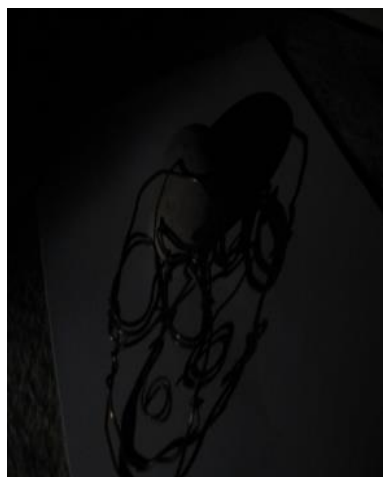
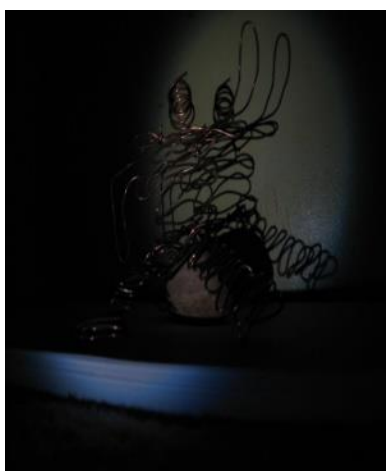
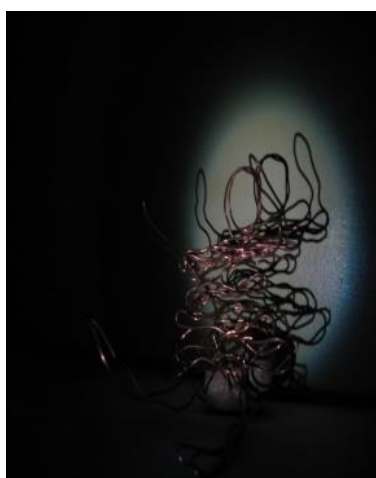
אלימות

אימאן שהואן

בית ספר טכנולוגי נעמת נצרת

צילום 15X20.5 o"מ

בהכנה לפסלים אשר צילמתי חשבתי על שילוב של אבן - חומר חזק, "לב קשה כמו אבן" - ולעומת זאת חוטי הברזל אשר אפשר ללפף אותם ולשחק איתם. בצילומים ניתן לראות אינטראקציה או אפילו סיטואציה אלימה בין הפסל לצל שמופיע מאחוריו.

ללא כותרת

נדב שהרבני

תיכון מנור כברי

רדי מייד, ציור, רישום, גדלים משתנים

בדרך כלל אני בוחר בחפץ כלשהו ודרכו אני בונה את סיפור העבודה. הרעיון שממנו אני מתחיל משתנה במהלך העבודה, ואני נותן לתהליך 'להראות' לי את הדרך. בפסלי הקרטון הדגש מצוי בגודל ובאווירה שהם משרים במקום בו הם מוצבים. הם מאוד גדולים ולא פרופורציונליים - לפעמים מאיימים ולפעמים לא. בהתחלה חשבתי ליצור עולם פנטזיה שמקביל לחיים בבית הספר ואפילו קצת משתלט עליהם, הבנתי שהפסלים צריכים את השקט שלהם - הם מספרים את הסיפור ולא צריך לקבוע להם כללים. חברתי בין העבודות הקודמות לבין הפסלים הנוכחיים - בין הסגנון 'המלוכלך' של הפסלים הראשונים לבין הסגנון 'הנקי' יותר של הפסלים החדשים. חלק מהפסלים נהרסו ואחרים קיבלו תפקיד חדש. יצרתי פסלים שעולים אחד על השני ונוצרות שכבות של בלגן ועניין.

סבתא בשלה

שובל אלעד

בית חינוך ניסויי קהילתי "רמות חפר"

שמן על קנווס 60X50 ס"מ

בשביל סבתא שלי המטבח הוא האהבה והתרפיה שלה. כיום, לאחר שש שנים שסבתא איננה, ושהגעגועים לא מרפים, בחרתי לעסוק באהבה האמיתית שלה. צירפתי בציורי את כל מה שסבתא בשבילי - את תווי הפנים שלה, את צורת הבישול שלה, את השפה העיראקית והפתגמים בהם הייתה "מתבלת" את שפתה, ואת האוכל הנפלא שהייתה מבשלת.

ביה"ס הניסויי העל-אזורי תפן, גן התעשייה תפן

צילום, פוטומנטאז בפוטושופ

אני מציגה נשים צעירות אשר נראות במצב חלימה, שקיעה בהרהורים והתבוננות פנימה. הן נמצאות בתוך מציאות סוריאליסטית שיש בה אלמנטים מהסביבה בה אני חיה; הביתית והאורבנית: כמו דמויות אנונימיות, קירות פנימיים וחיצוניים של מבנה ותיקרה עם צינורות ומזגנים. יצרתי מציאות אחרת: מציאות פנימית בה יש טשטוש בין האמיתי והחלומי; מציאות אינטואיטיבית עם אורה של חלום והתנתקות מהמציאות הקונקרטית; מציאות בה יש מסתורין, שקט, שלווה וריחוף ועם זאת משהו מטריד שמאיים על השלווה - כמו בחלומות.

עיניים עצומות לרווחה

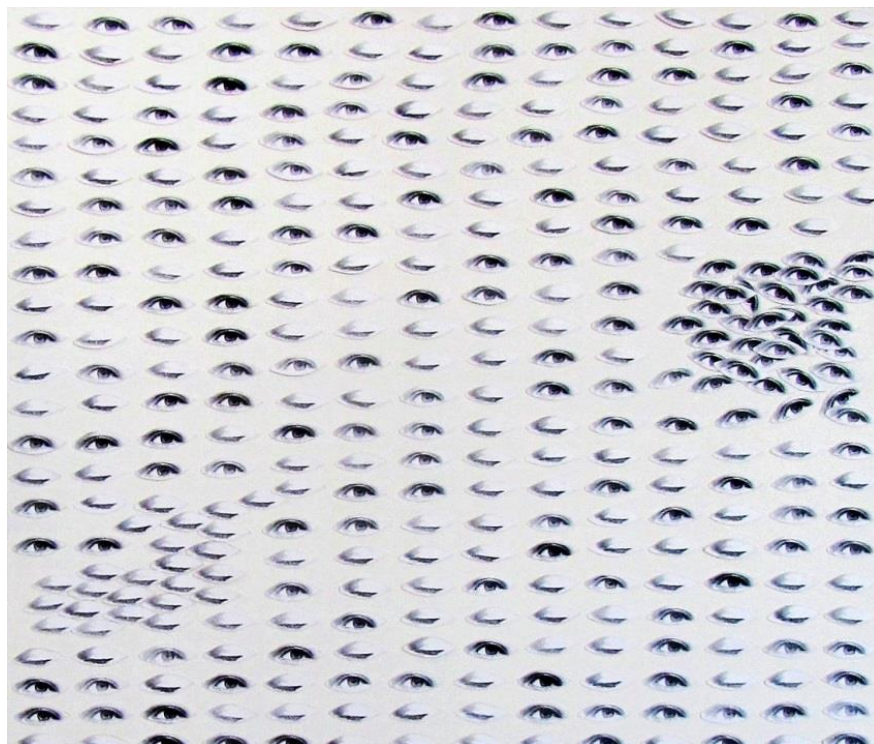
שוהם מיכאל

בית הספר ש"י עגנון, נתניה

קולאז', אסאמבלאז', על בד

האוטיזם נכנס אל חיי, במפגש מרגש עם ילד בן שלוש המאובחן כאוטיסט ברמה קלה. נשאבתי לעולם המתנהל בתוך שקט עמוק ברמות הדקיקות ביותר של הרגישות, עם חוקיות פנימית עדינה. עלה בדעתי סיפור סיני עממי על שלושת הקופים החכמים: Mizaru (לא רואה), Kikazaru (לא שומע) ו- iwazaru (לא מדבר) - שלושת החסרים הבולטים בספקטרום האוטיסטי.

בעבודתי פיות, עיניים ואוזניים - שלושת הפתחים המאפשרים מיומנויות תקשורתיות, שפתיות וחברתיות - חלקם פתוחים לערוצי תקשורת וחלקם סגורים וקשורים בעבודות האוטיזם. הדימויים הם צילומים משוכפלים היוצרים קולאז' תבליטי. האיברים מתגלים ומתכנסים, נחשפים ומסתתרים, בולטים ושוקעים, נחבאים ונוכחים - כביטוי לעולם האוטיסטי המסרב להתפענח בקלות, וכסימן לתקשורת בזרימה איטית בלתי סדירה.

עבדתי בפיסול משום שאני מתחברת ליחס בין האדם לפסל - לנוכחות של שניהם זה מול זה, באותו חלל ואותו ממד. הרישומים מלווים ומהווים המשך של תהליך החקירה - מעין חוט מחשבה העובר מרישום לרישום, ומרישום לפסל, ובכך העבודות משלימות זו את זו.

אני נשארת נאמנה לחומר, להתנהגות הטבעית שלו. פעמים רבות אני נותנת לחומר להוביל אותי.

בסקרנות רבה אני מתנסה בחומרים שונים (בד, שעווה, גבס ופוליאסטר) כשהשאלה 'איזו תחושה מועברת באמצעותו' מנחות אותי.

אני חוקרת את המקום האותנטי של הרגש. החוויה הרגשית וחקירת הכלי באמצעותו אני מביעה עצמי, באה לידי ביטוי גם בכתיבת חלומות, צילומי וידיאו וציור פורטרטים.

דובים

טבע שולט

תיכון מנור כברי

אקריליק על נייר, גדלים משתנים

מאז שאני זוכרת את עצמי אהבתי לצייר. הציור הרגיע אותי והוא תמיד היה חלק גדול בחיי.

המון שנים ציירתי בקטן. הציור בקטן היה המקום האינטימי שלי וכדי להסתכל על הציורים היה צריך להתקרב אליהם. ברוב הציורים היו דמויות אנושיות ואת רובן ציירתי בעפרונות.

התחלתי לצייר דובים על ארגזים, בצבעי אקריליק בצבעים חומים ושחורים. הדובים שעלו על המצע היו מסיבים וגדולים, וחלקם בכו. במהלך השנה יצאתי מהמקום הקטן ונפתחתי לצבעים. הדובים השתנו והפכו להיות מאסיבים יותר - מלאים בנפח וכבדים.

בעיני הדוב הוא סמל לעוצמה גדולה. יש לו כוח והוא יכול לפגוע - השיניים שלו וציפורניו חדות. מצד שני אני רואה בדוב רגישות רבה - בעיקר בעיניים שלו. הדובים עזרו לי להיפתח באמנות וחיזקו אותי מאוד.

חיתוך והדבקה של דיסקים.

הדור שלנו נולד לתוך הטכנולוגיה והיא הפכה להיות חלק בלתי נפרד מההתנהלות היום-יומית שלנו. האם מכשירים אלה באמת נחוצים? כיצד הם משפיעים על החברה שלנו? האם הטכנולוגיה מקרבת בינינו או עושה את ההיפך? השתמשתי בדיסקים - חומר המשדר קור וטכנולוגיה. בגלל ההתפתחות הטכנולוגית גם הדיסקים הפכו למיותרים. במסגרת העבודה נאספו כ- 350 דיסקים חסרי שימוש, ומהם יצרתי את הפסל. עצם העבודה שנאספו כל כך הרבה דיסקים מעצים את חוסר החשיבות שלהם.

האובייקט שבחרתי לפסל הוא דובי - סמל הנאיביות - שכיף לחבק אותו ולישון עמו. השימוש בדיסקים מפקיע את הדובי מהשימוש שלו. הוא הופך לדמוי מכני, דוקר ומרתיע. נוצר פער בין החומר המשדר קור לבין האובייקט שמשדר חום וקירבה. כך ניתן לראות את השפעת הטכנולוגיה על החברה. היא הופכת אותנו לחברה מנוכרת ומבודדת

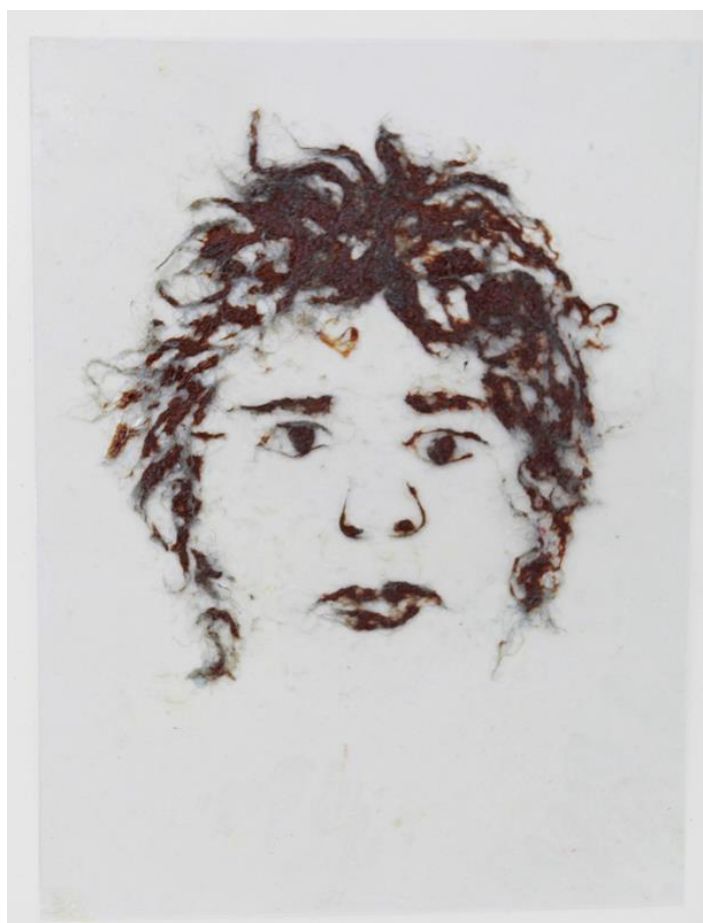

בית ספר אנה פראנק סאסא

הדפס קולוגראף מברזלית וסקוץ'-ברייט

אני מציגה פני אדם שדרך תוויו והבעותיו ניתן להציץ מעט לתוכו. התחלתי מפורטרטים של דמויות ספציפיות, שבהם ניסיתי לתפוס תזוזה, תגובה, מבע, הכרה, תודעה, תבונה. טכניקות ההדפס השונות אפשרו לי ביטוי נוסף גם באמצעות אופן העבודה - בעוצמות הצבע המשתנות של הדפסים שונים מאותה גלופה. בניתי גלופות קולוגראף משכבות ניילון וגלופות מסקוץ'-ברייט ומצמר פלדה (ברזלית) - שני חומרים מתחום עבודות הניקיון ולא מתחום האמנות. הם קשורים לאופן ניקוי הגלופה שקובע את אופייה האמנותי. לברזלית ערך מוסף בחלודה שעולה בה, ולכן הפכתי את הגלופות גם לעבודות עצמאיות.

ניסיתי לשלוט בברזלית בכתמים, בקווים העדינים ובמרקמים השונים. אלה חברו לקמטי הפנים, לחריצים, להבעות דקות. עם זאת הקשבתי גם למקריות, לתוצאה הנוצרת בעקבות היווצרות כתמי החלודה. מרכיבים אלה תרמו לארעיות של הבעות הפנים ויצרו חיים חדשים, נוכחות חדשה.

התפרקות

עמית שטול

בית הספר בגין, ראש העין

רישום בעט על נייר, סריקה והגדלה

שמן על בד

נושא העבודה הוא הגירושים של הוריי לפני שש שנים.
עסקתי הרבה בדימויים של בתים כי גרתי בשישה בתים בעקבות הגירושים.
העבודה הייתה סוג של מציאת פתרונות וחשבון נפש עם עצמי - העיסוק במשפחה
שהתפוררה בהדרגה; העיסוק במעבר מן התמימות להתבגרות ובין היחד לנפרד.

התפרקות - הציור מורכב מחלקי-בית מתפוררים הלקוחים מכל בית שבו גרתי.
היצירה מבטאת פחד ממעבר ואת חוסר השייכות למקום; את הסתמיות והריקנות
של בתים.

חלונות - הניסיון להסתגל למצב חדש ולהתאים את עצמך לשינוי יכולה להיות
מתישה ומעייפת. כניסה למקום לא מוכר גורמת להתייחסות שונה, ותובעת ממך
להסתגל למציאות זרה ולא מוכרת.

משפחת רפאים

שטורמן ליאת

תיכון בן-צבי, קרית אונו

ציורים 60x40, 50x40, 35x50, 30x30 ס"מ
צבעי מים על בד ועל עץ

אני עוסקת בזיכרונות הילדות שלי מהתקופה שלפני הגירושים של הורי.
לרבים מאיתנו יש נטייה לייפות את העבר שנראה מלא שמחה וטוב, ואפילו מושלם.
אך תמונות ישנות לא תמיד משקפות את המציאות. תמונות של ילדים קטנים
ומשפחה שנראית שמחה ומאוחדת גורמות לגעגועים לתקופה ישנה; אך המשפחה
הזאת שייכת לעבר וכבר לא קיימת - הילדים הקטנים גדלים, הזיכרונות נעלמים
והדמויות כבר לא מוחשיות והופכות לרוחות רפאים.

ללא שם

שטוקלמן רז

ביה"ס הניסויי העל אזורי תפן – גן התעשייה תפן

ריסוס באמצעות שבלונות על קיר ומצע חומרי כלשהו

אני יוצר דיוקנאות באמצעות שבלונות. זו עבודה המובילה לדיוק מרבי כאשר גבולות הכתם תחומים באופן ברור. בתהליך העבודה אני בוחר דיוקנאות, מעבד אותם במחשב ומדפיס. יצירת השבלונה נעשית בציור וחיתוך תוך כדי התבוננות בדף המודפס.

הפעולה על קרטון הביצוע (המצע ממנו עשויה השבלונה), היא פעולת גריעה. ציורי הדיוקן מתורגמים לצבעוניות מצומצמת וקונטרסטית (ניגודית), יש ביטוי חזק לאור ולצל שיוצרים את הדימוי השלם.

דמדומים

סהר שטרקר

ביה"ס הניסויי העל אזורי תפן – גן התעשייה תפן

100 X 70 - צבעי אקריליק על קרטון ביצוע

להקפיא את הרגע, תמונות מתוך סרטים, ספרים מתוך תמונות, ולבחור תמונה מתוכם - לשכפל תמונה קיימת ולשים את עצמי בתוכה. אדם מלא רגש ותשוקה, מסיר סטיגמה או ציפייה חברתית, נותן נופך אישי, ומאפשר לאחרים להסתכל עליו אחרת. פנטזיה מול מציאות יומיומית, התמקדות במטרה, הקרבה, הומור, פחד, השתלבות בחברה, יצאו מתוך הקטעים הקטנים המשולבים בין הספר לסרט ומהווים עבורי התמודדות עם אתגרים.

כולי אוזן

יובל שלו

תיכון בגין, ראש העין

רעש, הדפס 120X80 ס"מ

ללא כותרת, יציקות שעווה 43X63 ס"מ

עולם הדממה, יציקת פנים משעווה, אקווריום עם דגים

בגיל חמש, בעקבות ניתוח פשוט באוזן שמאל, איבדתי את יכולת השמיעה כמעט לגמרי. לקות השמיעה היא נושא משמעותי ביותר בשבילי, איתו אני מתמודדת כל חיי והוא חלק ממני.

הבסיס לתקשורת המתנהלת בין בני אדם הוא חוש השמיעה. אנשים כבדי שמיעה אינם מסוגלים לנהל שיחה עם אחרים במקומות רועשים מכיוון שרעשי הרקע החזקים מסווים את קולות הדיבור של האדם אשר עומד ממולם. בפרויקט הגמר שלי ניסיתי להביא לידי ביטוי את ההרגשות שלי ולהעביר אותן למתבונן.

זיכרונות ילדות

קמיל שלוש

תיכון ברנקו-וייס, גולן-קצרין

אקריליק שחור-לבן על בד.

התמונות שבאלבום מעלות בנו זיכרונות ילדות - רגעים ומחשבות של מי שהיינו, היכן גדלנו ומי אהב אותנו; רגעים של שמחה, רגעים של עצב, רגעים של בדידות ורגעים נוספים אליהם אני חוזרת באמצעות הציור, מתוך געגוע למה שהיה בילדותי. לפעמים עולה הרצון לנצור בתוכך משהו מן הקסם שהיה בילדות. הרישום והציור בשחור-לבן מייצגים תצלומים ישנים. הצבעוניות שעולה מתוך שתי העבודות האחרונות מסמלת את הרצון להחיות את העבר, להחזיק בו ולו לרגע, זה זמן חמקמק שבכל רגע הופך שוב להיות עבר. העבודה על מצע העץ מסמלת עבורי את הפשטות. הרגעים הפשוטים והיומיומיים שהפכו בזיכרוני לכל כך משמעותיים.

חדר משלי

נעמה שמעוני

תיכון אזורי מגידו

רישום בעפרונות אקוורל עם מים על עץ.

העבודה שלי מתמקדת באנשים מיוחדים ומשמעותיים בחיי. ציירתי אותם במפגש פנים אל פנים, או בעזרת תמונות שצילמתי. כך הענקתי יחס אישי לכל אחד מהם והתעמקתי בייחודיות שלו ובייחודיות הקשר בינינו. עבדתי על עץ כי הוא חומר חם. נוכחתי שהשימוש בעץ יכול לשקף הרבה מהאישיות של האדם, אך גם יכול להשפיע על הציור עצמו. העץ הפך לחלק מהציור, בניגוד לנייר או לבד שמהווים, בדרך כלל, רק מצע לציור.

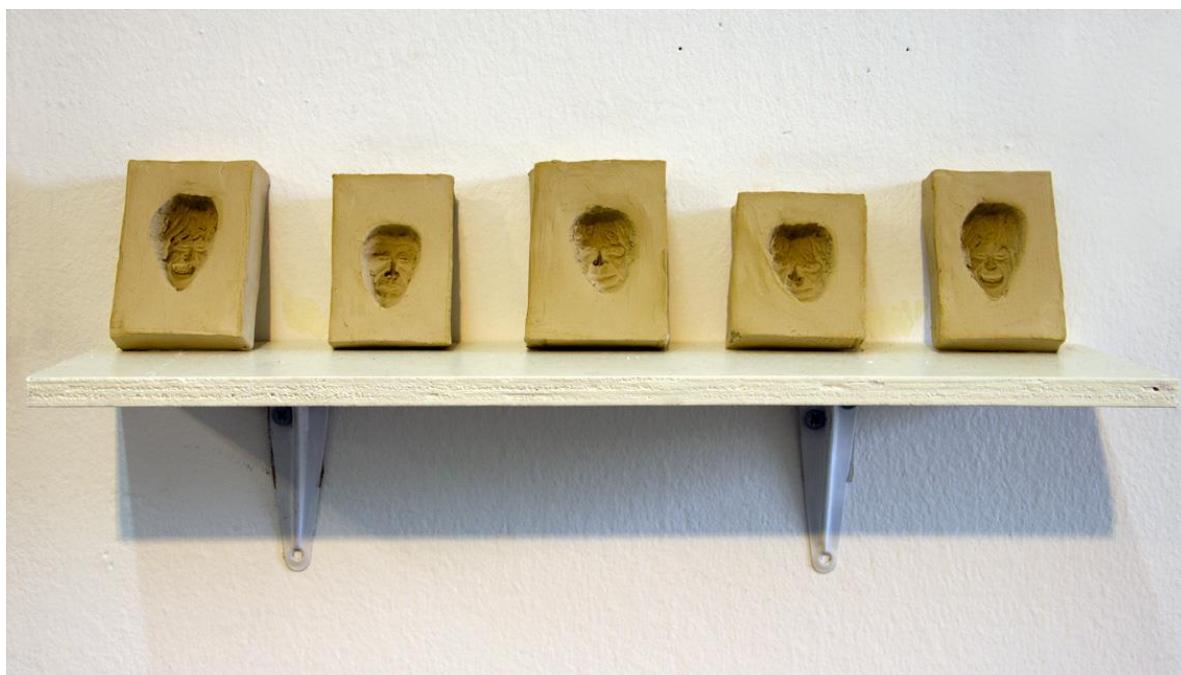
פה לתמיד

מור ששון

בית חינוך ניסויי קהילתי " רמות חפר "

חמר, הצבה על מדף, כל אחד 7X10 ס"מ לערך

אני מנגנת על פסנתר. התחלתי את העבודה שלי מהסימן של 'מפתח פה'
הנראה כמו קונכייה או כמו המבנה הפנימי של האוזן. הקונכייה כאובייקט ש"משמר"
בתוכו את הקול, את גלי הים.
סבא שלי נפטר לפני מספר שבועות. הוא צייר ופיסל בטכניקות שונות. הרגשתי איך
הציורים של סבא שלי הם כמו מוסיקה שמלווה אותי. יצרתי סדרת עבודות שהן מעין
דו-שיח ביני - בין הנגיעות שלי - לבין סבא שלי והנגיעות שלו. מעין דואטים. סבא
מנגן את המנגינה ואני עושה אימפרוביזציה עליה.
אני ממשיכה את סבא שלי והוא תמיד פה איתי, מסתכל מהצד...

נקודות מבט

ניצן תמיר

תיכון מכבים רעות- מור

ציור על בד, צילום מודפס על זכוכית

אנחנו נוהגים לראות מנקודת מבט אחת, אך אם נסתכל מזוויות שונות נגלה כי יש עוד הרבה פרטים שלא שמנו לב אליהם.

בסדרת העבודות בפרויקט שילבתי שתי טכניקות: ציור על בד וצילום מודפס על זכוכית. הדימויים שבחרתי לצייר לקוחים מתוך אורח חיי כמתעמלת, ואת צילומי העצים צילמתי במקומות שונים בארץ ובעולם במשך תקופה ארוכה.

